

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

Tractatus IV. De Jubilæo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

Ref. & in
tom. 6. tr. 1.
Ref. 24. §.
contra doctr.
& in aliis
vius annot.

det monitorium in eorum executionem, seu sub ten-
tura mandat seruari. Ita ille, quod mihi non placet.
Nam ex decreto Ss. D. N. Urbani VIII. dictæ declara-
& extrâ, si in authentica forma, solito sigillo, & sub-
scriptione Eminentissimi Cardinalis Præfetti ac Se-
cretarij eiusdem Congregationis pro tempore existen-
tium munita fuerint, aliter minime. Verba autem de-
creti sunt hæc. Cùm ad notitiam huius sacræ Congre-
gationis peruenerit, quàm plures declarationes, de-
creta, seu decisiones sub nomine eiusdem sacræ Con-
gregationis absque illius autoritate impressas in li-
bris, seu aliis operibus circumferri & allegari, mul-
tasque ex declarationibus, decretis, seu decisionibus
iuxta contingentiam casuum, illorumque qualitates,
& circumstantias, à se diuersis temporibus factas, se-
cundùm ea, quæ propoiebantur, fuisse alteratas, im-
mutatas, diminutas, ac forsitan aliàs mentio S. Con-
gregationis nomine confectas, nullòque propterea au-
thentico sigillo munitas, illasque per Tribunalia tam
in Vrbe, quàm per orbem circumferri & allegari, con-
siderans eadem sacræ Congregatio Rituum, quantum
detrimenti recipi possit si aliqua fides illis adhibeatur
ex speciali Ss. D. N. Urbani VIII. iussu mandat, & præ-
cipit huiusmodi declarationibus, decretis, seu decisi-
onibus, tam impressis, quàm imprimendis, ac etiam ma-
nuscriptis nullam fidem in iudicio, vel extrâ esse adhi-
bendam, sed tantùm illis, quæ in authentica forma,
solito sigillo & subscriptione Eminen. Cardinalis Præ-
fetti ac Secretarij eiusdem Congregationis pro tem-
pore existentium munita fuerint. In quorum fidem hæc
propria manu subscripsimus, & sigilli proprii S. Ri-
tuum Congregationis impressione communiri ac ty-
pis mandari iussimus. Dat. Romæ die 11. Augusti 1612.
C. Episc. Port. Card. Pius locus † sigilli. Iul. Rispi gloss.
Sect.

RESOL. II.

*An per Iubileum sit eligibilis in Confessarium Parochus,
qui renunciauit beneficium, vel ab ipso fuit priuatus?
Idem est, si per Bullam Cruciatæ dictus Parochus eli-
gatur.*

*Et inferitur, quod si Parochus beneficium amittit, vel il-
lud relinquit per ingressum Religionis; poterit eligi
virtute Iubilæi, quo penitenti conceditur facultas eli-
gendi in Confessorem Sacerdotem approbatum.*

*Etiamsque deducitur, quod Parochus poterit ei, qui antea
erat Parochus dare facultatem audiendi confessiones
in sua Parochia.*

*Et docetur Parochum adhuc habentem beneficium Cura-
ti, non solum esse eligibilem per Iubileum intra ean-
dem Diocesim, sed extra & vbiq; terrarum. Ex p. 5.
tr. 1. 2. Ref. 47.*

Quæ hic est
sup. in tr. 3.
Ref. 18. §.
pen. & me-
lius, & ma-
gis larè in
alia Ref.
eius aannot.

§. 1. **N**egatiuè respondeo cum DD. quos ego ipse
citaui in 1. part. tract. 11. resol. 8. loquens de
Bulla Cruciatæ, quibus nunc addo Fagundez præc. 2.
lib. 7. cap. 2. num. 38. Floronum de castibus reseru. part. 1.
cap. 4. §. 12. num. 7. & Barbosam de potest. Episcop. par. 2.
allegat. 25. num. 18. quia Concilium ad hoc vt Pa-
rochus reputetur idoneus ad confessiones, expressè re-
quirit vt beneficium actu habeat, vt patet ex illis ver-
bis, nisi aut parochiale beneficium habeat, & non addit
aut habuerit, ergo, &c. Et hanc opinionem ego teneo
tanquam probabiliorem, & ita hanc sententiam tenet
etiam Ludouicus de la Cruz in Bulla Cruc. disp. 2. cap. 2.
dub. 7. num. 10. qui tamen num. 4. meritò contrariam
sententiam probabilem vocat cum Villalobos, Ioanne
de la Cruz, & Rodriquez, quibus adde Trullench ubi
infra, num. 4. quia talis Parochus habebat approbatio-
nem ab Ordinario, imò & ab ipso iure, sed per ablatio-

nem, vel amissionem etiam per litem beneficij paro-
chialis solum tollitur ei iurisdicctio, non verò appro-
batio: ergo manet eligibilis per Bullam. Consequen-
tia cum maiori & minori probatur, approbatio enim
non habet necessariam dependentiam & connexionem
cum parochiali illo beneficio: ergo non eo ipso quòd
aufertur beneficium, aufertur approbatio. Hinc an-
amittit, vel illud relinquit per ingressum Religionis,
poterit eligi virtute Iubilæi, quo penitenti conceditur
facultas eligendi in Confessorem Sacerdotem appro-
batum, quia non amittit simplicem approbationem, et
tamen posita Papa per speciale Iubilæi priuilegium ei
conferit iurisdicctionem. Inferunt secundo quòd Pa-
rochus poterit ei, qui antea erat Parochus, dare faculta-
tem audiendi confessiones in sua Parochia, quia hoc
poterat ante Trident. concedere & simplici Sacerdoti.
Tridentinum verò solum addidit approbationem, quam
adhuc ille retinet: ergo, &c.

2. Sed quicquid sit de hoc, certum est Parochum
adhuc habentem beneficium Curati, non solum esse
eligibilem per Iubileum intra eandem Diocesim, sed
sed extra, & vbiq; terrarum, & ita contra
Layman lib. 5. tract. 6. cap. 11. num. 7. Floronum de cap-
reseru. part. 1. cap. 4. §. 12. num. 2. Homobonum in ex-
Eccles. part. 1. tract. 5. cap. 3. quest. 15. & Gutierrez lib. 2.
99. Canon. cap. 27. num. 21. docet Trullench in Bulla
Cruciatæ, lib. 1. §. 7. dub. 4. num. 3. Ioannes Valerius in
differ. vtr. fori. ver. absolutio. differ. 1. numero 16. Molfesius
in summa, tom. 1. tract. 7. cap. 1. §. numero 89. Fagundez
part. 2. lib. 7. cap. 2. numero 36. Suarez tom. 4. in 3. part.
disp. 28. sect. 4. num. 18. Henriquez lib. 3. de panis. cap. 6.
num. 8. in fine, & num. 7. initio. Toletus in summa, lib. 2.
cap. 13. num. 6. & alij. Et ratio est, quia huiusmodi
beneficiatus ex Concilio Tridentino nullam aliam ap-
probationem requirit, præterquam quòd Parochiale
beneficium habet, vt possit confessiones secularium
audire. Quo ergo fundamento addemus vltra benefi-
cium parochiale requiri etiam approbationem sui Epi-
scopi. Secundo probatur, quia, vt Suarez notat, Con-
cilium quoad hanc partem non tam conditius nouum,
quàm retinet antiquum, nam de iure antiquo quilibet
Parochus poterat eligi in Confessarium per quamcum-
que facultatem, & per delegationem & commissionem
propriarum ouium factam ab alijs Parochis; ergo de
modò poterit, cum idem ius omnino perseueret, nun-
quam enim recedendum est à iure antiquo propter
nouum, nisi quatenus id in eo exprimitur. Tertio pro-
batur, quia si extra diocesim non possit eligi, nec
etiam extra suam Parochiam intra eandem possit, cum
ex vi beneficij solum videatur approbatus pro sua Pa-
rochia, & nihilominus ex vi Concilij reputatur illa
approbatio sufficiens pro alijs Parochijs suæ Diocesis,
quia Minister publicus debet simpliciter reparari
sufficiens, vt ibi eligatur, ergo, &c.

RESOL. III.

*An in aliquo casu sit eligibilis per Iubileum Sacerdos non
approbatus ab Episcopo sed à Parocho?*

*Et an Parochus possit suis subditis licentiam præbere, vt
consecrantur cum Sacerdote approbato ab Episcopo al-
terius Diocesis, seclusa prohibitione proprii Ordinarij?*
Ex p. 5. tr. 12. Ref. 48.

§. 1. **Q**vamvis verum sit Parochi approbationem
alicuius Sacerdotis non esse sufficientem
quantumuis electus sanctæ vitæ & doctrine sit, vt
inter multos probat Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 28.
sect. 4. num. 5. Tamen Ludouicus de la Cruz in Bulla
Cruc. disp. 1. cap. 2. dub. 10. num. 1. censet satis probabile
posse

posse Parochum in nonnullis casibus, vt si nimium in Hebdomada sancta, vel tempore Iubilæi, in quo concurrunt plures confessiones, approbatur Sacerdotem doctum, si non sit facilis recursus ad Episcopum longè distantem. Et ita hæc sententiam docentur olim duo lumina inelytæ Salmanticensis, & Mancius, & Gallus, quos citat & sequitur Henriquez libro 6. capite 6. numero 2. in glossa l. F. & G. rationes autem pro hac firmanda sententia recognoscendæ sunt penes de la Cruz ubi supra.

Notandum est vnum hic obiter, & perpetuè tenendum, posse parochum suis subditis licentiam præbere vt confiteantur cum Sacerdote approbato ab Episcopo alterius diocesis, seclusa prohibitione proprii Ordinarij, & ideo hac seclusa, quæ tamen adest in nostra Synodo, potest Parochus Panormitanus exponere ad confessiones audiendas in sua Parochia Sacerdotem Messanensem, v. g. approbatum ab Archiepiscopo Messanensi, vel ab alio Ansitite. Ita Agitius Trullench in Bulla Cruc. lib. 1. §. 7. dub. 3. num. 15. & alij, quos ego alibi citavi, quia talis Sacerdos ab aliquo Ordinario approbatus est capax iurisdictionis delegatæ, & ex alia parte Parochi, habet in regnum suum, quia ex parte ipsius Parochi per Tridentinum non est limitatum: sicut ergo ante Tridentinum poterat Parochus vices suas cuiuscunque Sacerdoti idoneo, cuiuscunque diocesis esset, committere, ita & nunc poterit cuiuscunque Sacerdoti cuiuscunque diocesis, approbato tamen ab Ordinario, committere, vel suo Parocho licentiam concedere, vt cum tali approbato confiteri possit. Vnde cum facultas hæc à Parochis à iure illata maneat, solumque ex parte personæ cui conceditur à Tridentino, sit modificata, nihilominus quod sit ab Ordinario approbata, & Concilium absolute & simpliciter sine restrictione aliqua loquatur, poterit Parochus cuiuslibet approbato cuiuscunque diocesis sit facultatem concedere vt suorum subditorum confessiones excipiat, ergo, &c.

RESOL. IV.

An per Iubilæum sit ubique eligibilis in Confessarium secularis, vel Regularis approbatus tantum limitate ad parvam oppidum vel quoad personas? Et quid, si ex defectu scientiæ sit approbatus pro supraddicta loco, & personis? Item si dicendum, si eligatur per Cruciatam. Ex part. 5. tract. 12. Ref. 49 aliàs 48.

De hac questione ego egi loquens de Bulla Cruc. in 1. p. tract. 11. * resol. 10. cum multis DD. quibus nunc addo Agidium Trullench in Bulla Cruc. lib. 1. §. 7. dub. 2. Ludovicum de la Cruz in Bulla Cruc. disp. 1. cap. 2. dub. 9. & Angelum Bossium de Iubilæo sect. 3. cap. 2. §. 10 vbi num. 245. iuncto num. 238. admittit absolute tanquam probabilem affirmatiuam sententiam circa præsentem questionem, quia verum est dicere talem Sacerdotem esse approbatum ab Ordinario, iuxta formam Concilij in d. cap. 15. sess. 23. vbi non exprimit necessarium esse, quod Sacerdos vt sit idoneus & eligibilis, sit approbatus absolute absque vlla limitatione, sed tantum requirit, quod sit approbatus ab eodem Episcopo, seu Ordinario, ergo vt prædicto modo possit eligi, sufficit etiam quod sit approbatus pro tali, vel talibus personis, versamur enim in materia fauorabili, ac proinde faciendâ est latior interpretatio seruatâ verborum proprietate.

2. Sed contraria sententia est probabilior. Dico igitur quod qui ex defectu scientiæ sunt approbati in

suo oppido, vel pro vno genere personarum, ad illis dumtaxat, & non ab aliis possunt eligi virtute Iubilæi, & ratio est, quia nequit virtute Iubilæi quis in Confessarium eligi, nisi sit ab Ordinario simpliciter approbatus; sed qui ad vnum genus personarum, id est, rusticorum, seu ad vnum oppidum, in quo nec contractus nec casus difficiles euenire solent, est tantum approbatus ex defectu scientiæ, non est simpliciter approbatus, imò potius reprobatus ad omnem alium locum, & ad omnes alias personas; igitur ab illis tantum est eligibilis virtute Bullæ. Secundo, approbatio non plus valet, quam pro illo, pro quo data est, ergo approbatus ad vnum tantum locum, & ad vnum dumtaxat genus personarum, maxime ex defectu scientiæ, non valet in Confessorem eligi, nisi ab illis personis, pro quibus data est illi talis approbatio. Ita Trullench, & Ludou. à Cruz ubi supra.

RESOL. V.

An Religiosus ab Episcopo approbatus sit eligibilis per Iubilæum, etiam si a suo Superiore & Prælato per sententiam priuatus sit, ne confessiones secularium audiat?

Et an sit probabile, etiam sine Bulla, valide posse prædictum Religiosum secularium confessiones audire, virtute approbationis, & iurisdictionis ab Ordinario concessæ; etiam si legitime non fuerit Ordinario presentatus, & per suum Superiorem per sententiam prohibitus? Ex p. 5. tr. 12. Ref. 50. aliàs 49.

§. 1. Negatiuè respondet Io. de la Cruz de statu Relig. lib. 2. cap. 6. dub. 2. Rodriguez in addit. ad Bull. Cruc. §. 9. num. 7. & 8. & in qq. regular. tom. 1. q. 60. art. 2. cum aliis. Verum nouissime loquens de Bulla, quod idem est de Iubilæo, contrariam sententiam docet Trullench in Bulla Cruc. lib. 1. §. 7. dub. 6. num. 7. vbi sic ait: Existimo Confessores regulares ab Ordinario approbatos quoad seculares, siue per sententiam, siue per simplex mandatum à suis Superioribus prohibeantur, ne secularium confessiones audiant, posse per Bullam validè eligi. Imò teno probabile esse, etiam sine Bulla validè posse secularium confessiones audire virtute approbationis & iurisdictionis ab Ordinario concessæ, etiam si legitime non fuerit Ordinario presentatus, & per suum Superiorem per sententiam prohibitus. Ducor, quia sunt verè approbati, vt supponimus, & retinent adhuc iurisdictionem in seculares, quod probatur primo, quia iurisdictione non promanat à Prælato, sed ab Episcopo, & consensus Prælati non est conditio necessaria, vt confessio validè, sed tantum vt licitè fiat. Secundo, quia Syluester & Sorus supracitati tantum dicunt sic prohibitos peccare, & non posse audire confessiones secularium, non autem affirmant confessiones esse inuálidas. Tertio probatur, cum habeant hanc approbationem secundum iuris communis dispositionem à Tridentino sess. 23. cap. 15. non est dicendum Regularium Prælatos habere circa illam potestatem, nisi à iure, vel ex privilegio eam habeant: at non constat eam habere ex iure, neque ex privilegio, aut motu proprio. Nam Constitutio Iulij II. data Romæ die 17. Ianuarij, anno 1555. quam citat Rodriguez, & Constitutio Gregor. XIII. die 3. Maij, anno 1575. solum volunt ne iurisdictione, quam Prælati Regularium habent, & possunt conferre in suos subditos, in eos deriuetur absque ipsorum Prælatorum licentia, non tamen dat facultatem vt possint approbatos ab Ordinario reprobare, & ab eis iurisdictionem, quam erga seculares habent, auferre, & quamvis hoc sit declaratum à Greg. XIII.

in Ref. not. præterea §. Tercia. & cursim in alia Ref. eius annot.

Sup. cont. èo in hac Ref. sup. in tr. 3. Ref. 22. §. 2. & vlt. in princ. & in to. 7. tr. 1. ex Ref. 12. leg. doct. §. 2.

N A E
n h i a
I L I V V
I T I

Greg. XIII. viuz vocis oraculo pro Societate Iesv. et refert Henriquez lib. 3. de pen. cap. 6. num. 6. ex P. Claudio in compen. ver. gratia §. 2. dici potest hoc non constare; & dato quod constet esse speciale Indultum in fauorem Societatis Iesv. Ita Trullench vbi supra, adde quod modò omnia viuz vocis oracula per Bullam SS. Urbani VIII. iam sublata sunt. Vide me ipsum in 1. p. tr. 11. ref. 13.

Q. hic est sup. in tr. 3. Ref. 22.

RESOL. VI.

An per Iubilum sit eligibilis in Confessorium Prælati Regularium non approbatus ab Ordinario loci. Et quid extra Iubilum, & Bullam Cruciatam? Et an Canonici Penitentiaris sine speciali Episcopi approbatione sit eligibilis per Bullam, aut Iubilum? Ex p. 5. tr. 12. Ref. 52. alias 51.

Sup. hoc latè sup. in tr. 3. Ref. 20 & in tom. 7. tr. 1. Ref. 343 §. 2. vlt. in princ.

§. 1. Negatiuam sententiam docet Suarez in 3. p. tom. 4. disput. 28. sect. 8. num. 2. Tamburinus de iure Abbat tom. 2. disp. 6. quest. 17. Fagundez pr. 2. lib. 7. cap. 2. num. 39. Et ratio est, quia Concilium Tridentinum loquitur de secularibus, qui habent beneficium parochiale, & non de Religiosis. Secundò, quia loquens de omnibus Religiosis, expressè ait illos debere esse ab Episcopo approbatos, vt possint confessiones secularium etiam Sacerdotum audire, idoneique Confessarij secularium reputari, vnde cum huiusmodi Prælati Religiosis sit, & non sit ab Episcopo approbatus, sequitur euidenter non esse eligibilem ad confessiones secularium licitè & validè audiendas, vt parum refert quòd in alijs iure æquiparetur Parochis, cum constet de mente & sensu Concilij. D. inde si contraria opinio esset veta, sequeretur Prælatos Regularium posse absque vlla approbatione audire confessiones secularium etiam extra tempus Iubilati.

Sup. hoc in tom. 7. tr. 1. Ref. 69. §. Tertium, & §. vlt & in Ref. 87. & 343. §. 2. & fig. anter 3. & in tom. 1. tr. 3. Ref. 24. §. 1. & 2. & in tom. 3. tr. 1. Ref. 39. §. Quintus casus, & hic sup. in tr. 3. Ref. 20. §. vlt.

Et ita hanc sententiam præter Doctores citatos tenet etiam Rodriguez in Bull. Cruciatam, §. 9. num. 4. vbi sic ait. [En la palabra de beneficio curado parece se incluyen todos aquellos a quienes se les ha encomendado cargo de animas, como son los Guardianes, Prouinciales, y los otros Prælados de las Religiones, pues es cosa cierta, que el Concilio da por aprouados à los que tienen beneficio Paroquial, porque en ellos se les encomienda el cargo de las animas, ora se de el beneficio por el Obispo, o por otro qualquiera que le pueda dar; y pueos à los Prælados de las Religiones se les da cargo de animas mas entendido que à los Curas, parece que se ayan de tener por aprouados; empero aunque hombres doctos han tenido esta opinion, à mi me parece que no se deue tener, porque della se seguiria que vn Cura de vn Obispado seria Confessor en todos los Obispados, pues ya tiene beneficio paroquial, y lo contrario se vta, y la costumbre es muy buen interprete de la ley, y mas que los tales Prælados son Curas de Frayles, los quales no tienen necesidad de Curas tan letrados, como los seculares, y assi el Concilio Tridentino no los obliga à confessarse con los aprouados por el Obispo, como obliga à los seculares.] Ita ille.

Sup. hoc Cura, & Parocho, in tr. 1. Ref. 11. & 13. recitantur in §. vlt. à princ. & in Ref. 21. §. Concedo, & hic sup. in Ref. 2. ex doctr. §. 1. propè fin. vers. Inferunt secundo.

2. Non desinam tamen hic adnotare affirmatiuam sententiam docuisse olim præclara illa inclyta Academia Salmanticensis lumina, Mantium, Gallum, Bañes, Medinam, quos citat & sequitur doctissimus Henriquez lib. 6. cap. 6. numero 2. in glossa lit. E, & F. Cui adde Ioannem Valerum in differ. vtr. fori, ver. nullitas, differ. 5. numero 5. Salas in quadam lectura quoad habentes Bullam Cruciatam. Et hanc sententiam licet loquatur cum formidine, speculatiuè pro-

Sup. hac Bulla Cru-

babilem esse putat Ludouicus de la Cruz in expositione Bullæ Cruc. disputat. 1. cap. 2. dub. 11. numero 8. Sed sine metu non solum speculatiuè, sed etiam practicè probabilem esse putat nouissimè Angelus Bossius in tract. de Iubilato sect. 3. cas. 1. §. 2. num. 13. in fine, vbi sic ait: Dixi probabilius, quia etiam prior sententia est probabilis, ob rationem & auctoritates tot Doctorum, ac proinde in foro interiori quis possit illam in praxi seruare, etsi in foro exteriori Episcopi non permitterent. Ita Bossius, & ratio est, quia nomine habentis beneficium parochiale, seu Curatum, videnter comprehendendi omnes, quibus ratione dignitatis, vel proprii officij demandata est cura animarum, quales sunt Generales, Prouinciales Religionum & Guardiani, seu Præpositi Monasteriorum, atque adeo hi, sicuti Parochi, iuxta Concilium erunt sufficienter idonei, vt possint proximè eligi vi Bullæ, vel priuilegij in Confessarios. Confirmatur, quia non alia de causa Concilium Tridentinum admittit tanquam idoneos, & sufficienter approbatos illos, qui habent parochiale beneficium, nisi quia ipsis est commissæ animarum cura, siue cura fuerit iuxta officij, siue a quolibet alio valente curatum beneficium conferret. Nam, vt dictum est, eo ipso quòd alicui animarum cura demandatur, sufficienter declaratur idoneus ad confessiones audiendas: ergo cum Prælati Religionum ex vi sui officij sit demandata cura, & etiam cum ampliori iurisdictione, quam Parochis, censendi sunt iuxta Concilium sufficienter idonei & approbati ad confessiones secularium audiendas, & præsertim quia dicti Prælati regulares sunt communiter probatores & digniores tam literis, quam moribus, quam plerique ex secularibus habentibus curata beneficia. Adde etiam quòd Canonici penitentiaris sine speciali Episcopi approbatione est eligibilis per Bullam, nam eo ipso quo eligitur in Canonicum Penitentiarium, ipso iure impenditur ei approbatio ad audiendas confessiones, nam ad hoc munus specialiter eligitur, ergo sicut iste sine speciali approbatione Episcopi est eligibilis per Bullam, ita & Prælati Monasterij. Imò maior ratio est de illo, quam de Penitentiario, quia Penitentiaris non est propriè Parochus, nec Ordinarius, Prælati verò sic. Nec obstat dicere, vt aiunt quidam recentiores, Penitentiarium recipere approbationem ab Episcopo eo ipso, quo cum in Penitentiarium eligitur, Neque, inquam obstat, quia Penitentiaris & maximè in Ecclesijs Cathedralibus, non eligitur ab Episcopo, sed à Capitulo, vbi plerumque eligitur contra Episcopi voluntatem.

RESOL. VII.

An Confessor eligendus virtute Bullæ Cruciatæ, vel Iubilati, debeat esse approbatus ab Episcopo, etiam quoad Regulares, ita vt non sufficiat esse approbatus à Prælato Regulari sua Religionis, vel alterius? Ex p. 3. tract. 2. Ref. 21.

§. 1. Affirmatiuè respondent Nald. in sum. ser. in. c. 16. n. 27. cum Suar. in 3. part. tom. 4. disp. 28. sect. 6. n. 11. Henriquez lib. 3. de penit. c. 6. n. 4. in Gloss. lit. K. Homobonus tr. de cas. referu. part. 1. c. 6. Lopez par. 1. c. 26. Ledet. ma in sum. tom. 1. de sacram. Penit. cap. 13. dub. 6. & hanc sententiam amplexi sunt Patres Societatis Iesv. et eam obseruati in praxi, eo quod vbi eorum Prælati concedit licentiam alicui subditto fruenti facultate eligendi Confessarium per Bullam aut Iubilum, pro referuatis eligendus est approbatus ab Episcopo, teste Henriq. de indulg. c. 22. n. 5. in fine, vnde non solum est esse approbatum à Prælato regulari.

2. Neq.

Non reticeam tamen contrariam sententiam præter Rodríguez in explicat. Bullæ Cruciatæ, §.9. dub.6. n.9. docere etiam nouissimè doctum Ioannem Valerium in differ. vtriusque fori, ver. absolutio, differ. 1. n. 3. 3. & seq. vbi latè tractat hanc questionem, & tandem in fine sic asserit. Supradictis tamen non obstantibus tenet negatiuam opinionem. Vnde dicendum est, quod per facultatem Bullæ Cruciatæ, & Iubilæum, nulla exigitur approbatio, quam illa Prælati Regularis, maxime stante dicta declaratione Clem. VIII. per quam tollitur omne dubium illorum verborum appositionum in plumbæ Cruciatæ, & Iubilæi, scilicet approbati ab Ordinario. Si enim in omnibus, spectantibus ad confessionem Regularium standum est statutis, & constitutionibus Ordinum, & Prælatorum dispositionibus, ad quæ quærimus, si ultra id requiritur approbatio Episcopi, cum satis constet non requiri, nam si voluisset, dixisset cap. ad audiendam, de decimis. Ita Valerius. Et hanc sententiam docent etiam ex aliis rationibus Fernandez in exam. resol. moral. p. 1. c. 9. §. 8. n. 7. Zanardus in direct. p. de sacram. Penit. cap. 21. q. 3. 2. Cacialanus de casu referu part. sect. 3. art. 16. & alij, non solum si regularis confiteatur approbato sui Superioris, sed etiam alterius Religionis.

RESOL. VIII.

Verum tempore Iubilæi Regulares teneantur eligere Confessarium non a suo Prælato, sed ab Episcopo loci approbato? Ex part. 2. tract. 17. & Milc. 3. Ref. 47.

Afirmatiuè respondet Molfesius in sum. tom. 1. n. 7. c. 16. n. 18. & 27. Suarez tom. 4. in 3. part. disp. 28. s. 6. n. 11. Reginald. in praxi tom. 1. l. 1. cap. 15. sect. 2. n. 175. Vega in summa, tom. 2. c. 27. cas. 12. Homobonus de casibus referuatis, p. 1. c. 5. & nouissimè Naldus in summa, ver. indulgentia, n. 9. & consequenter asserunt, non lucrari Iubilæum, nisi peccatorum suorum confessionem faciant Sacerdoti, ab Episcopo loci approbato.

At Martino Bonacina de Sac. disp. 5. q. 7. punct. 4. §. n. 25. contraria opinio probabilis etiam videtur; nam verba in Iubilæo apposita, quod Regulares possint eligere confessarium ab Ordinario approbatum, non intelligenda sunt priuatiuè, quasi Summus Pontifex velit prætere potestatem iure suo, quo potest confiteri Sacerdoti approbato à suo Prælato, sed potius intelligenda sunt cumlatiuè, & ampliatiuè in fauorem ipsius potestatis, ita vt non solum possit confiteri suo Parocho, aut alteri Sacerdoti, sicut poterat ante Iubilæum, verum etiam possit alium quemlibet Sacerdotem approbatum ab Ordinario eligere, quamvis ante Iubilæum non posset illi confiteri. Adde, quod si contraria opinio esset sequenda, sequeretur multos defraudari sanctu Iubilæi cum multa extent Religiosorum monasteria, in quibus nullus confessarius ab Episcopo loci approbatus reperitur aut saltem sequeretur cogi Religiosum à claustris exire ad emendicandum sibi confessarium, quod non videtur iuxta benignam Summi Pontificis intentionem. Hæc Bonacina, & alij.

RESOL. IX.

An Religiosi tempore Iubilæi possint eligere Confessarium non approbatum ab Episcopo, sed approbatum à Prælato Regularium?

Et an sententia huius questionis procedat quoad Nouitios?

Et an tempore Iubilæi Religiosi possint sine Superioris licentia confiteri cum extraneis, ita vt non possint Superior prohibere suis subditis ne confiteantur cum Sacerdotibus secularibus, vel Regularibus alterius Religionis?

Supra hoc in duabus præcedentibus Resol. & in alijs eorum annotat. & legè §. non seq.

§. 1. Negatiuam sententiam docet Egundez pr. 2. lib. 7. c. 2. n. 12. Henriquez l. 6. c. 6. n. 4. in glossa lit. K. & l. 7. cap. 22. n. 5. ait. Quoad Regulares autem, qui Iubilæum consequi volunt, non possunt eligere Confessarium ab ipsorum Superiore tantummodo approbatum, sed necesse est, si volunt illud querere, vt confiteantur vni ex approbatis ab Ordinario loci; modo quo dictum est supra, hæc enim est conditio expressa Iubilæo, quæ omnino seruanda est, & facit ratio optima, quia Summus Pontifex potuit animaduertere Confessarios strictiori calculo examinari, atque approbati consueuisse ab Ordinarijs locorum, quam à Superioribus Regularium, & ideo de ipsorum sufficientia confidens, eius munus in quo vices Pontificiæ subeunda sunt, illi potissimum iure merito demandari voluit. Sic etiam literæ sacræ Penitentiariæ solis Theologis, vel Decretorum Doctoribus, approbatis tamen ab Ordinarijs locorum dirigi consueuerunt; & tandem Superioribus Regularium non conueniunt verba illa in Iubilæo posita Ordinarijs locorum, vt palam est, ergo neque dispositio eiusdem Iubilæi competere potest. Ita Naldus, & aute omnes Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 28. sect. 6. num. 11. & nouissimè Faustus de Iubilæo, lib. 4. q. 88.

2. Sed ego contrariam sententiam non minùs probabilem esse puto, quam tuetur Homobonus, Coriolanus Zerola, Sorbus, Bonacina, Zanardus, Sanctarellus, quos citat & sequitur Alphonsus de Leone tract. de Iubilæo, part. 2. num. 212. Et hanc opinionem probabilem & tutam esse docet etiam Angelus Bossius de Iubilæo, sect. 3. cas. 5. n. 10. Igitur quando Bulla Iubilæi dicit, quod Sacerdos sit ab Ordinario approbatus verba illa ab Ordinario, intelligenda sunt secundum expositionem accommodatam, ita vt nomine Ordinarij intelligatur Episcopus, si agatur de approbatione Confessarij pro audiendis confessionibus secularium; si verò agatur de Confessario pro audiendis confessionibus Regularium, intelligatur Prælati ipsorum, & hanc opinionem procedere etiam quoad Nouitios tradit Ioannes de la Cruz, de statu Relig. lib. 1. cap. 6. concl. 2. in fine, & alij, satis quidem probabiliter.

3. Non desinam tamen hic adnotare Filliuc. tom. 1. n. 8. cap. 10. n. 275. Polacchum de Iubilæo, s. 42. n. 63. & Lezanam in qq. regular. cap. 19. num. 19. docere negatiuam sententiam esse sequendam, quando in Bulla Iubilæi dicitur confitendum esse cum Confessario approbato ab Ordinario loci; affirmatiuam verò sententiam veram esse, quando in Bulla tantum dicitur approbatum ab Ordinario, sed omnes istæ tres sententiæ sunt probabiles.

4. Notandum est etiam hic contra aliquos quod etiam si in Bulla Iubilæi non contineatur clausula derogatoria priuilegiorum, potest etiam Regularis eligere extra suum Ordinem Confessarium approbatum, modo quo supra dictum est, dummodo in Iubilæo ad sit generalis facultas eligendi Confessarium, specificè comprehendens etiam Religiosos. Ita contra Filliucium, Polacchum & alios docet probabiliter Angelus Bossius de Iubilæo, vbi supra, sect. 3. cas. 4. n. 17 qui contra Molfesium notat etiam cum Leone loco citato, n. 209. non posse Superiorem tempore Iubilæi prohibere suis subditis ne confiteantur Sacerdotibus secularibus, vel Regularibus alterius Ordinis, vnde possunt sine Superioris licentia cum extraneis confiteri.

Sup. continet in hoc §. in to. 7. tr. 1. Ref. 343. §. vlt. ad medium, à vers. Va Religiosos.

RESOL. X.

An quicumque Confessarius ab Ordinario approbatus possit tempore Iubilaei absolere Moniales a peccatis, vel a casibus, & censuris reservatis? Ex part. 3. tract. 2. Ref. 29.

Et ad litteram ibi in tract. 4. Ref. 153. aliàs 154. Sed hic vna tantum Ref. transcribitur.

Sup. hoc in Ref. seq. & in to. 7. tr. 1. Refol. 348 §. sed difficultas.

§. 1. **A**ffirmatiuam sententiam docet Bonacina de *Sacram. disp. 5. q. 7. punct. 1. §. 1. n. 2. in fine.*
 2. Sed aduersus illum insurgit Faustus de *Iubilaeo*, l. 4. q. 78. & Alphonsus de Leo, *etiam de Iubilaeo*, part. 2. q. 9. n. 15. Quia Confessariis prohibitus est accessus ad Monasteria Monialium, & ideo Roman. Pontifex non intendit dare iurisdictionem illi Sacerdoti, qui habet aliquod impedimentum. Hinc in praxi rationabiliter obseruatur pro bono regimine Monialium, quod dum virtute Iubilaei habent Moniales facultatem eligendi sibi Confessarium, tenentur designare Confessarium Ordinario ipsarum, & solent Abbatissae congregare Moniales, & ab eis habere votum quosnam Confessarios gratos habeant: & sic nominant tres, quatuor, vel plures, quorum nomina mittunt ad eorum Ordinarium, vt ab eo omnes, vel prout ei libererit, approbentur, & impertiantur eis licentiam accedendi ad Monasteria; sic enim Ordinarij sciunt personas, accedere volentes ad Monasteria, ne sub praetextu earundem licentiarum, accederent ad vana colloquia facienda, & non ad audiendas confessiones Monialium; cum omnis concessio intelligatur facta in aedificationem, non autem in destructionem Regularis obseruantiae. Et haec omnia notat, & docet noster Molfesius in *sum. tom. 1. tract. 7. cap. 16. num. 31.* & post illum Ioannes Suarez in *Enchiridio, cas. cons. lib. 5. ver. Indulgentia, §. tempore Iubilaei.*

RESOL. XI.

An Moniales tempore Iubilaei possint eligere quoscumque Confessarios ab Ordinario approbatos, etiamsi in particulari non sint ad eandem Monialium Confessiones deputati ab Ordinario? Ex part. 5. tract. 1. 2. Ref. 12.

Qua hic est Ref. antecedens, & in alio §. eius annot.

§. 1. **P**ro negatiua sententia ego ipse in *3. p. tract. 4. Refol. 154.* adduxi Molfesium, Leonem, Faustum, & Ioannem Franciscum Suarez, quibus nunc addo Georgium Pollacchum in *Bull. Iubil. Urbani VIII. sect. 4. n. 6.* vbi sic ait. Aduertendum hic confessiones Sanctimonialium nec hoc tempore amplissimi Iubilaei nullum Confessarium etiam Regularem audire posse, licet quoad alios fideles sit approbatus, sine expressa & peculiari licentia Ordinarij ipsarum Sanctimonialium. Ita ille, asserens hoc esse determinatum à sacra Cardinalium Congregatione.

2. Sed ego maxima quatenus diligentia supradictam sacrae Congregationis declarationem adhuc illam minime potui inuenire, ideo non desinam hic adnotare affirmatiuam sententiam circa praesens dubium, praeter Bonacina à me *vbi supra* citatum, docere nouissime Angelum Bossium in *suo erudito tract. de Triplici Iubilaeo, sect. 3. cas. 5. n. 2.* & Laurent. de Peyrinis in *privileg. Minim. tom. 3. c. 4. super constit. Leon. X. n. 4.* vbi sic ait. Ego puto posse Moniales tempore Iubilaei generalem facultatem concedentis omnibus vtriusque sexus Christianis, etiam Regularibus eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum, eligere sibi Confessarium à solo Praelato Regulari approbatum, si electus sit Regu-

laris, vel ab Episcopo, si sit secularis, & hoc sine Moniales sint subiectae Episcopis, sine Praelatis Regularibus nec est necesse quod Moniales Regularibus subiectae Confessarium eligant ex sua Religione, sed possunt eligere ex quacunque. Moueor quod Iubilaeum est gratia amplissima totum mundum exhilarans, quam facit Papa, thesaurum Ecclesiae aperiens omnibus Christi fidelibus pro consolatione animarum suarum. Cum enim inter Christi fideles commemorari debeant Moniales, & Papa eas non excludat, non est cur nos excludere eas debeamus, cum maxime privilegium Principis ampliandum sit, & vbi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus, & gratia potius sint ampliandae, quam restringendae, & masculinum foemininum includat, praesertim si est fauorabile. Nec obstat constitutio Greg. XV. & Declaratio Congreg. Cardin. Nam non loquuntur in hoc casu Iubilaei, sed solum in casibus ordinariis; imò ex dictis magis confirmo meam sententiam, nam cum minutatim disponat ibi Congregatio circa Confessarium Monialium, de hoc tamen casu Iubilaei ordinario & nouissimo nihil dicit. Vnde coniectandum est quod de Iubilaeo noluit intelligi quae ibi disponuntur, & saltem Confessarij ab Ordinario approbati non videntur excludi, quia Iubilaeum quoad hoc punctum eligendi Confessorem, nihil Monialibus prodesse, & post Bullam Urbani VIII. Pontificia sollicitudo, quae habetur tom. 4. Bullar. in eius constitut. 16. §. 5. fol. 249. hic punctus non habet amplius difficultatem, cum Pontifex concedat expressè Monialibus, vt tempore Iubilaei possint sibi assumere Confessarium approbatum ab Ordinario loci. Haec Peyrinus loco cit.

RESOL. XII.

An Superiores Regularium possint pro suis subditis promulgare Iubilaeum, non expectata promulgatione Episcopi Diocesani, seu Parochi?

Et quid, si Episcopus, aut Parochus non mittit copiam, seu Breuiarium Bulla Iubilaei?

Et an dici possit Papam Religiosos volentes acquirere Iubilaeum subycere Ordinario loci, non coactione, & lesione exemptionis?

Et an Praelatus Regularis duabus postquam authenticam habuit Iubilaei notitiam hebdomadibus, possit eum indicere, esto Episcopus serius aut citius indicat Iubilaeum? Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. Ref. 5. aliàs 33.

§. 1. **A**ffirmatiue respondet Bossius de *Iubilaeo, sect. 4. cas. 3. n. 7.* vbi sic ait: Imò quoad Regulares exemptos quidquid dixerint Graffius, & Leo locis citatis, non existimo probabile, quod ipsi teneantur expectare publicationem Ordinarij loci, seu Parochi; nam Praelatus Monasterij, vt ait Henricus loco citato in Textu, & Glossa, censetur Ordinarius, vt promulget suis exemptis ab Episcopo, ita ille.

2. Sed ego omnino existimo non esse recedendum ab opinione negatiua Graffij, & Leonis; & ideo opinionem Bossij tutam non esse docet Bordonus in *Miscellaneis, decis. 23.* Dicendum est itaque sub nomine Praelatorum Ecclesiarum, & Ordinariorum locorum, non venire Superiores Regulares, nisi quando ea nomina simpliciter exprimentur, & materia est illis applicabilis; si enim sic dicunt; Praelati Ecclesiarum, id intelligitur de secularibus, ex cap. si quando, §. de Offic. deleg. cap. Cum ab Ecclesiarum, de Offic. ord. Cum enim iura volunt comprehendere Praelatos, vel Ecclesias Regulares exprimentur, vt videre est cap. Nullus 28. capit. Si postquam 33. capit. Quia

Quamvis... in 6. cap. Ordinarij 3. c. Quamvis... de Offic. Ordin. in 6. sub co nomine...

3. Vnde ex his omnibus, præter Doctores citatos, hæc sententiam tenet etiam doctus, & amicissimus Pater Gregorius Gobat, de Iubilæo duplici, c. 2. n. 67.

RESOL. XIII.

An quando in Iubilæo conceditur facultas absolventi ab omnibus casibus, & censuris reservatis Papæ, possit confessorius a casibus Bullæ Cœnæ absolvere?

§.1. Negatiuè respondent communiter. Ita Laurinus de Iubil. p. 2. c. 28. n. 24. Leo de Iubilæo, p. 2. n. 40. & 41. Suarez de cens. disp. 7. sect. 5. num. 11. & disp. 21. sect. 3. num. 3. Sanchez in sum. tom. 1. lib. 2. c. 12. Tom. I V.

num. 7. Alterius de cens. tom. 1. lib. 4. disp. 4. c. 2. Bossius ubi infra, n. 3. & alij penes ipsos. Nam in generali concessione non veniunt ea, quæ quis non esset verisimiliter in specie concessurus...

2. Non desinam tamen hic adnotare quod nouissimè Angelus Bossius de Iubil. sect. 1. cas. 7. n. 2. docet non esse improbabilem affirmatiuam sententiam, quia, ait ille, facultas illa generalis absolventi à quibuslibet casibus Papæ reservatis, quantum est ex se, videtur se extendere etiam ad casus contentos in Bulla Cœnæ, etiamsi non sint expressi, dictio enim illa vniuersalis ab omnibus, nullum excludit, sed omnes comprehendit, præsertim in hac materia ita fauorabili respiciente bonum vniuersale animarum, & læticiam omnium Christi fidelium...

3. Notandum est tamen hic obiter contra Duard. in Bulla Cœnæ, l. 3. §. 1. n. 13, 35, & 36. Sigismundum à Bononia in tract. de electione, dub. 69. num. 12. vt quis possit absolvere à casibus Bullæ Cœnæ, sufficit vt in Iubilæo dicatur, quod conceditur facultas absolventi etiam à casibus Bullæ Cœnæ, sine expressa derogatione ipsius Bullæ, vel specialis mentio dictorum casuum in indiuiduo. Ita ex Soto, Graffio, Suarez, & Alterio docet Bossius ubi sup. n. 9. quia per illa verba faris explicatur intentio Pontificis, & specialiter dicti casus conceduntur, ergo.

RESOL. XIV.

An in Iubilæo possit Confessorius commutare vota peregrinationis Ierusalem, ad limina Apostolorum, & D. Iacobum Compostellanum, si non exprimantur? Et notatur discrimen inter votum Castitatis perpetuæ, vel Religionis, & reliqua Pontifici reservata, quia illa duo priora relaxandi potestas non censetur concessa generali concessione, nisi exprimantur, hac autem relaxandi potestas satis in generali censetur expressa. Ex part. 5. tr. 12. Ref. 59. aliàs 58.

§.1. Videtur prima facie negatiuè respondendum ex Suarez de Relig. tom. 2. l. 6. de voto, c. 25. n. 4. Sanchez in summa, tom. 1. lib. 4. c. 40. num. 16. Filiucius tom. 2. tract. 26. c. 9. n. 274. Layman. l. 4. tr. 4. c. 8. n. 7. & Lauorius de Iubil. p. 2. c. 27. n. 6. vbi docent in generali concessione dispensandi in votis non contineri supradicta vota, quia quæ speciatim sunt reservata, ea specialem & expressam concessionem postulant, vt habetur

N A
nia
II. IV. V
III

Quamvis non plene sup. hoc lege tamen in to. 5. tra. 8. ex Ref. 29. doctrina, §. Respondent. & aliarum eius not.

haberet cap. si Episcopus, de pœn. & remiss. in 6. & in Extravag. & si dominici 1. & 2. ibi, ex speciali licentia, & certa scientia nostra, de pœn. & remiss.

2. Verum probabiliter alij asserunt, dicta vota comprehendi in illa generali concessione, nisi expressè excipiantur. Ita Sotus de Inst. lib. 7. quest. 4. art. 3. Sanchez de matr. lib. 8. disp. 9. num. 2. & ex neotericis Ioan. Malderus, in 1. 2. tract. 10. cap. 5. sub. 10. vbi sic ait. Nota tertio discrimen inter votum castitatis perpetuae, vel Religionis, & reliqua Pontifici reservata, quod illa duo priora relaxandi potestas non censetur concessa generali concessione, nisi exprimat; hæc autem relaxandi potestas satis in generali censetur expressa. Ita ille. Et ratio est, quia horum votorum reservatio non est ita antiqua, sicut reservatio votorum castitatis & Religionis, neque est tanti momenti: ergo non est accipienda tam strictè, & cum tanto rigore, & ideo dicendum comprehendi in generali concessione commutandi omnia vota.

3. Quid ego sentiam, dicam breuiter. Prima opinio est probabilior, secunda verò non caret sua probabilitate, & certa esset. primò etiam quo ad vota castitatis & Religionis, si Papa concederet absolutè generalem facultatem commutandi vota reservata, vel in votis reservatis dispensandi, quia satis exprimuntur explicata reservatio. Ita Suarez vbi supra num. 5. & Sanchez num. 17. Secundo certa etiam esset si Papa in facultate dispensandi in omnibus votis exciperet votum castitatis & Religionis, vt stylus est faciendi in omnibus Iubilæis: nam in tali casu vota illa tria peregrinationis intelligerentur concessa, quia exceptio firmat regulam in casibus non exceptis. Ita Doctores citati.

RESOL. XV.

An vigore Iubilæi, Bullæ Cruciatæ, aut cuiusvis alterius privilegij sit dispensabile votum Religionis strictioris in Religionem minus strictam; Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. Ref. 29. alias 27.

Sup. hoc sup. in tr. 13. Ref. 96. & recitatur in alia Ref. eius annot.

§. 1. Negatiuam sententiam docet Suarez, contra quam inuehitur Texeda in Theolog. Moral. tom. 2. lib. 3. §. 4. contr. 10. num. 103. vbi sic asserit. Si roges, an Confessarius, qui vigore Iubilæi, aut Bullæ, aut cuiusvis alterius privilegij potest dispensare in omnibus votis, & illa commutare, possit etiam dispensare, vel commutare votum Religionis strictioris in Religionem minus strictam causis contingentibus vrgentissimis? Circa quam difficultatem fui consultus, quamuis Alij multi contrariam partem sequuti sint, quia esto votum Religionis, & ob id reservatum, quod non venit sub generali illa concessione, tamen resolui posse Confessarium votum illud commutare, quod etiam modò affirmo, quia tunc existente causa non commutat, nec dispensat in voto Religionis, sed dumtaxat in aliquo accidenti eius: & idèd si pœnitens fecit votum ingrediendi Religionem Discalceatorum, & habet infirmitatem, cum qua modus ille viuendi non compatitur, immò est maxime nociuus ad salutem, potest cum tali dispensare Confessor vigore talis privilegij, vt aliam Religionem ingrediatur suauioris, infirmitateque eius magis consonam; quia constitutum essentiale Religionis, quod consistit necessarium in tribus votis essentialibus, idem est in omnibus. Ita ille, & ego.

RESOL. XVI.

An Confessarius vi Iubilæi possit dispensare vel commutare

ve votum Religionis, vel perpetua Castitatis, quando non est tota materia voti?

Idem dicendum est de Episcopo.

Et postquam votum Religionis, vel Castitatis perpetuae fuit à Summo Pontifice commutatum in materiam non reservatam, v. g. in eleemosynas, in Confessione ministras, &c. an possit Confessarius vi Iubilæi, & Episcopus hanc materiam commutationis non reservatam commutare in aliam materiam?

Idem dicendum est de quouis alio habente privilegium ad dispensandum in votis. Ex p. 5. tr. 12. Ref. 61. alias 60.

§. 1. Vt e. g. quis vouet Religionem, aut eleemosynam mille aureorum, quærit an possit Confessarius hoc votum alternatiuum, cuius pars aliqua non est reservata, commutare; & difficultas maxima est, quando sic vouens postea apud se statuit non velle erogare eleemosynam, sed ingredi Religionem, & in hoc casu tunc esse votum Papæ reservatum, nec posse relaxari, aut commutari ab Episcopo, vel à Confessario vigore Iubilæi, tradunt Doctores, quos ego citavi in 1. p. tr. 11. resol. 65. quibus nunc addo Layman 1. 4. tr. 4. c. 8. n. 12.

2. Non desinam tamen hic adnotare Angelum Boffium, virum quidem doctum, in suo tractatu de triplici Iubilæo, contrariam sententiam, tanquam probabilium docere, sic enim ait sect. 2. cas. 11. num. 7. Non videtur carere probabilitate, quod etiam post dictum propositum, seu efficacem electionem dummodo noua promissio materiae reservata non fuerit facta Deo simul, vel post electionem, possit adhuc vouens mutato eo proposito prioris electionis absque peccato & violatione voti eligere alteram partem non reservatam, & consequenter semper, ante, & post electionem materiae reservatae absque noua promissione eadem materiae reservatae posse Confessarium electionem vi Iubilæi, & Episcopum tale votum alternatiuum commutare, & huius rei ratio est, tum quia etiam homini facta declaratio eiusmodi propositi electionis, seu statuta electionis, modò non fiat per modum promissi, & facti ex natura rei, & ex iure natura, non videtur eam obligationem parere, vt re adhuc integra debitor à tali electione non possit resistere, quodquid sit de iure positio; tum quia etiam si nudum propositum, seu decretum electionis Deus videat, non tamen proponendo censetur Deo loqui; aut ei indicare nostrum propositum; sed promittendo. Quare si propositum illud licet efficacem, & cum animo se obligandi elicitum sit absque promissione noua superaddita voto priori, poterit adhuc absque peccato & violatione voti arbitrio vouentis mutare, & vouens eligere alteram partem non reservatam. Nec enim etiam respectu Dei solum propositum efficacem præstandi aliquid in eius obsequium, tamen cum intentione animoque se obligandi, si sit nudum & absque promissione, ita obligat, vt non possit is, qui proponit, citra culpam mortalem emittere propositi executionem. Neque etiam verum est nudum illud propositum, quo is, qui firmiter statuit exequi partem reservatam voti alternatiui, esse nouam voti reservati emissionem, licet tali proposito possit noua promissio addi. In dubio autem an proposito efficaci fuerit addita noua promissio, seu voti materiae reservatae emissio, censet præsumendum fuisse nudum propositum. Hæc omnia Boffius loco citato, satis quidem probabiliter, & ante illum hanc sententiam docuerat etiam Malderus, quærit ego ipse citavi in dicta resol. 65. vbi supra.

3. Notandum est, tamen hic obiter contra Apollinarium, glossam, & Archidiaconum, id, quod alibi etiam puto à me etiam notatum fuisse, postquam votum Religionis, aut Castitatis perpetuae fuit à Summo Pontifice

Pontifice commutatum ad materiam non referuatum, v.g. in elemosinas, in confessiones mensuras, &c. posse Confessarium vi Iubilæi, & Episcopum hanc materiam commutationis non referuatum commutare in aliam materiam. Ita Lauorius de Iubilæo, p. 2. c. 27. n. 102. Tambur. de iure Abb. tom. 2. disp. 18. q. 8. num. 11. Aragon in 2. 2. q. 88. art. 12. Malderus in 2. 2. tr. 10. c. 5. dub. 11. Sayrus in Clauis Regia, lib. 6. cap. 12. n. 24. Lefsius lib. 1. c. 40. dub. 13. n. 105. Sanchez de matrim. l. 8. disp. 9. n. 20. & Pontius de matr. lib. 8. c. 8. §. 2. n. 24. vbi sic ait. Sexto colligitur Episcopum etiam dispensare posse in materia in quam à Pontifice commutata sunt prædicta vota referuata, & idem dicendum est de quouis alio habente priuilegium ad dispensandum in votis, quia post commutationem prioris voti materia non est referuata Pontifici. Ita ille, & ego. Nec valet dicere, Primò quòd subrogatur sapit naturam eius cuius loco subrogatur, l. 1. Cod. de rei uxoria actione. Cum ergo sit votum castitatis, aut Religionis, cuius loco subrogatur materia illa, in quam facta est commutatio, referuata erit, sicut votum castitatis, aut Religionis. Secundò, quia onus illud, in quod facta est commutatio, videtur impositum ex præscripto Pontificis, in præcepto autem Superioris non potest inferior dispensare, l. minor magistratus, ff. de arbitris. Nam respondendo ad primum, illud axioma esse verum in fauorabilibus, non autem in odiosis, qualis est referuatio. Ad secundum respondeo non esse ibi peculiare præceptum Pontificis, sed ex causa concessa est in gratiam votantis facultas dispensandi, aut commutandi rito alicui docto, ea tamen lege, aut conditione, vt votanti imponat pia aliqua opera, non tamen præcipit Pontifex illa pia opera ita manere sub obligatione, vt non possit Episcopus ex causa in illis dispensare.

RESOL. XVII.

An Confessarius vi Iubilæi, vel Episcopus possit commutare votum perpetuæ Castitatis, vel Religionis metu leui extortum? Idem est dicendum de votis emissis in periculo mortis, & naufragij. Et an votum etiam solemne ex leui metu iniuste incusso edictum in foro conscientia sit irritum? Ex parte 5. tr. 12. Resol. 62. alias 61.

Negatiuam sententiam docet ex Syluestro Iulius Lanotius de Iubil. part. 2. cap. 27. num. 187. Et Suarez de Relig. tom. 2. lib. 6. de voto, cap. 26. num. 4. & 5. quia inuoluntarium, quod in tali voto inuenitur, est tantum secundum quid, quod non sufficit ad tollendam referuationem, vt est clarum in votis emissis in periculo mortis & naufragij, in quibus inuoluntarium secundum quid non tollit referuationem.

1. Verum his non obstantibus contrariam sententiam tenendam esse puto cum Lessio lib. 2. capite 40. num. 31. Henriquez lib. 11. cap. 15. num. 8. in glossa litt. A. Layman. lib. 4. tract. 4. cap. 8. num. 11. & Leo de Iubilæo, part. 2. quest. 17. sect. 1. num. 97. vbi sic ait. Queritur an possint dispensare Episcopi, & per consequens etiam Confessarius virtute Iubilæi quando Religionis votum & castitatis fuerit metu leui emissum, loquimur enim hic de metu incusso ab extrinseco, non autem de incusso ab intrinseco, puta emissio ratione infirmitatis, naufragij, &c. quia hic metus non tribuit, secundum communem Doctorem sententiam, facultatem Episcopis, vt in nostro tractatu, cum de obligatione voti diximus, & responderetur affirmatiuè. Ita ille, & ratio est, quia talia vota facilis dispensationis sunt. Tom. IV.

esse debent, tum ob imperfectionem consensus, quippe aliquo modo extorti, tum etiam ob odium iniuste extorquentis, præsumendum non est Papam sibi referuare velle. Adde, vt obseruat Layman, loco cit. ex Nauarro & Rodriq. votum etiam solemne ex leui metu iniuste incusso editum in foro conscientia esse irritum.

3. Sed circa casus occurrentes in Iubilæo quoad commutationem votorum remitto me ad ea, quæ dixi in p. 1. tract. 11. à resol. 39. vsque ad resol. 85. loquens de Bulla Cruciatæ.

RESOL. XVIII.

An Confessarius virtute Iubilæi, in quo datur facultas commutandi vota, exceptis votis Castitatis, & Religionis, possit commutare iuramenta pia Religionis, & perpetuæ Castitatis? Et an dicta, iuramenta sint referuata Summo Pontifici, vel tantum Episcopis? Ex parte 5. tract. 12. Ref. 60. aliàs 59.

1. Negatiuam sententiam docet in terminis Sanchez de matr. l. 8. disp. 13. n. 7. & in summ. tom. 1. l. 4. c. 54. n. 21. Layman. l. 4. tr. 3. c. 11. num. 4. & alij quos ego ipse citauit & sequutus sum in 4. p. tract. 4. resol. 69. ex ratione ibi adducta.

2. Verum contrariam sententiam non carere sua probabilitate, ibi etiam probauimus, quam aperte docere videtur in terminis Iubilæi Alphonsus de Leon. art. 2. q. 13. sect. 1. n. 83. vbi sic ait. Queritur primò an possit Confessarius commutare iuramenta Castitatis & Religionis, & Sanchez p. 1. summ. c. 54. n. 24. videtur negare ex eo quòd dicta iuramenta respiciant aliquam promissionem Deo factam, induunt rationem votorum, & sic pari passu cum illis ambulant, tamen concedit ipse Sanchez contra aliquos, quòd dicta iuramenta non sint referuata Summo Pontifici, sed tantum Episcopis, vnde videtur omnino affirmandum, quòd dicta iuramenta possit Confessarius commutare vi Iubilæi, omnia vota quæ potest Episcopus commutare auctoritate ordinaria. Vnde Sanchez, si hoc negaret, deberet probare etiam quòd possint commutare dicta vota vt Delegati Summi Pontificis, quod neque probat, neque probare potest.

RESOL. XIX.

An Confessarius virtute Iubilæi habens facultatem dispensandi, & commutandi vota extendatur hæc facultas ad iuramenta promissionis Deo facta, vel ad vota iurata? Et an verò, si facultas delegata dispensandi, aut commutandi esset limitata ad vicium votum, tunc possit auferri iuramentum de eadem materia illi concomitante adiunctum? Ex p. 5. tract. 12. Ref. 58. aliàs 57.

1. Negatiuam sententiam docet Valentia tom. 3. Sup. hoc sup. disp. 6. q. 6. punct. 4. Azor. tom. 1. l. 11. c. 10. q. 2. in tr. 3. Ref. 85. & in to. Lessius l. 2. c. 42. dub. 12. n. 60. Sanchez in summ. tom. 1. lib. 4. cas. 53. num. 20. & alij. Probatur hæc opinio, doctrinam quia cum conceditur priuilegium gratis, non est laxè interpretandum, sed strictè. Si ergo conceditur facultas ad dispensandum in voto, non est extendenda ad vinculum iuramenti, iuxta regulam textus in c. porro: de priuileg. Secundò, quia ista sunt vincula diuersæ rationis, cum autem conceditur maius, concessum intelligitur minus, si sint eiusdem rationis, vnde in dispensationibus matrimonij quoties impedimenta sunt diuersæ rationis, non censetur sublatum vnum impedimentum minus ex ablatione maioris, & in c. cui de non

Quæ omnes hic sunt appositæ in præterito tr. 3. de Bulla Cruciatæ à Ref. 69. vt que ad 122

Quæ hic est sup. in tr. 3. Ref. 92. & in tom. 8. tr. 4. Ref. 79.

Sup. hoc in Ref. annor. præterita.

N A
O N I A
I I I V V
I I I

Sacerdotali, de prob. in 6. dicitur potestatem ex privilegio datam ad providendum de maiori prae-benda non esse extendendam ad minorem prae-bendam. Tertio, quia quando conceditur privilegium ad dispensandum in votis, solet in nonnullis concedi etiam ad dispensandum in iuramentis. Signum ergo est, necessarium esse tale privilegium expressum. Haec opinio est satis probabilis.

2. Sed ego contrariae tanquam probabiliori adhaereo, quam tuctur Basilius Pontius *de matrim. l. 8. c. 11. num. 5.* Suarez *de Religione, tom. 1. lib. 6. cap. 14. à n. 19.* Dico igitur delegatam potestatem in votis dispensandi, illaque commutandi, extendi tum ad iuramenta pia absolute facta, tum ad vota iuramento ex proposito confirmata, tum etiam ad vota iurata, tamen iuramentum & votum eiusdem materiae concomitanter se habeat; & ratio est, quia si solum esset votum, dispensabile esset, etiam si solum esset iuramentum, ex eo autem quod sint concomitantia illa duo vincula, unum non mutat suam naturam ex confortio alterius; ut si quis teneatur irregularitate ex homicidio casuali, & ex voluntario, haec coniunctio non tollit, quominus possit in casuali Episcopus dispensare iuxta formam Tridentini, & hanc sententiam probabilem vocat Filiucius *tom. 2. tract. 26. c. 9. n. 256.* & Sanchez *ubi supra, c. 54. n. 21.*

3. An vero si facultas delegata dispensandi, aut commutandi, esset limitata ad unicum votum, tunc posset auferri iuramentum de eadem materia illi concomitanter adiunctum. Respondet Suarez *lib. 6. de voto, c. 14. n. ult.* non posse tolli nisi adiunctum accessorie: at vero Sanchez *l. 8. de matr. disp. 2. c. 53. n. 21.* tenet posse vtrumque tolli, & suadet ratio adducta n. 21. quia scilicet sublato voto, seu remissa promissione, tollitur etiam indirecte iuramenti vinculum.

RESOL. XX.

An virtute Iubilaei possit Confessarius commutare iuramentum solvendi usuras, aut metu iniusta extortum?
Et an possit Confessarius virtute Iubilaei commutare vota in favorem tertii facta nondum tamen acceptata, ut v. g. si quis vouerit se daturum Calicem certae Ecclesiae, vel elemosinam certae personae, aut construendam Ecclesiam, &c. sine consensu illius, in cuius favorem sunt facta? Ex part. 5. tr. 12. Ref. 7. aliis 56.

Quae hic est
 sup. in tr. 3.
 Ref. 84. & in
 aliis 5. eius
 primae not.

§. 1. Negatiuam sententiam docet Ludouic. de la Cruz, Sanchez, & Suarez, quos citavi in 4. p. tr. 4. resol. 19. quibus nunc addo Layman. *lib. 4. tr. 3. c. 11. n. 8.* vbi docet quod facultas dispensandi in votis, aut illa commutandi, non attenditur ad relaxationem & commutationem iuramentorum, per quae nullum ius parri, cui iuramenta praestantur, acquiritur, qualia sunt iuramenta adiecta contractui, in quo est turpitudinis, vel iniustitia in creditore, ut est iuramentum factum homini solvendi usuras, aut metu extorta.

2. Sed licet haec opinio sit probabilis, non minus probabilem contrariam existimo, quam praeter Trullenck, Ledesma, & Rodriguez, quos in dicta resolutione citavi, tenet etiam nouissimè Bossius in *Iubilaeo selt. 2. cas. 6. n. 4.* vbi sic ait. His tamen non obstantibus non caret magna probabilitate affirmatiua sententia, quod si facultas delegata circa vota extendatur ad talia iuramenta, cum iniuria, vel iniustitia extorta, quia cum per talia iuramenta nullum ius, nullaque obligatio acquiritur homini, cui praestantur, neque etiam secundo; sed tota obligatio oritur, seu acquiritur Deo, qui in testem inuocatur, ac proinde solus Deus sit creditor, teneturque iurans seruare iuramentum solum propter Dei honorem, & intuitu Re-

ligionis, iuramenta videntur verè induere rationem voti, votisque equiparari, & licet iuramenta non sint facta Deo, sed homini, quoad obligationem tamen censentur tanquam iuramenta facta Deo, cum obligent intuitu solius honoris Dei, ergo cui conceditur facultas relaxandi, vel commutandi vota, quibus promissio soli Deo acquiritur, censentur etiam concedi haec omnia iuramenta, per quae soli Deo obligatio acquiritur.

3. Notandum est tamen hic obiter posse Confessarium virtute Iubilaei commutare vota in favorem tertii facta, nondum tamen acceptata, ut, v. g. si quis vouerit se daturum Calicem certae Ecclesiae, vel elemosinam certae personae, aut constructurum Ecclesiam in honorem talis Sancti, &c. In his casibus potest Confessarius dicta vota in alia commutare, sine consensu illius, in cuius favorem sunt facta. Ita Pontius *de matr. lib. 8. c. 8. §. 1. n. 8.* Filiucius *tom. 2. tr. 26. cap. 9. num. 257.* Barbof. *de potestate Episcopi, p. 1. alleg. 36. num. 2.* Moneta *de commutatione vltima volunt. cap. 6. num. 64.* & alij.

RESOL. XXI.

An Confessarius virtute Iubilaei possit absoluerè a casibus Episcopo reseruatis?
Et an hoc etiam extendatur ad casus, & censuras reseruatas ab Episcopo etiam post Iubilaei publicationem?
 Ex p. 3. tr. 4. Ref. 148. aliis 149.

§. 1. Negatiuam sententiam docet Bonac. *de cens. disp. 1. q. 3. art. 15. n. 10.* Cortolanus *de casibus reseru. p. 1. sent. 3. art. 15. num. 7.* & alij. Ratio est, quia Clemens VIII. in Bulla quadam decreuit, ne vllus prae-textu cuiuscunque privilegij absoluat a casibus reseruatis Episcopo.

2. Sed haec opinio refellenda est, & idèò merito contrariam amplectuntur Zanardus in *direct. part. 1. de sacram. Poenit. c. 2. §. 34.* Floronus *de casibus reseru. part. 1. c. 4. §. 8. n. 7.* Henriquez *lib. 13. c. 14. n. 9.* Vgolinus *de casibus, tab. 1. cap. 10. §. 4.* Valquez in 3. part. tom. 4. q. 91. dub. 10. n. 6. Reginald. *tom. 1. l. 8. c. 5. selt. 1. n. 17.* Gratianus *p. 1. l. 4. c. 15. n. 28.* Suarez *de cens. disp. 7. selt. 5. num. 10.* & alij, quia cum in Iubilaeis conferatur expressè absolutio a casibus reseruatis Pontifici, à fortiori censetur concessa facultas absolueri à censuris, & casibus Episcopalis. Et hanc opinionem aliqui, & optimè quidem, extendunt ad casus, & censuras reseruatas ab Episcopo, etiam post Iubilaei publicationem.

RESOL. XXII.

An Confessarius virtute Iubilaei, Bulla Cruciat, aut alterius privilegij possit commutare vota extra Sacramentali confessionem?
Et ita facièdo, an Confessarius peccet mortaliter, per doctrinam, quae in §. 2. huius Resolutionis traditur?
Ex quo etiam inferatur, an Regulares teneantur per se concluso scandalo, obseruare praeccepta Synodalia, & an censuras Synodales per Episcopum promulgata ligent Regulares?
Et deducitur, an verba imperatina continent praecceptum, Et quid dicendum est in Concilio, & Decreto Pontifici, an verba imperatina semper accipienda sint praecceptiua? Ex p. 5. tr. 12. Ref. 36.

§. 1. Affirmatiuam sententiam esse probabilem, mam & tutam in praxi, satis docui in 3. part. tract. 2. resol. 9. & iterum in 4. p. tr. 4. resol. 8. cum multis titis Doctoribus, quibus nunc addo illos, quos citavi in

& sequuntur Faustus in Thef. Rel. l. 4. g. 5. num. 2. & 3. Laurus de Iubilæo, part. 1. c. 2. n. 16. Sanctarellus de Iubilæo, s. dub. 8. Potacchus de Iubilæo, sect. 4. 2. num. 66. Homobonus de exom. Eccl. p. 2. tr. 8. c. 7. q. 2. 2. & novissimè Angel. Bossius de Iubilæo, sect. 2. cas. 8. n. 3. & Philippus de la Cruz in Thef. Eccl. tr. 1. §. 11. n. 10. Sed difficultas est an in hac Diœcesi Panormitana ubi in Synodo Eminentiss. Cardinalis ab Auria p. 2. c. 4. num. 12. sic habetur. Caveant Confessores ne votorum commutationem extra sacramentalem confessionem faciant; nam illud verbum, caveant, videtur inducere obligationem peccati mortalis, vt patet ex Decreto Clem. VIII. de casuum reservatione, vbi dicitur. Caveant diligentissimè, ne ea notione, quam de aliorum peccatis in confessione habuerint, ad exteriorem gubernationem vtiatur. In quibus verbis esse præceptum docet Castrus Palaus tom. 1. tr. 3. disp. 1. punct. 9. n. 3. & in dicta Synodo vbi sup. n. 14. ita etiam habetur. Caveant Sacerdotes Confessarij ne verbo, aut signo, aut alio quovis modo aliquatenus prodant peccatorem, vnde de confessionis sigillum violatur, in quibus verbis certum est præceptum adesse. Ergo dicendum est etiam verba supradicta, caveant Sacerdotes ne votorum commutationem extra sacramentalem confessionem faciant, importare obligationem culpæ lethalis; vnde si Confessarius aliquis commutaret aliqua vota virtute Bullæ Cruciatæ, vel Iubilæi extra Sacramentum, peccaret mortaliter. 3. Verùm non peccare mortaliter ego puto Confessarium non obstante dicta prohibitione commutantem vota extra Sacramentum, cum hæc opinio, vt dictum est, probabilissima sit, neque puto in illis verbis hoc prohiberi sub obligatione culpæ lethalis, nam, vt alibi probatum est, cum Caietano in 2. 2. q. 166. art. 9. circa soler. ad 2. & alijs, verba imperatiua non continent præceptum, vel meliùs dicendum est, tunc continere præceptum, quando ex materiæ grauitate & necessitate id apparet, quæ si magna sit, & grauitè à Legislatore fuerit ponderata, censenda sunt verba præceptiua esse. Vnde in Clem. exim. de verborum signific. §. item quis, ver. Nos itaque ex materiæ grauitate, ait Pontifex colligendum esse præceptum ex huiusmodi verbis, quod etiam docuit Abbas, Felinus & Imola in c. nam conceperunt, in fin. de constit. Ad auctoritatem verò adsumptam ex Decreto Clem. VIII. dico quòd verba imperatiua in Concilijs, & Decreti Pontificum ferè semper accipienda sunt vt præceptiua, vt tradit Vasquez in p. 1. disp. 1. §. 8. cap. 2. n. 24. & ex materiæ grauitate verbum, caveant, importare præceptum in d. Decreto Clement. VIII. clarè apparere dicendum est, quod non tenent in casu prohibitionis, de quo loquimur. Et hæc omnia à fortiori procedunt quoad Regulares, qui, vt alibi probatum est, non tenentur per se, secluso Cardinali, obseruare præcepta Synodalia, vt me citato, tenent etiam nouissimè Merolla in disp. Theol. tom. 2. d. 4. c. 4. dub. 22. n. 306. Vnde rectè Bariola conf. 3. 2. per totum, tenet quòd censuræ in Concilijs Synodalibus per Episcopos promulgatæ non ligant Regulares.

RESOL. XXIII.

An tempore Iubilæi possit quis petere commutationem votorum, vel operum iniurictorum ab vno Confessario, & possen cum altero consuere? Ex part. 5. tract. 12. Ref. 51. alias 50.

R. Respondeo affirmatiuè cum Henriquez lib. 7. c. 10. num. 8. Vegha in summa, p. 2. c. 7. num. 19. Sanchez in summa, tom. 1. lib. 4. c. 54. n. 17. & Laurio de Iubil. p. 1. c. 25. n. 37. vbi sic ait. Quando in Bulla iniungitur vt opera possint commutari per Confessarium

electum, si quis iam elegerit, & ab eo est facta commutatio, non tamen illi confessus est sua peccata, sed alteri, commutatio valet. Sic ille, & rectè quidem, nam in Bulla Iubilæi requiritur solùm vt commutans sit Confessarius approbatus ab Ordinario, quod accidit in casu nostro, ergo, & ita declarasse Greg. XIII. testatur Henric. vbi supra.

RESOL. XXIV.

An si quis in Vigilia Natiuitatis ieiunaret, pro lucrando Iubilæo, satisfaceret sumendo illam maiorem quantitatem, quæ sumi solet in dicta Vigilia, cum ieiunaret extra tempus Iubilæi?

Et supponitur in dicta Vigilia posse sumi vncias sexdecim in collatione serotina.

Et docetur, quod si aliquis ieiunasset, nesciens Iubilæum promulgatum, quod hoc non obstante illud lucraretur.

Et aliqua alia pro ieiunijs Iubilæi adducuntur. Ex p. 11. tr. 7. & Mis. 7. Ref. 12.

§. 1. Suppono, in dicta vigilia (vt alibi probau) posse sumi vncias sexdecim, & ita docet nouissimè Ioannes Henriquez in pract. q. 99. sect. 16. q. 5. n. 17. vbi sic ait. [Algunos Doctores afirman que esto no es licito. Otros tienen que donde ay costumbre se puede hazer colación en la Vigilia de Nautidad con todo, quanto vna persona puede comer de todas frutas; Pero la opinion mas recebida es la de Azor, Fagundez, y Diana, los quales afirman, que casi en todas partes ay costumbre de hazer colación la vigilia de Navidad con cantidad doblada, que en los demas dias de ayuno; de modo que si en los demas ayunos se puede comer ocho onzas à colación, en este dia se podran comer diez y seis.]

2. Però ay dificultad en aueriguar si esta cantidad se ha de entender tambien con los Religiosos, porque los mas afirman que esta costumbre la ay en las Religiones, però Villalobos niega esto, y Diana dize, In nostra Religione certum est non stare. Però verdad sea, que vnos Doctores puede ser que hablen de lo que se vfa en vna Prouincia, y otros del vfo de otra: y hablando del vfo de nuestra Religion digo, que se vfa en esta Prouincia del Andaluzia hazer colación con las diez y seis onzas que dize Azor. Imò plus addit nouissimè Remigius pract. Confess. t. 3. c. 4. §. 5. n. 1. vbi sic ait, Para que la colación sea licita, y se pueda tomar sin pecado, ha da ser moderada en cantidad, y calidad: y para euitar prolixidades permiten communmente los Doctores como §. 2. n. 7. diximos ocho onzas poco mas, o menos, aunque sea de diuersos manjares: y no pecaria mortalmente el que hiziesse colación algo mas larga con buena fé, y por tener mucha hambre. Es licito en vispera de Nautidad hazer colación doblada, que en los demas de ayuno; y à un quanto cada vno quisiere, como sea de cosas permitidas en colación. Ita ille.

3. Hoc supposito, ad quæsitum adductum negatiuè respondet Bossius de Iubilæo, sect. 4. cas. 18. n. 163, sic asserens; Consequenter tali pacto in dicta Vigilia Natalis Domini, aut Paschatis tam immoderatam sumens collationem iuxta præfatam consuetudinem, licet non violare præceptum de Ecclesiastico ieiunio, non tamen satisfaceret oneri ieiunandi ratione Iubilæi, sicut non satisfaceret oneri ieiunandi ratione vel penitentiæ, aut voti, quia non verè ieiunaret. Hæc Bossius.

4. Sed ego contra illum puto cum Patre Bardi in selectis, l. 5. quæst. 4. num. 2. hunc talem etiam si ea nocte sumeret refectiunculam illam maiorem, satisfacere ieiunio ex voto, aut penitentiæ, quia dum non constat de opposita intentione vouentis; aut Confessarij imponentis

Alibi inf. in tr. 6. Refol. 111. à lin. 22 & in Refol. 112. à lin. 21 & in Refol. 113. & 114: §. 2. in fine, & in Refol. 115. Notand. d. in princa. & pro quant. libuerit in Ref. 3. huius not. in §. 3. &c.

Sup. in hoc Ref. 1. not. præterita, §. 1. à lin. 9. vers. Sed me citato, & in Ref. 3. §. Sed, & in Ref. 5; §. Notandum, ad lin. 7.

Sup. hoc inf. in tr. 6. Ref. 120. §. vii. &c. & sup. hoc aliquod plus contra in hoc textu ibi in Refol. 113. §. vii. &c.

Sup. hoc inf. in tr. 6. Ref. 111. §. At vs pauld post inicit, vbi Talis vespertina.

ponentis poenitentiam, censendum est votum fuisse emissum, & poenam pro eo die à Confessario fuisse impositam eo modo quo servari solent ad satisfaciendum Ecclesiastico præcepto; ex qua doctrina videtur inferendum hoc ipsum de ieiunio Iubilæi, cum eadem sit ratio in hoc de ieiunio ex voto; aut poenitentia, ac de ieiunio Iubilæi. Et hanc opinionem ante Bardi docuerat doctissimus & amicissimus Pater Gobat *in suo erudito tr. de Iubilæo c. 28. q. 75. n. 101.*

Sup. hoc inf.
in Ref. 34.

5. Non desinam hic obiter adnotare quod docet Quintanaducñas *de Iubilæo duarum hebdomadarum c. 8. n. 13.* [Si vno fuerit hecho voto de ayunar, ò el miércoles, ò Viernes, ò Sabado, ò todos los tres dias de la semana que gana el Iubilæo, ò se lo fueran dado en penitencia, ò por otro qualquier camino estuiera obligado à ellos debaxo de pecado mortal, cumplia con estos para el Iubilæo. A que añado que si vno tenia obligacion à ayunar estos dias en la primera semana, y no en la segunda, ò al reves, puede dexar el ganar el Iubilæo para la semana en que ita obligado à los ayunos, aunque lo haga con fin de cumplir con vnos mesmos ayunos con ambas obligaciones, y evitar el trabajo de los otros, porque entonces vfa de su derecho segun la sententia, que con Fagundez, y otros Doctores sigue Diana *part. 1. tract. 9. ref. 8. & 19.* Que vno puede por evitar el ayuno dexar el lugar donde obliga, y ir donde no obliga, y referuar para el dia de ayuno la obra trabajosa, que le escufa del aunque la pueda anteponer, y posponer.] Hæc Quintanaducñas. Qui etiam *num. 14.* me citato admittit tanquam probabile, quòd si aliquis ieiunasset nesciens Iubilæum promulgatum, quòd hoc non obstante illud lucraretur, præsertim ait ille, [si vno tuiera vna intencion, ò proposito, ò concierto general hecho con Dios N. Sig. (que fuera bueno hizissen todos) de que su animo, y voluntad es hazer todas sus buenas obras con intencion de ganar todas las Indulgencias, y Iubileos, que à ellas applicaron los Pontifices, y de que el, y ellas son capaces.]

Que hic
sunt inf. in
tr. 6. Ref. 44.
& 45.

Quintanad.
cir. Dian. in
p. 4. tract. 4.
Ref. 24. quæ
hic est inf.
in tract. 5.
Ref. 19.

6. Sed magis genera iter nostram sententiam docet Ioannes Pontius *in cur. Theol. disp. 46. quæst. 15. concl. 4. num. 189.* vbi sic ait: Non est necessarium, vt quis sciat Indulgentiam concessam propter opera bona, sed sufficit, quòd ponat illa opera; Ita tenet noster Portel, & post eum Cardinalis de Lugo. Ratio est, quòd nihil impedit quominus Ecclesia dispense thesaurum Ecclesiæ faciendis talia opera, siue sciant Ecclesiam id fecisse, siue non. Ita ille.

RESOL. XXV.

An ad lucrandum Iubilæum sufficiat, quod commutatio ieiuniorum ex iusta causa fiat, v.g. Feria quinta?

Et an potestas commutandi opera Iubilæi ita se extendat ad præterita, vt possit Confessarius electus commutare omnia, & singula opera omissa? Ex part. 5. tract. 12. Ref. 15.

§. 1. **N**egatiuam sententiam docet Iulius Laurorius *tr. de Iubilæo p. 1. cap. 21. num. 35.* vbi sic ait. Hæc commutatio à Confessore debet fieri feria quarta non autem aliis diebus sequentibus, ne dicatur commutari præteritum, quod amplius fieri non potest. Quod si quis in prima hebdomada non ieiunauit ob impotentiam, si venerit die Dominico ad confitendum, vt dicat tale impedimentum, & impotentiam, videtur per supradicta quòd Confessor non possit commutare in alia opera pia. Ita ille, & ante illum Rodriguez *in summa tom. 1. cap. 165.* vbi ita asserit. [Se ha de notar que la commutacion del ayuno, y de las demas cosas se ha de hazer por el Confessor, no en el Viernes, ni en el Sabado, sino en el Miercoles, porque la commu-

tacion es de cosa, que vna persona deue hazer, y està obligado à ello para efeto de ganar el Iubilæo; y esta que no puede hazer la commutacion que pueda hazer y por esto no se dize commutar lo ya pallado, y que no se puede ya hazer por tanto dizen hombres doctos que si el penitente tuiere casos referuados à la Sede Apostolica, y fuera la postrera semana del Iubilæo, que no es cierto que le puede absolver no le auiendo hecho la dicha commutacion; empero no teniendo casos referuados bien le pueden commutar, pues en este caso no ay peligro, y no basta vn inconueniente que algunos ponen, conuiene à saber que puede el Confessor commutare el ayuno en el Miercole, y despues no le puede confellar, porque à esto respondo, que basta auerle eligido para este efeto, y si despues no pudo o no quiso confellarle, esto fue cosa accidental.] Hæc Rodriguez.

2. Sed ipse meriti ibi contrariam sententiam probabiliter vocat. quam ego absolute teneo cum Pollacho *de Iubilæo scilicet 42. n. 6.* Leone *de Iubilæo p. 2. n. 15.* Angelo Bossio *de Iubilæo scilicet 1. cas. 38. n. 8.* Henriquez *lib. 7. cap. 10. n. 6.* & Filliucio *tom. 1. tract. 8. c. 10. n. 27.* vbi quærit an potestas commutandi opera Iubilæi ita se extendat ad præterita, vt possit Confessarius electus commutare omnia & singula opera omissa, & responderi affirmatiue, quod magis clarè apparet ex sequenti resolutione.

RESOL. XXVI.

An qui omisit ex malitia opera præscripta in Iubilæo, possit vltimo die illud lucrari, & dicta opera à Confessario commutari?

Et an Confessarius penitenti, qui visitauit Ecclesiam statuit diebus, & die Sabbato confiteatur, si ad iustam causam, possit differre absolutionem, & communionem vltra tempus in Bulla statutum, per aliquos hebdomadas, & adducuntur duo casus in textu huius Resolutionis pro praxi huius quæstionis? Ex p. 3. tr. 12. Ref. 16.

§. 1. **N**egatiuè respondet Io. Præpositus, indignis Theologus Societatis Iesu, *in 3. p. d. Th. q. 14. de Indulg. dub. 10. n. 88.* vbi sic ait. Aduerte quòd quando dicitur præscripta opera posse mutari in alia, respectu eius, qui detinetur impedimento, non possunt mutari respectu illius, qui carens iusto impedimento neglexit præstare opera præscripta, qui enim negligit voluntarie implere condiciones requisitas, moraliter loquendo non potest dici detentus impedimento, neque Pontifex per talem particulam censetur velle per Confessarium tali posse succurri. Confirmatur, in Bullis communiter exprimentur aliqua, que sunt necessaria impedimenta, vt carcer, clausura, & similia, ergo postmodum sub clausula generali intelliguntur similia iusta impedimenta. Ex quo sequitur quòd talis differens confessionem vsque ad vltimum dicim, &c. non sit capax promerendæ Indulgentiæ, & quòd Confessarius in tali circumstantia non possit illum absolere à talibus referuatis, vel mutare eius vota ex potestate sibi concessa in Iubilæo. Ita Præpositus, satis quidem rigide.

2. Vnde sententiam affirmatiuam ego olim tenui, & nunc iterum teneo. Dico igitur quòd facultas commutandi opera Iubilæi se extendit ad præterita opera, non solum ob legitimam causam ægritudinis, impotentiam, &c. sed etiam ex malitia omissa. Vnde hanc commutationem fieri posse die Dominico secundæ hebdomadæ, tradit Filliucius *tom. 1. tr. 8. c. 10. n. 268. & 273.* Pollach, *de Iubilæo scilicet 42. n. 65. & 66.* Alphonsus Leo *de Iubilæo p. 2. n. 186.* Sanctarellus *de Iubilæo, c. 7. dub. 1.* & alij asserentes posse Confessarium cum tali penitente dispensare, sicut infirmo, nam quamuis ex sua malitia

prædicta opera non peregerit tempore constituto, tamen quando ad penitentiam accedit, verè dicitur impenitens. Neque obstat quod voluntariè omittens non dicitur impeditus, c. fin de elect & c. commissas, eod. in 6. quia licet sit impedimentum in causa, tamen tunc non est voluntarium. Quare si quis peteret commutationem operum, vel dilationem consecutionis Iubilæi, ob id solum, quia non vult illo tempore lucrari, cum tamen commode posset, talis non esset capax illius dispensationis, quia non diceretur impeditus. Verùm si iam commisit opus temporè addictum, nec esset tempus illud agendi, & penitenter, non diceretur impedimentum amplius voluntarium, sed necessarium ex suppositione. Neque etiam obstat quod sit elapsus tempus, cui addicta erant ieiunia, quia datur regulariter Confessorio facultas differendi singula, & omnia opera, & hæc facultas, vt supponimus nondum exprimitur.

1. Hinc rectè & doctè, vt semper solet, Angelus Bossius in tract. de Iubilæo, sect. 1. cas. 38. & 39, duo firmavit. Primum quod Confessorius penitenti, qui visitationem Ecclesiæ statuit diebus, & die Sabbathi confiteatur, si dubitat probabiliter eum permansurum in occasione peccati, si tunc illum absoluat, potest differre absolutionem, & communionem ultra tempus in Bulla statutum per aliquot hebdomadas, vt eruat illum ab occasione peccatorum, & reddatur moraliter certus, quod ad illa non redibit, & postea eum à referuatis absolvere validè potest. Secundò, quando quis ad finem Iubilæi vult confiteri, sed ob longam confessionem, quia quia habet casus valde difficiles & intricatos, Confessorius pro temporis angustia nequit illum integre audire, possit idem Confessorius illum absoluerè intra tempus Iubilæi à censuris, & à casuum referuatione, & differre absolutionem peccatorum in aliud tempus, & finito tempore Iubilæi illum absoluerè, ita quod vigore talis absolutionis remaneat absolutus, & consequi valeat fructum Indulgentiæ Iubilæi. Sed ex his oritur pulcherrimum dubium?

RESOL. XXVII.

An in Iubilæo extra tempus quadragesimæ possit quis comedere lacticia sine Bulla Cruciate? Et an possit adduci consuetudo in contrarium? Et an in dubio de tali consuetudine, an fuerit introducta animo se obligandi, vel causa deuotionis, & honestatis, præsumendum sit non obligare? Ex part. 3. tract. addit. R. 1. c.

1. Pro affirmatiua sententia, quæ nimis laxa immerito aliquibus visa est in part. 1. tract. 9. ref. 6. adduci aliquos Doctores, quibus nunc adeo Philippum de la Cruz, in Theol. Eccl. tr. 1. §. 20. n. 9. vbi sic ait. Si los Iubilæos vienen en quaresma se puede ayunar y cumpliendo huevos, y cosas de leche teniendo bula: no porque lo pida el Iubilæo, sino por ser quaresma, y en el año viuiendo aunque no la tengan comiendo los dichos manjares, cumpliendo con los tales ayunos. Sic illis consuetudo nescio an sit scienter & sponte inducta, sed ob frequentes Bullas, quas ferè omnes capiunt, putato vitios simpliciores per errorem se obligare: & in Sicilia & in Hispania talis consuetudo nescio quo pacto possit probari, eo quod abhinc quinquaginta annis maior pars populorum, quæ sola posset & deberet consuetudinem introducere ex priuilegio Bullæ comedit oua & lacticia. Ergo circa hoc nullus vltus allegari potest, qui introduxerit consuetudinem per modum præcepti, cum nullus fuerit vltus huius abstinentiæ. Adde quod in tali casu non sufficeret vltus & con-

suetudo, nisi hæc facta fuissent animo se obligandi, sunt enim hæc duo valde diuersa, nam potest intendi per se vltus & consuetudo, & non intendi animo se obligandi, sed tantum ex deuotione.

3. Et cum hæc res sit valde dubia, an videlicet in tali consuetudine si extaret, fuerit animus & intentio totius populi se obligandi ad talem abstinentiam lacticiniorum, sequitur inclinandum esse in eam partem, vt consuetudo potius sit deuotionis & honestatis, quam obligationis, quia in dubio nemo præsumitur velle se obligare, & melior est conditio possidentis. Et ita hæc omnia præter Vasquez, Sancium, Suarez, à me alibi citatos, tenet & docet nouissimè Egidius Trullench, in Bull. Cruciate, lra. §. 4. dub. 3. n. 4.

Sup. hoc inf. in 1. 6. ex Ref. 31. vlt. & in alius §. eius not.

Alibi in Resolutionibus not. præterita.

RESOL. XXVIII.

An si in Bulla præcipiatur tribus diebus ieiuniorum fieri orationem, eleemosynam, &c. an in istis diebus facienda sit?

Et an, quando expressè Bulla non dicit, vt oratio, visitatio, & eleemosyna fiat tribus diebus, sed tantum indeterminatè mandatur Ecclesiarum visitatio, oratio, eleemosyna, an sufficiat semel visitare, orare, & eleemosynam facere, etiam die Dominico, non solum ante, sed post Communionem? Ex part. 5. tract. 12. Ref. 22.

1. Respondent affirmatiuè communiter Doctores. Nam opera in Bulla præscripta non possunt anticipari, vel postponi, quia ad lucrandas Indulgentias seruanda est forma præscripta, vnde in hoc casu non valet regula illa quod plus soluit qui ante tempus soluit, neque alia quod nihil refert quod de æquivalentibus fiat. Ita Sanctarellus de Iubil. c. 7. dub. 1. Leo de Iubilæo, p. 2. n. 146. Lauorius de Iubilæo, p. 1. c. 2. n. 8. & seq. Reginald. tom. 1. l. 7. c. vlt. num. 184. Filiuc. tom. 1. tr. 8. c. 10. n. 255. & alij.

2. Verùm his non obstantibus Angelus Bossius de Iubilæo, sect. 4. cas. 8. num. 9. cum aliis docet probabile esse eum, qui ob probabilem ignorantiam, obliuionem, vel incogitantiam, siue inaduertentiam, vel imprudentiam absque alia culpa & negligentia omittit orare, ac eleemosynam facere vsque ad Sabbatum, & tunc faceret eleemosynas ac orationes notabiliter maiores, quàm tribus diebus facere tenebatur, ex quadam æquitate & tacita indulgentia, seu Papæ intentione lucrari Indulgentiam. Et verisimile est Papam si de hoc casu esset interrogatus ita pro sua pietate responsum. Vnde ex his infert ex Nauarro idem Bossius, cum qui feria 4. facit eleemosynam æquivalentem tribus diebus faciendam, lucrari Indulgentiam, ex eadem æquitate, & tacita concedentis mente. Adde, quia in his casibus videtur impleri voluntas Papæ ordinantis eleemosynam ad subleuamem pauperum.

3. Notandum est tamen quod quando Bulla expressè non dicit vt oratio, visitatio & eleemosyna fiat tribus diebus, sed tantum indeterminatè mandatur Ecclesiarum visitatio, oratio, & eleemosyna, sufficit semel visitare, orare, & eleemosynam facere etiam die Dominico non solum ante, sed post communionem. Ita Henriquez l. 7. c. 10. n. 6. & alij, quos citat & sequitur Bossius vbi suprâ, num. 14.

Sup. hoc inf. in Ref. 31. §. Dico quarto, & in alio §. eius not.

RESOL. XXIX.

An quando in Bulla Iubilæi, vel Indulgentiarum præscribitur simpliciter, & indeterminatè eleemosyna, hæc faciendâ sit secundum qualitatem personæ?

Et

Et quid est dicendum, quando in Bulla præcipitur eleemosyna faciendâ iuxta facultates cuiusque? Ex part. 5. tract. 12. Ref. 14.

RESOL. XXX.

Sup. hoc in Ref. seg. in §. Notandum, & inf. in Ref. 32. cursum in §. Dico igitur, & cum eodem Lavrio raturum hic cit. & in Ref. 33. §. vi. & sup. in Ref. 59. tract. 2. §. De quantitate, cuius ad medium.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Nauarr. in comment. de Indul. notab. 31. n. 34. Corduba de Indulgent. lib. 5. quest. 22. Laurorius de Indulgent. part. 1. cap. 21. n. 46. & Reginald in praxi tom. 1. lib. 7. cap. vlt. §. 4. num. 187. ybi sic ait. Septimum documentum est Indulgentiam, quæ conceditur danti, vel facienti aliquid indeterminate, ut auxilium præbenti, vel oranti, acquiri ab eo, qui dat, vel facit, prout suæ personæ congruit, nempe à paupere parum dante, à diuite verò dante multum. Ita ille.

2. Sed prorsus contrariam sententiam tenendam esse puto, ideo ad propositum dubium negatiuè respondeo cum Fausto in de Indul. lib. 4. q. 49. Sanctarello de Indul. c. 7. dub. 1. Leonc de Indul. p. 1. n. 132. Suarez in 3. part. tom. 4. disput. 52. sect. 8. num. 3. & seq. Filiucio tom. 1. r. 8. cap. 6. numero 166. Rodriguez in Bulla Crue. §. 7. num. 4. & aliis. Vico igitur quamlibet paruum eleemosynam etiam vnus oboli sufficere ad lucrandum Iubilæum, dum non est determinata quantitas, & ratio est, quia illa conditio eleemosynæ indefinitè proposita per quamlibet eleemosynam etiam minimam adimpletur, nam, vt Aristoteles l. Periberm. testatur, ad veritatem propositionis indefinitæ quælibet singularis sufficit.

3. Sed quid dicendum quando in Bulla præcipitur eleemosynam faciendam esse iuxta facultates cuiusque? Aliqui apud Casarem Bottonum in obseruat. sup. Bull. Sixti V. fol. 196. asserunt in tali casu sufficere ad lucrandam Indulgentiam, etiam si diuites non solum pauperes darent eleemosynam minimam. Probatur hæc opinio, quia si non sufficeret quælibet eleemosyna, sed esset faciendâ proportionatè iuxta qualitatem personarum & facultatum, fideles nunquam possent scire se lucratos Indulgentiam, sed ferè semper remanerent dubij de consecutione, cum difficillimum esset scire quantitatem eleemosynæ qualitibus personarum, & earum facultatibus proportionatam. Secundo, quia si eleemosyna necessariò esset faciendâ secundum qualitatem personæ, oporteret vt Reges & Principes darent pro eleemosyna centum & millia scutorum, & sic nimis difficilis redderetur consecutio Indulgentiæ. Tertio cum Summi Pontifices concedunt Indulgentiam plenariam porrigentibus manus auxiliatrices ad fabricam alicuius Ecclesiæ, si verba deberent intelligi de eleemosyna proportionata facultatibus cuiusque & qualitati personæ, colligeretur tanta pecuniæ summa, quæ non pro vnus tantum, sed plurium Ecclesiarum fabrica sufficeret, quod non est verisimile id intendi à Papa, ergo, &c. Et hanc sententiam probabilem esse putat Angelus Bossius de triplici Iubilæo. sect. 4. cas. 21. n. 29. iuncto n. 35. qui n. 32. exponit hanc sententiam, vt minima quantitas eleemosynæ respectu cuiusque non sit mensuranda mathematicè, mensurando, vt aiunt, omnes cuiusque facultates calamo & atramento, sed moraliter & prudentis viri arbitrio, & in vnuersum sufficere, vt detur eleemosyna competens statui iuxta eleemosynam, quam homines talis status communiter solent facere extra Iubilæum, v.g. vir nobilis consuevit dare in eleemosynam Iulium vnum, talis etiam eleemosyna sufficeret ad lucrandam Indulgentiam, concessam sub onere eleemosynæ iuxta facultatem, & si iniuncta fuerint tres eleemosynæ, sat erit, si det tres Iulios. Artifex consuevit dare vnam solidum pro eleemosyna, eleemosyna vnus solidi sufficere pro lucro Indulgentiæ. Baro consuevit dare tres Iulios, Princeps scutum, Rex duos aureos, satisfaciunt & lucrabuntur Indulgentiam, si talem eleemosynam erogent. Ita Bossius.

An quando in Iubilæo Superior non vult aliquid dare pro eleemosyna, postt illam subditus clam à Monasterio accipere?

Idem est in prædicto casu de Monialibus, vxoribus, filiis seruis, & mancipijs respectu Abbatissæ, Mariti, Patri, & Domini.

Et an, quando in Iubilæo eleemosyna danda relinquatur vnus cuiusque arbitrio, sufficiat minima?

Et an sufficiat dando eleemosynam illi, quem puto esse pauperem, cum re vera sit diues, & fingat se pauperem?

Et an pauperes ficti obligentur restituere, quæ per eleemosynas minimas acceperunt? Ex p. 10. r. 15. & Milc. Ref. 22.

§. 1. **N**egatiuè nominatim contra me respondet Leandrus de Sacram. tom. 1. tract. 5. dispo. 1. 4. quest. 54. Quia in tali casu vel dicendum est Religiosos etiam nouitios, qui non habent proprium, & non possunt aliquid dare, absque eleemosyna lucrari Indulgentiam concessam sub onere eleemosynæ, vt nuper diximus de paupere, & tenet Grassius lib. 2. append. capite 5. numero 58. vel quod faciliori, & tutiori via possint Indulgentias, & Iubilæum lucrari commutationem eleemosynæ in aliud opus petendo. Ita ille.

2. Sed licet hæc omnia non reprobem, sententiam tamen, quam docui iterum admitto, & illam me citato nouissimè docet Pasqualigus in Praxi de Iubilæo decif. 129. numero 6. Quia cum superior iniuste, & irrationabiliter procedat, poterit subditus aliquid de Monasterio accipere, vt det pro eleemosyna. Tunc enim illa voluntas non est voluntas Superioris, quia non est talis, qualis deberet esse, imo contraria voluntati rationabili, quam deberet habere, & ideo potest subditus operari ex præsumpta voluntate Superioris rationabiliter procedentis, & ex licentia ipsi debita. Rursus cum res, & bona Conuentus sint destinata in usum Religiosorum, & sint in ipsorum commodo conuertenda secundum mensuram Regule, habet quisque ius ad talem usum; Vnde si ei denegatur, fit ipsi iniuria, quia Monasterium se illi obligauit ad ipsum alendum, & ipsi prouidendum de necessariis. Vnde si ipsi iniuste subtrahantur necessaria, qualis est materia eleemosynæ, pro Iubilæo, poterit propria auctoritate sumere. Oppositum tenet Gobat. de Indul. cap. 19. num. 217. quia aut Religiosus non tenetur si non habeat, aut potest aliquid dare ex iis, quæ sibi permittuntur à Superioribus, vt icunculam, &c. Verum non excusari ab eleemosyna conitat ex dictis questio. 127. quia habet apud Monasterium vnde largiatur eleemosynam, & quamuis possit largiri icunculam, aut quid simile, adhuc potest capere de bonis monasterij, quia habet ius ad usum ipsorum quoratioabiliter priuari non potest. Adde quod dare icunculam, aut quid simile, non est actus misericordiar, cum non subleuet miseriam corporalem, atque adeo nec eleemosyna, sed liberalitas. Hucusque Pasqualigus, cui adde me citato Lezanam in Summa tom. 4. ver. Iubilæum, numero 14. Quintanadueniam in casibus de Iubil. duarum hebdom. cap. 9. numero 8. sic asserentem [Si el Prelado no quiere dar esta limosna, puede el Religioso darla de los bienes de su vfo, & del Conuento, & de lo que otro le de como sea sin escandalo. Lo meso se entiende de las Monias, de las casadas, hijos, y esclauos respecto de su Superiores, Maridos, padres, y Señores.] Ita ille, & iterum ego.

Nec in tali casu capere aliquid de Monasterio in elemosynam pro Iubilæo existimo contra regulam oblationem, ut probat Pasqualigus, ubi

Notandum est hic obiter Pasqualigum, ubi supra docere elemosynam dandam pro lucrando Iubilæo quando relinquitur vniuscuiusque arbitrio non sufficere minimam, sed ego olim contrarium docui cum communi Doctorum sententia, quam me citato nouissime notat Gobat. de Iubilæo, cap. 29. q. 79. & me citato Leandrus de Sacram. tom. 1. tract. 19. §. 14. quæst. 50. Lezana, ubi supra, Cardinalis Lugo de panis. disput. 27. sect. 7. numero 114. vbi dubitari potest nonò vtrum satisfiat dando, quem puto esse pauperem, cum re vera sit diues, & fingat se pauperem. Videtur enim non satisfieri, cum re vera nihil detur pauperi, sed sicut est pauper existimatus, erit elemosyna existimata, quæ non sufficit. Credo tamen satisfieri Iubilæo, alioquin cogemur ad examinandum nimis necessitatem petentium, quod non satis consonat Sanctorum Patrum consensui. Ratio autem est, quia non videtur de substantia elemosynæ, quod detur vero pauperi, sed quod detur ad subleuandam miseriam inopis, tunc autem datur verè ex tali fine: Ergo est verè elemosyna. Bulla autem moderna non dicit quod elemosynæ dentur pauperibus, sed solum quod fiant elemosynæ.

¶ Dices, non fit elemosyna nisi transferatur dominium ut diximus. In hoc autem casu non transferatur cum non sit animus donandi nisi vero pauperi. Respondetur regulariter in his elemosynis minutis esse tantum transferendi dominium, licet propter dolum possit reuocari donatio, ut cum aliis obseruat Lessius in d. de iust. cap. 18. dub. 17. Quare eiusmodi pauperes scilicet ratio obligantur ad restituenda quæ ita accepterunt per elemosynas minutas præsertim cum aliæ causæ huerint petendi, vel retinendi de quo videri potest Molina, tom. 1. de iust. disput. 210. §. Dubitatur de decimis, &c. Ita ille, cui adde Quintanaducenam ubi supra, num. 3.

RESOL. XXXI.

Ans pauperes, qui non possunt ad lucrandas Indulgentias largiri elemosynam, egeant commutatione in aliquod opus pium, si non possunt ieiunare, vel Ecclesiis assistere, vel in tali casu, an sufficiat, si pauper curet, ut elemosyna ab alio detur pro se? Ex part. 5. tr. 12. Ref. 15.

Affirmatiuè respondet Sanctarellus de Iubilæo, cap. 7. dub. 1. Leo de Iubilæo, part. 2. num. 72. Sacerdotius de Iubilæo, cap. 19. num. 6. & alij, quia seruanda est forma Bullæ pro lucranda Indulgentia; sed Bulla pro opere iniuncto præscribit elemosynam, ergo si non potest fieri est commutanda in aliud opus pium, sicut qui non potest ieiunare, vel Ecclesiis assistere; & si contraria opinio esset concedenda, sequeretur idem esse concedendum de eo, qui non potest ieiunare, vel ob tulum non potest communicare, nam in his casibus non egeret commutatione.

¶ Verum his non obstantibus negatiuam sententiam docet Faustus de Iubilæo, l. 4. q. 55. Nauar. in Miscellan. 94. num. 2. Grassius in Append. l. 2. e. 5. n. 38. Henriquez l. 7. c. 10. num. 6. in glossa lit. N. & Fernandez in Mandat. part. 3. cap. 7. §. 8. numero 3. vbi sic ait. Cum imponitur elemosyna danda, & lacrans est pauper, talem non indiget commutatione elemosynæ in aliud opus pium. Ita ille, & ratio est, quia mens Summi Pontificis in hoc casu talis esse videtur, vnde puto

veramque sententiam probabilem esse, & certum est eiusmodi pauperibus absque vlla commutatione sufficere, si faciant elemosynam minimam, etiam vnus oboli, quia sic adimplent formam Bullæ, faciendæ opus præscriptum. Ita Bossius de triplici Iubilæo, sect. 4. cas. 21. num. 4. qui etiam man. 5. & 6. obseruat sufficere in tali casu, si pauper curet ut elemosyna ab illo detur pro se; vel si ratificet elemosynam datam nomine suo ab aliquo ipso infcio, dummodo ratificatio sit intra tempus concessum ad lucrandam Indulgentiam.

RESOL. XXXI.

An si quis in Iubilæo præberet elemosynam per seruum, qui illam tamen non daret, daretur Iubilæum? Vbi plura de elemosyna largienda tempore Iubilæi pro omnibus personis tam secularibus, quam Regularibus adducuntur? Ex p. 5. tr. 12. Ref. 31.

¶ Affirmatiuè respondet Emanuël Sa, etiam post correctionem Romanam ver. Indulgentia, num. 4. vbi sic ait. Cum dicitur absolute ut fiat elemosyna, quidam requirunt summam quandam cuiusque statui conuenientem; ego potius dicerem cuiusque deuotioni relinqui quantum det, & qui pro fe datam ab alio ratam habet, dare censetur. Quod si quis iussit famulum dare, & non dedit, qui tam negant consequi Indulgentiam, ego id non dixerim. Ita ille.

2. Sed aduersus illum negatiuam sententiam tenet Homobonus de Iubil. lib. 4. q. 53. Leo de Iubil. p. 2. q. 14. sect. 6. num. 175. Bonac. de Sac. disp. 6. q. punct. 5. n. 22. & Philippus de la Cruz, in thes. Eccl. tract. 1. §. 11. n. 3. vbi sic ait [Quando se manda dar limosna, y el amo dio à su criado dineros, para que los distribuiese à los pobres, no lo hizo, no obstante que los entregò para que se diesen, no consigne la Indulgencia.] Sic ille, & alij aff. rentes hoc etiam dicendum esse de eo, qui daret elemosynam per famulum, qui post tractatam hebdomadam dedit, qui non potest retrahi, & ratio est, quia non præstat opus præscriptum in tempore ad lucrandum Iubilæum. Verum quia solent occurrere quoad largitionem elemosynæ tempore Iubilæi aliqua difficultates, breuiter illas hic explanabo.

3. Dico igitur primò contra Lauotium de Iubilæo, p. 1. c. 21. num. 46. & alios, quòd quando in Iubilæo ad lucrandam Indulgentiam indeterminatè & absolute præcipitur elemosyna, sufficere quamcumque elemosynam minimam & paruam, etiam in ordine ad diuites: secus autem si præscribitur elemosyna expressè secundum facultatem, seu pro facultate vniuscuiusque; sed de hac quæstione satis supra dictum est.

4. Dico secundò contra Zanardum in Direct. Theol. part. 1. de pium. cap. 21. q. 26. in fine, non sufficere ad lucrandum Iubilæum elemosynam spiritualem, sed debere esse realem & temporalem, dummodo non sit pauper, qui viuat de quotidiano labore, vel ostiatim mendicet, nam sine vlla commutatione tales lucrantur Iubilæum, non largiendo elemosynam. Ita Fernandez in Medull. cas. p. 3. c. 7. §. 8. num. 3. Henriquez lib. 7. cap. 10. num. 6. in glossa lit. N. Grassius in append. l. 2. cap. 5. num. 58. & alij; licet securior erit in tali casu pauperes petere commutationem in aliud opus pium, vel facere sibi ipsis à Confessario applicari elemosynam, quam pro lucranda Indulgentia tenerentur, quod est valde notandum.

5. Dico tertio contra Homobonum de Iubilæo, lib. 4. q. 57. Superiore nolente pro Religiosis elemosynam largiri, posse illos secluso scandalo aliquid e bonis Monasterij

Sup. hoc inf. in Ref. 54. §. Notandum est, & in t. 8. tr. 4. Ref. 71. §. Probatur, ad medium, verè. Et pro & hic inf. in Ref. seq. §. 11.

Sup. hoc inf. in Ref. 54. §. Notandum est tamen hic, prope finem.

Pro confesso in hoc §. sup. late in Ref. 29. & in aliis eius not.

Sup. hoc in Ref. præterita.

Sup. hoc sup. in Ref. 30.

NA
nia
IVV
III

naſteſſi pro eleemoſyna dare ad lucrandum Iubilæum, inſcio Superiore, qui eſt irrationabiliter inuitus, & ideo in tali caſu Religioſus ſubditus operatur ex licentia Superioris debita. Idem dicendum eſt de vxoribus, foris, filiis familia, Monialibus, &c. vide Sanchez *in ſam. tom. 2. lib. 7. cap. 19. num. 53. & 55.* licet tutius foret in tali caſu ſupradictas perſonas commutationem petere in aliud opus pium.

6. Dico quartò quòd eleemoſyna poteſt fieri ante, vel poſt communionem, etiamſi communio fiat die Dominico. Ita Graſſius *in Appen. lib. 1. cap. 5. num. 58.* Henriquez *lib. 7. cap. 10. num. 6.* Leo *de Iubil. part. 2. quaſt. 14. ſect. 6. numero 174.* qui aſſerit hoc fuiſſe deſiſum à Gregorio XIII. Vide etiam Fellic. *tom. 1. tr. 8. cap. 6. n. 273.*

7. Et tandem dico quindò, quòd ad lucrandum Iubilæum ſufficit dare eleemoſynam ei, cui aliàs debetur ex obligatione præcepti naturalis, vel voti. Ita DD. quos citat & ſequitur Boſſius *tract. de Iubileo, ſect. 4. caſ. 9. num. 3.* vbi ſic ait. Communis opinio eſt ſufficiens ſatis fieri operum impendendorum in Iubilæo per opera aliàs debita ex obligatione præcepti naturalis, vel Eccleſiaſtici, vel voti, & conſtat ex praxi. Ita ille.

RESOL. XXXIII.

An innoſcente, non elapſo tempore Iubilæi famulum non dediffe eleemoſynam à Domino acceptam, ut pauperibus elargiretur, teneatur Dominus ad huc alteram eleemoſynam erogare?

Et ſupponitur, quod Dominus, ſi dat famulo ſtipem pro pauperibus ad lucrandum Iubilæum, & ipſe ſibi retineat, Dominum bona fide lucrari Iubilæum.

Et docetur eleemoſynam dandam pauperibus pro confeſſione Iubilæi non eſſe menſurandam iuxta unius cuiusque ſumentis menſurationem, Ex p. 11. tract. 7. & Miſc. 7. Ref. 18.

§. 1. **S**uppono tamen probabile quod ſi dominus det famulo ſtipem pro pauperibus ad lucrandum Iubilæum, & ipſe ſibi retineat, dominum lucrari Iubilæum. Ita doctus Pater Gobat *de Iubileo cap. 30. quaſt. 80. num. 221.* Quintanadueñas *de Iubileo duarum hebdomadarum cap. 9. num. 12.* Si la perſona (ait ille) à quien ſe entrego la limoſna para que la dieſſe, ſe olvidò de darla, ò ſe la perdio, ò de malicia non la quiſo dar; es muy probable gana el Iubileo el que la mando dar, que eſte, quanto es de ſu parte, y a la dio; y Dios lo recibio como ſi con eſeto la diera el criado: lo contrario ſienten otros, y juzgan tampoco lo ganara ſi la dio de ſpues de las dos ſemanas. Lo cierto es, no lo ganara ſolo ſeñalando en ſu entendimiento la que auia de dar, guardandola en eſpecie y numero para vn pobre, ſino ſe la entregaua dentro de la ſemana, que entonces no ſe verifica auerſela dado: Pero ſe le dixo, que alli la tenia que fueſſe por ella, ò que ſe la embiaria, y el la accepto, y dixo ſe la guardaffe ò no dixo nada; aunque no la entegaffe en tiempo del Iubileo le gana.

2. Sed difficultas in caſu noſtro eſt, num ſcilicet innoſcente fraude famuli antequam terminus Iubilæi ſit elapſus, & ante eius conſecutionem adſtringendus ſit dominus aliam eleemoſynam erogare: Et in rigore putat Pater Bardi *in ſelectis lib. 5. qu. ſ. 3. num. 15.* non eſſe dominum obligandum ad ſecundam eleemoſynam, & illum ad hoc adſtringere, non eſſe ita coherens opinioni quam tuemur, quia poſito quòd ſuſtineamus per abdicationem dominij ex voluntate ſubueniendi pauperibus, ſatis factum eſſe intentioni Pontifici hoc primariò & formaliter intercedentis,

iam cenſetur poſita conditio, & adimpletum opus iniunctum, & ideo non ſupererit alia obligatio. Neque ad huius argumenti vim eneuandam, dicas talem eſſe præſumendam mentem eneuandam, dicat quòd in tali caſu ſit excuſandus dominus durante, tantum bona fide, non autem quando ſcit cum effectu exhibitam minimè fuiſſe, ne dicas hoc, quia in iis, quæ ſe habent in forma, non prodeſt bona fides ad valorem actus; alter iis, qui v. g. non ieiunet vel omittat viſitare aliquam ex Eccleſiis deſignatis, aut non oret vt præſcribitur in diplomate, & omiſſo procedat ex bona fide inuincibiliter ignorantis obligationem, ſequeretur omittentem lucrari Iubilæum, quia dici poſſet talem eſſe præſumendam mentem Pontificis, quod tamen communiter non aſſeritur à Doctõribus, ideoque ſignum eſt in his rebus non ſufficere bonam fidem, ſed requiri vt cum effectu opera iniuncta ponantur; Igitur efficax ratio ad ſuſtinentiam opinionem affirmatiuam eſt quam adduximus, nempe id quod formaliter iniungitur, eſſe actionem illam pietatis, procedentis ex voluntate ſubueniendi pauperibus; ideoque ea poſita, iudicandum erit ex parte dantis, conditionem hanc appoſitam fuiſſe, quod tamen non habetur in exemplis allatis de aliis operibus iniunctis; & patet quia Pontifex per ieiunij impoſitionem primariò intendit honeſtatem illam, quæ reperitur in ſobrietate & abſtinentia à cibis, quæ tamen deſiſt ſi ieiunium in re non ponitur. Similiter iniungendo viſitationem Eccleſiarum & orationem primariò & formaliter intendit talem actum externum religionis, & preces ad Deum pro gratis obtinendis, quæ non habentur niſi per externam, & actualem viſitationem, & veram realeque orationem in eum ſinem eſſulam, at in erogatione eleemoſynæ faciendi per famulum, iam habemus actionem externam intentam à Pontifice, quæ conſiſtit in abdicatione pecuniæ, aut alterius rei eroganda ex intentione ſubueniendi pauperibus, quæ eſt honeſtas pertinens ad virtutem miſericordiæ, quam primariò Pontifex intendit, & ſic non valet paritas. Hæc omnia Bardi *vbi ſupra*, quæ licet ſubrilliter & doctè excogitata ſint, ego tamen in facti contingentia non recederem ab affirmatiua ſententia, & quidem communiter Doctõres quos * alibi citauimus, firmant in caſu, quo dominus præbeat eleemoſynam famulo ad dandam pauperibus pro confeſſione Iubilæi & famulus non det, dominum non lucraturum Iubilæum, etiam ſi bona fide maneat.

3. Nota etiam hic obiter, rectè Patrem Bardi *vbi ſupra n. 5.* docere contra Patrem Paſqualium, eleemoſynam dandam pauperibus pro confeſſione Iubilæi non eſſe menſurandam iuxta unius cuiusque ſumentis menſurationem, quod etiam ego * alibi docui. Vide etiam Bardi, qui reſponder ad argumenta Paſquali. Rectè itaque dixit Quintanadueñas *vbi ſupra n. 3.* La limoſna en qualquiera cantidad ſe puede hazer, y no es neceſario el rico de como rico, y el pobre como pobre, ſino cada uno lo que quiſiere.

RESOL. XXXIV.

An quis poſſit lucrari Iubilæum præſtando opera, quæ ex alio capite facere tenetur? Vt, v. g. ex obligatione præcepti Diuini, aut Eccleſiaſtici, vel Confeſſarij, aut voti, vt ſi in Quadrageſima publicetur Iubilæum, vel tempore Quatuor temporum, &c? Ex p. 5. tr. 12. Ref. 54.

§. 1. **R**eſpondeo ad lucrandum Iubilæum ſufficere præſtare opera, quæ aliàs quis tenetur facere obligatione præcepti Diuini, aut Eccleſiaſtici, aut Confeſſarij.

Sup. hoc ſup. in fine Ref. 28. §. vt. & infr. ex Ref. 38. lege §. 1.

Sup. hoc inf. lege doct. Ref. 34. ſignanter ad medium.

Sup. hoc quod hic ſupponitur in Ref. præterit. & in aliis eius priuæ adnot.

Confessarij, vel voti. Ita Polacchus in Iubilæo, part. 1. num. 151. & part. 2. num. 147. Sanctarellus de Iubilæo, c. 4. dub. 1. & cap. 7. dub. 1. Fernandez in Medulla, part. 3. cap. 7. §. 10. num. 2. Comitulus in respons. moral. lib. 1. cap. 7. §. 10. num. 2. Comitolus in respons. moral. lib. 1. cap. 7. §. 10. num. 2. Layman in Theolog. moral. lib. 5. tract. 7. cap. 8. num. 13. & alij quod patet ex praxi. Vnde in Quadragesima publicatur Iubilæum. Item tempore quatuor temporum, aut vigiliæ; & ratio est, quia non repugnat quominus vno actu pluribus obligationibus quis satisfaciat, dummodo natura talium obligationum sit pariter, vt est in casu nostro, & ideo in Iubilæo sufficit dare elemosynam extremè indigentij, & preces audire, quas aliàs ex voto tenetur dicere, & ideo Layman ubi supra, ait quòd si Monachij Iubilæum promulgetur in Dominica oculi, illius participes fieri possunt, qui præmissis operibus in Bulla præscriptis in Dominica passionis contentur, & communicant, sicuti constat ex supradictis, consequenter tales communicantes liberi tum erunt à præcepto Ecclesiastico de Communione Paschali, quandoquidem tempus Paschale, in hac ciuitate quatuor septimanas continet, Ita ille.

RESOL. XXXV.

An si quis e. g. hic Panormi post publicatum Iubilæum visitauit Ecclesias, compulsus postea ex aliquo negotio à Panormo discedere, possit in alio loco reliqua opera præscripta facere, & Iubilæum lucrari? Ex p. 5. tr. 12. Res. 53.

1. Causa est practicabilis, & affirmatiuè respondeo, quia fauor Iubilæi est personalis, ac proinde postquam quis visitauit Ecclesias designatas, nihil refert, vbi ieiunet, & ita vbique potest eligere Confessarium eo modo quo supra dictum est. Et ita docet Layman lib. 5. tract. 7. cap. 8. num. 11. vbi sic ait. Si cuius in patria sua promulgato Iubilæo designatas ibidem Ecclesias visitet, sed eadem hebdomada causa pære peregrinationis aliò migraturus sit, vtrum ieiunium, confessionem, communionemque in alia Dicecesi peragere possit ad lucrandum Iubilæum? Resp. licet securius sit in patria, vel saltem in loco vbi Iubilæum promulgatum fuit opera omnia perficere, vnde tamen credibile illum etiam in dicto casu indulgentiam Iubilæi consecuturum esse. Quia si processio in interit, vel in Ecclesia designata oret, nihil interesse videbitur vbi ieiunet, imò etiam vbi de peccatis suis confiteatur, & communicet, cum hoc tempore cuius Ordinatio cuiusque loci exposito Sacerdoti confiteri licitum sit, sicuti ex verbis Bullæ colligitur, Ita ille.

RESOL. XXXVI.

Quis ieiunauit, & visitauit Ecclesias in prima hebdomada Iubilæi, & postea in secunda die dominico vult confiteri, & Communionem sumere; queritur, an ita lucratur Iubilæum, & Confessarius possit illum à peccatis, & censuris reservatis absolueret? Et an qui complet intra hebdomadam opera omnia in Iubilæo iniuncta, ita vt vltimum opus sit ieiunium Sabbathi, si eorum mane die dominico incidat in casum reservatum, possit ab illo virtute Iubilæi absolutione obtinere? Et quid, si post communionem Dominicæ in reservata incideret? Ex part. 3. tract. 4. Res. 152. aliàs 153.

1. Respondi affirmatiuam sententiam probabilem esse & ita illam vocat Molseus in sum. Tom. IV.

tom. 1. tract. 7. c. 16. num. 49. & 50. Bonacina de Sacram. disp. 6. q. 1. punct. 5. n. 34. & Naldus in summa, verb. Indulgentia, n. 14. asserit ita respondisse Patres Sacre Pœnitentiariæ Romanæ in Iubilæo anno 1620. licet contrariam sententiam doceat Lauorius de Iubilæo, p. 1. c. 2. n. 52. Henriquez lib. 7. cap. 11. n. 2. Nugnas in 3. p. tom. 2. q. 27. art. 3. dub. 5. Vgolinus de potest. Episcop. c. 41. §. 4. num. 5. Fernandez in exam. Theol. mor. part. 3. c. 7. §. 8. n. 3. & alij, asserentes omnia opera iniuncta in Iubilæo esse explenda physicè infra hebdomadam vnam. Verùm, vt dixi, affirmatiua opinio est probabilis, quam præter DD. citatos docuisse nonnullos patres Sœclet. I E S V testatur Bonacina ubi supra, qui pro confirmatione talis sententiæ multas adducit rationes, lege illum, & non pigebit.

2. Certum tamen est, quòd si opinio negatiua esset vera licet præfatus non lucraretur Indulgentias, at tamen eius confessio peccatorum reseruatorum esset valida, quia probabilis opinio (vt alibi dictum est) confert iurisdictionem, & hoc valde notandum est; nam plures opiniones isuenientur, quæ negant confecti Iubilæum, & tamen si aliquis affirmatiuam sententiam probabilem sequi vellet, si à parte rei non esset vera, licet indulgentiam non consequeretur validè (hoc non obstante) à censuris & casibus reservatis absolueretur, & idem dicendum est de votorum commutatione.

3. Quæro tamen hic obiter, an qui compleuit intra hebdomadam omnia opera in Iubilæo iniuncta, ita vt vltimum opus sit ieiunium Sabbathi, si iterum mane in die Dominica incidat in casum reservatum possit ab illo virtute Iubilæi absolutionem obtinere: Ratio dubitandi est, quia finis talis gratiæ est obtinendi Iubilæum, quod cum iam sit obtentum, non potest quis amplius frui dicta gratia. At hoc non obstante Pater Alphonsus de Leone in tract. de Iubilæo, part. 2. sect. 5. n. 170. affirmatiuam sententiam docet, quia cum sit infra eandem hebdomadam, potest variare, & tutius procedendo iterum confiteri, & communicare, postea facere elemosynam, aut visitare Ecclesias, sua destinatione id faciendū pro vltimo opere Iubilæi; quam cautelam vidi consultam à viris doctis, etiam eis qui post communionem Dominicæ incutrerunt in reservata, nemini enim prohibetur pluries idem opus repetere pro eodem fine intra terminum concessum. Hæc omnia Leo, licet contrariam sententiam doceat Sanctarellus de Iubilæo, c. 8. dub. 6.

Alibi in ro. 8. tr. 1. Ref. 4. & in alijs eius not.

Quoad hoc inf. lege doct. Ref. 39.

RESOL. XXXVII.

An qui adimplet opera iniuncta intra duas hebdomadas lucratur Iubilæum? Ex part. 5. tract. 12. Ref. 24.

1. Negatiuam sententiam docet Leo de Iubilæo, p. 2. n. 8. & 169. Sanctarellus de Iubilæo, cap. 7. dub. 1. Zerola de Iubilæo, lib. 1. c. 16. q. 9. Lauorius de Iubilæo, p. 1. c. 21. n. 6. & 52. & alij, quia Bulla Iubilæi significat omnia esse præstanda intra eandem hebdomadam; sed concessio liberalis non subsistit, nisi impleatur conditio, sub quo fit, ergo &c. & ita in praxi obseruatur.

2. Sed ego alibi probabilem contrariam sententiam tenui, & nunc iterum doceo, cum Ioanne Præposito in 3. p. D. Thom. q. 14. de Ind. dub. 10. n. 87. vbi sic ait. Quando in Iubilæi præscribuntur duæ septimanae, videtur aliquid opus poni posse priori aliud, posteriori septimana; ieiunia tamen quæ præscribuntur, videntur debere impleri intra eandem septimanam, quia id facit ad scopum Pontificis, videlicet ad maiorem carnis macerationem. Ita ille, & ex eadem Societate Layman lib. 5. tract. 7. cap. 8. num. 10. dub. 4. quibus adde amiciffi

Alibi in Ref. quæ hic est antecedens.

amicissimum P. Naldum in summ. ver. Indulgentia, n. 14. ubi sic ait: Indulgentiam Iubilaei consecutus possitne partem tantum operum implere in prima hebdomada, & partem in secunda, solet plerumque ambigi, quod & tunc contingit occasione praesentis Iubilaei, in quo dicitur (opera quaedam esse praestanda in 4. & 6. feria, & Sabbato eiusdem; vel sequentis hebdomadae) & cum contrariae de hoc essent opiniones Doctorum, nouissime consulti Patres sacrae Penitentiariae Romanae responderunt pro parte affirmatiua nempe posse partem operum impleri in prima hebdomada, & partem in secunda, & hoc procedit ex sola penitentis libera voluntate, & absque vlla Confessarij legitima concessione obtenta, id est, absque alia speciali causa prorogationis per Confessarium approbata, ita enim innuunt verba superius posita in hoc Iubilaeo anno 1620. sic etiam declaratum fuit in prorogatione eiusdem Iubilaei Romae facta pro 3. hebdomada lingua Italica, & haec mihi testatus est Illustr. & Reuer. D. Gypsius. Episcopus Arimin. modernus Urbis Gubernator vigilantissimus, suis ad me literis sub dat. Romae die 7. Martij anni praedicti, qui sane dignissimus Praeful paucis post annis interiectis Cardinalatus honore decoratus fuit. Ita Naldus ubi supr. a.

RESOL. XXXVIII.

Quis noluit lucrari Iubilaeum, & in secunda hebdomada die sabbatho à Deo inspiratus mutat propositum; quaritur, an possit absolui à reuerentis, & lucrari Iubilaeum? Et an si aliquis omnia opera iniuncta pro consequendo Iubilaeo fecisset, & mane die Dominico vellet confiteri, & sacram Eucharistiam sumere, sed inaduertenter, & incuria aliquid cibi deglutit, vel bibit, an, hoc non obstante, possit lucrari Iubilaeum, & absolui à reuerentis, vel in dicto casu quid est faciendum? Ex part. 3. tr. 4. Ref. 151. alias 152.

Sup. contentis in hoc §. sup. in Ref. 25. & 26. & in Ref. 32. §. Dico quarto, &c. & inf. in Ref. sequentis doct. &c.

§. 1. Respondeo affirmatiue dummodo commutentur ieiunia in communionem, nam elemosynam, visitationem, & orationem, potest facere die Dominico. Ratio est, quia iam tempore debito confitetur, non enim obligatus erat confiteri ante Sabbatum, nam poterat mane die Dominico, & in tali casu cum ipso proceditur, ac si fuisset impotens ad ieiunium. Et ita docent Lauorius de Iubilaeo, part. 1. capit. 21. num. 53. & Sanctarellus de Iubilaeo, cap. 7. dubitat. 1. licet penes ipsum Pinellus, & Sanchez contrarium teneant.

Pro contentis hoc §. vlt. inf. in tribus vltimis lra. Ref. 52.

2. Sed quaeret quis hic obiter, an si aliquis omnia opera iniuncta pro consequendo Iubilaeo fecisset, & mane die Dominico vellet confiteri, & sacram Eucharistiam sumere, sed inaduertenter, & incuria aliquid cibi deglutit, vel bibit, an hoc non obstante, possit lucrari Iubilaeum, & à reuerentis absolui? Respondeo affirmatiue, nam in tali casu Confessarius potest communionem, quam tenebatur facere in aliud opus pium commutare, & ita docet Sanctarellus de Iubilaeo, cap. 7. dub. 1. Graffius in append. lib. 2. c. 5. n. 50. & Henriquez lib. 7. cap. 10. n. 8. in fine.

RESOL. XXXIX.

In ultimo Iubilaeo Pauli VII. Pontificis Maximi fuit orta magna dissensio inter Theologos, an qui die Dominico confitetur, suis faceret Iubilaeum? Ex part. 2. tract. 15. & Misc. 1. Ref. 28.

Quoad hoc sup. ex Ref.

§. 1. Reuerendissimus simul & doctissimus Dominus D. Franciscus de la Riba Vicarius Gene-

ralis Illustrissimi Cardinalis ab Auria Archiepiscopi subtiliter & solide, vt in omnibus semper solet, negatiuam sententiam sustinebat, & licet tunc pro illius opinione, rationes inueniebam, non autem auctores; tandem inueni illam sententiam docere Filliuc. in quaest. moral. tom. 1. tract. 8. cap. 10. n. 272. ubi respondens ad nostrum quaesitum, ait: Fertur Clem. VIII. de hoc interrogatum respondisse non satisfacere, & vigore sui Iubilaei non posse penitentem absolui à reuerentis in die Dominico vnde expirabit quoad hanc facultatem, media nocte Sabbathi. Concessit tamen Penitentiariis S. Petri, vt absoluerent etiam die Dominico, quod etiam fertur praetissime Innocent. IX. cuidam Episcopo idem petenti. Itaque de rigore textus, confessio debet fieri ante diem Dominicum, dicitur enim intra hoc tempus primae, scilicet, vel secundae hebdomadae confiteantur, & Dominica prima, vel secunda sumant Eucharistiam. In die Dominico tamen quo solet promulgari, non videtur dubium, confessionem in illo factam valere à tempore post publicationem. Haec Filliuc. & hanc sententiam docet etiam Portel in dubiis, Regularium, tom. 1. ver. indulgentia num. 6. & inclinatur noster Alphonsus de Leone tract. de Iubilaeo, p. 1. sect. 4. n. 161.

2. Attamen tunc sustinui, & nunc etiam teneo contrariam sententiam esse probabilem, quam docet, & tenet multis citatis, Sebastianus Aosta in expost. Bull. Cruc. q. 14. dub. 3. ubi asserit. Dubitatur tertio, vtrum in aliquibus Iubilaeis, quae confessionem intra hebdomadam requirunt, satis sit die Dominica confiteri? Cui dubitationi affirmatiue respondendum existimo cum Soto dist. 21. quaest. 2. art. 3. Nauar. notab. 19. num. 19. Henriquez c. 10. §. 8. Rodriguez §. 2. dub. 5. asserente ita vix vocis oraculo declaratum fuisse ad instantiam PP. Societatis Iesv, à Pio V. Sed cum ego rem inuestigarem, accipi ab eisdem Societ. P. P. non à Pio V. sed à Greg. XIII. hanc declarationem emanasse Anno Domini 1578. mensis Maij die 10. hanc rationem reddente. Quoniam dies Dominica habetur pro complemento hebdomadae transactae, in quo ieiunatum est. Ita Aosta, & post illum docet etiam hanc sententiam Reginald. in praxi, tom. 1. lib. 3. cap. 214. n. 173. Villalobos in sum. tom. 1. tr. 26. dub. 11. n. 17. Sanctarellus de Iubilaeo, cap. 6. dub. 1. Bonacina, de Sacram. disp. 6. q. 1. punct. 5. n. 34. Sa ver. Indulgentia, n. 13. Vega in sum. tom. 2. cap. 7. cas. 5. & noster P. Moltes. in sum. tom. 2. tr. 7. n. 43. & ita etiam multi viri docti nostrae Religionis, & Societatis Iesv, à me de hac re consulti.

RESOL. XL.

Qui in die Sabbathi accessit ad confitendum, sed ob negatiuam temporis Confessarius distulit confessionem post transactum Iubilaeum; quaritur, an possit absolui à reuerentis post tempus elapsi Iubilaei committi? Ex part. 3. tract. 4. Ref. 146. alias 147.

§. 1. In tali casu Confessarius penitentem à censuris absoluat, & reservationem casuum, & votorum tollat; absolutionem vero à peccatis differat, & vota postea elapso illo Iubilaei spatio, confessionem peccatorum audiat, & penitentem absoluat, & vota commutet; cum illa peccata, & vota praeterita amplius non sint reseruata. Ita Henriquez lib. 7. cap. 1. n. 3. Sanchez de matrim. lib. 8. disp. 15. num. 17. Emanuel Sa ver. Indulgentia, n. 14. & alij.

2. Difficultas est, si talis post elapsum tempus Iubilaei in nouos casus reseruatos incidit, an poterit absolui? hunc casum non apud multos inuenies; amicissimus Sanctarellus de Iubilaeo, c. 8. dub. 7. & Alphonsus de Leone, de Iubilaeo, part. 2. q. 16. num. 189. negatiuam sententiam docent;

decent; sed contrariam etiam probabilem esse puto, quæ nouissimè tuctur nosfer Siculus Bartholomæus à Sancto Fausto, vir quidem doctus tract. de Iubilæo lib. 2. cap. 13. quia per illam dilationem intendit Pontifex inducere penitentes ad lucrandum Iubilæum. Sed qui de consensu Confessarij confessionem distulit de in casus, & censuras reseruatas incidit, Iubilæum non potest lucrari, quin prius ab illis absoluat, error ad hoc Iubilæum consequatur, Confessarius electus habet potestatem illum à casibus, & censuris reseruatis absoluedi, ac si tempus Iubilæi non esset elapsum; alioquin dicendum esset illum, qui Confessario obtemperauit, deterioris esse conditionis, quam alios. Et cum Iubilæum sit Principis beneficium nulli præiudiciale, sine aliquo textu, & valida ratione non est restringendum; hæc Faustus probabiliter quidem, vt ipse Sanctarellus, & Leo ubi supra fatentur.

RESOL. XLI.

An penitens, cui ex iusta causa fuit dilata absolutio post tempus à Iubilæi bulla definitum, si incidat in novos casus reseruatos, & noua vota emitat, an possit Confessarius illa absolueret, & hæc commutare? Ex par. tr. 12. Rd. 17.

Negatiuam sententiam docet Sanctarellus de Iubilæo, c. 8. sub. 7. vbi sic ait. Maior difficultas est in casu in principio proposito, cui posset aliquis respondere quod cum præuia Confessarij facultate confessio in aliud tempus finito Iubilæo, & duobus hebdomadis elapsis, in quibus Iubilæum durat restituta fuerit, penitentem non modò à votis & casibus reseruatis ad vicinū Iubilæi terminum vsque commissis sed etiam ad tempus vsque, in quo confessio peracta fuerit, absolui posse. Ratio est, quia in ea facultate concedenda Summus Pontifex intendit fideles ad Iubilæum consequendum inducere, & talis facultas est via ad illius consecutionem; sed qui cum Confessarij venia confessionem distulit, & ex fragilitate in peccata & excommunicationes reseruatas incurrit, Iubilæum non potest percipere, quin primò ab iis absoluat; donec igitur Iubilæum consecutus fuerit Confessarius quem elegerit, potestatem habet illum à peccatis & votis absoluedi, ac si nondum Iubilæi tempus esset expletum, alioquin dicendum esset illius, qui Confessario morem gessit, deteriorem esse conditionem, quam aliorum, & cum Iubilæum sit Principis beneficium animæ proficuum, sine aliquo canone & valida ratione non est restringendum id, quod in casu posito non habet locum, verum alia sententia vt vector, & tutor, est tenenda. Ita Sanctarellus, & post illum Alphonsus de Leone de Iubilæo, par. 3. num. 83.

Sed mihi affirmatiua sententia magis placet, quam tuctur nouissimè Angelus Bofsius de Iubil. scilicet. 1. cap. 13. vbi tenet præfatum penitentem posse absolui ab omnibus reseruatis commissis ante confessionem & absolutionem, & similiter impetrare commutationem votorum, quæ postea emisit; supponimus enim illum nondum obtinuisse Iubilæum, & ex iusta causa eidem à Confessario prorogatum Confessionem & Iubilæi consecutionem; at penitens potest vi Iubilæi absolui ab omnibus reseruatis commissis ante Iubilæi consecutionem, & similiter obtinere commutationem votorum, quæ emisit ante eiusdem Iubilæi consecutionem, quando facultas absoluedi & commutandi in ordine ad dictam consecutionem, & ad alliciedos fideles ad præstanda opera pro ducto Iubilæi necessaria concedantur. Quare cum Bulla Iubilæi concedit Confessario electo auctoritatem differendi absolutionem

Tom. IV.

& consecutionem Iubilæi ultra tempus in Bulla præscriptum, concedit etiam prorogationem absoluedi à reseruatis omnibus commissis ante consecutionem alioqui penitens, qui obediendo Confessario distulisset consecutionem Iubilæi ultra tempus in Bulla definitum, & ex fragilitate in noua reseruata incidisset, non posset amplius consequi Iubilæum, quod absque præuia absolutione obtinere non posset, & sic ex sua obedientia reportaret damnum, fieretque deterioris conditionis. Confirmatur hæc responsio, nam fauor Iubilæi cum sit beneficium Principis, & animæ fauorabilis, est ampliandus, & nullo modo restringendus absque euidenti ratione, ergo, &c.

RESOL. XLII.

An aliquando possit quis absolui à peccatis reseruatis commissis post finitum tempus Iubilæi? Et quid de votis, & peccatis commissis intra tempus Iubilæi, quamvis confessio finiatur post tempus elapsum? Ex par. tr. 2. & Mis. 2, Ref. 14.

§. 1. Ad hæret negatiuæ sententiæ, Eminentissimi Amus Dominus Cardinalis Lugo de Sacrament. penitent. disp. 20. scilicet. 8. num. 134. cum sequent. Quia ait ipse, licet propter causam iam inceptam prorogetur iurisdicctio; non tamen prorogatur alia iurisdicctio; sed illa sola, quæ prius concessa fuerat, & ad eadem faciendâ: prior autem iurisdicctio fuerat, ad absoluedum à peccatis, & censuris contractis intra tale tempus, & non ad aliud: ergo si manet eadem iurisdicctio manet, ad idem obiectum, nempe ad eadem peccata, & censuras nam si esset ad alia, esset alia iurisdicctio de nouo acquisita, non eadem prorogata.

2. Confirmatur, & explicatur: quia causam esse inceptam, non facit quod propter connexionem, & vnionem confessionis possit confessarius absolueret ab aliis peccatis diuersis, eo quod non possit absolueret ab illis prioribus sine istis nouis; sed solum dat ius ad perficiendam eandem solum causam, quæ cepta fuerat, & circa idem. Confessio autem cepta fuerat circa peccata iam commissa, nec potuit incipere confessio, aut iudicium circa nondum commissa, ergo ab illis solum prioribus potest absolueret, ratione causæ inceptæ. Pone enim postea commisisse peccatum hæretis, ad cuius absolutionem non dabatur facultas in Iubilæo; poteritne absolui postea ab hoc peccato, quia confessio circa alia cepta fuerat? Nemo id concedet: ergo, neque ab aliis reseruatis commissis post tempus Iubilæi absolui poterit: tam enim reseruata sunt hæc peccata, sicut hæresis, cum Pontifex solum abstulerit reseruatiorem eorum, quæ committerentur intra tale tempus: ergo, sicut non abstulit etiam concomitanter reseruatiorem hæresis propter connexionem cum aliis, aut propter confessionem inceptam; sic nec abstulit reseruatiorem eorum, quæ tempore sequenti committerentur.

3. Concedo tamen, si post ceptam confessionem penitens committit alia reseruata intra tempus Iubilæi; ab illis postea posse absolui, quia licet confessio circa illa non fuerit cepta: per Iubilæum tamen acquisiuit priuilegium: & ius, vt absolueretur ab omnibus commissis intra illud tempus: sicut postea possent commutari vota, quæ de nouo fecit intra illud tempus post commutata alia, & post factam, ac definitam confessionem. Admitto etiam id posse confessarium ceptam confessionem, quam tunc perficere non potest, relinquere perficiendam ad hebdomadam sequentem; per hoc tamen non poterit acquirere iurisdicctioem nouam, aut eam extendere ad id, ad quod

Sup. hoc in Ref. præterita, & in alio §. eius not.

N A
nia
LL. IV V
III

quod prius non exercebatur. Et hæc omnia asserit Lugo, *vbi supra*, qui postea respondet ad aliqua argumenta, quæ ex aduerso adduci poterant.

4. Et huic sententiæ ego libenter adhæreo, non nego tamen & affirmatiuam sententiam esse probabilem vt docet Andreas Mendo in *Bull. Cruc. d. 22. c. 37. n. 28.* Pasqualigus *de Iubil. q. 252. n. 8.* & me citato Quintamaducñas *de Iubil. duarum hebdomad. cap. 12. n. 3.* vbi sic ait; [Si à vno per causam iustam le prorogata confessio el Confessor para despues de las dos semanas, puede ser absuelto de los casos reservados, y censuras, en que cayere despues dellas, como sea antes de la Confessione del Iubileo; porque sino se hazia incapaz de ganarlo, y dando el Pontifice al Confessor potestad para prorogar la confessione, y absolucion, y Iubileo, tambien la da para lo necessario, para la execucion de estos actos, que es la absolucion de reservados. Ita ille, qui adducit etiam Faustum & Bossium, quibus etiam adde Patrem Bardi in *Bulla Cruciatæ. part. 1. r. 2. cap. 6. sect. 3. §. 4. num. 53.*

RESOL. XLIII.

An confessio informis sufficiat pro lucrando Iubileo, vel Indulgentiis?

Sed hæc difficultas procedit ex suppositione, quod possit dari confessio informis.

Et doctè & breuiter explanatur, quando confessio dicatur informis, & quando inualida, & quomodo in vtraque Confessarius se gerere debeat. Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. Ref. 10.

Sup. hæc difficultas & suppositione in to. 1. tr. 3. Ref. 112. & 113. & ibi in tr. 4. Ref. 17. §. Sed quia, & si vacas otio lege alias duas Resolut. postas in not. Ref. 2. huius annot. & alias earum annotationum.

§. 1. Negatiuè respondet Pasqualigus *de Iubileo, quest. 71. num. 2.* vbi sic ait: Difficultas procedit ex suppositione: quod possit dari confessio, informis: nam non posse dari dixi in *Theol. moral. disput. 79. de Pœn. sect. 5. & 6.* Et communiter affirmatiuè respondent, dummodò tamen antequam impleatur vltimum opus iniunctum, recedat fictio, & adueniat status gratiæ, qui est necessarius quando est obtinendus fructus Iubilæi, seu Indulgentiæ. Ita specialiter Leon *part. de Iubilæo num. 83.* Bossius *sect. 4. de Iubilæo, casu 19. §. 1. num. 9.* Faustus *lib. 4. de Indulg. quest. 39.* Hoc tamen apud me non caret difficultate, quia siue confessio sit præscripta in ordine ad dispositionem, siue vt opus iniunctum, semper intenditur vt disponens ad effectum indulgentiæ obtinendum, & proinde finis dispositionis cadit sub intentione præscribentis: ergo confessio quæ præscribitur, cum tali qualitate præscribitur, vt conducatur ad finem intentum: Confessio autem informis non conducit; & idè caret qualitate cum qua præscribitur, atque adè non est illa confessio quæ præscribitur. Ita Pasqualigus.

* Alibi præter Resoluciones not. præterita lege inf. doct. Ref. 53. & 54. §. 2. ante med. vers. Dubitabis an. & inferius in tr. 5. Resolut. 12. §. vlt. & cursum, & recitatiuè hic inf. in Ref. seq. §. Nota hic.

2. Sed ego puto non esse recedendum à sententia affirmatiua, quam præter Doctores à me * alibi adductos, tenet nouissimè nominatim contra Pasqualigum Pater Bardi in *Selestis, lege 5. quest. 5. numero 11.* & ad eius argumentum respondet, quòd quamuis confessio dum manet informis, & absque suo effectu, nequeat disponere ad finem intentum, quatenus sine gratia iustificante, homo non consequitur indulgentiam, nihilominus, si postea ille qui talem fecit confessionem, se conterat absque alia confessione, recipiet gratiam, & non tantum illam, quæ respondet contritioni, verum etiam aliam vi Sacramenti, quæ certò datur, vt dicunt Theologi, remoto obice; confessio autem illa valida, sed informis ratione valoris quem habet, satisfecit oneri iniuncto, & licet actu non habeat effectum, est postea illum habitura, quatenus homo remouens impe-

dimentum recipit maiorem gratiam intuitu Sacramenti, quod prius erat informe postea verò formatum. Et si homo non se disponat per actum contritionis, non obtinebit Iubilæum, quia non est in statu gratiæ iustitiæ Sacramentalis, vel quæ sit talis, vt remoto obice possit illum habere; sed hoc est intelligendum si adhuc duret tempus in Iubilæo signatum, & homo non poterit amplius acquirere indulgentiam, etiam ablato impedimento. Hæc Bardi & nimis æstimanda est Sapientissimi Viri opinio, dari videlicet Sacramentum Pœnitentiæ informe, sed validum; nam hoc ita facile concederet Theologi ex Societate, & satis probabiliter. Sed contra illos, & Pasqualigum in solamen Pœnitentium & Confessatorum non deserauim hic apponere verba Remigij in *pract. Confess. tract. 5. c. 5. §. 9. n. 2.* [Pero parar cuitar prolixidade, aduertira aqui Confessor, que no sea facil en hazer repetir confesiones, conformandose con la opinion que admite confesiones informes; y assi haga solamente reiterar las que conoce auer sido inualidas. La diferencia que ay entre la confesion inualida, e informe consiste en que la inualida es, que se haze callandole algun pecado mortal de proposito, ò verguenza, ò sin dolor alguno, ò sin intencion, ò proposito de la enmienda, ò sin ningun examen. Tambien, quando constasse que confesiones fueron hechas con ignorancia, ò falta de estas requisitos, por no auer querido frequentar los sermones, v.g. para no tener noticia de su mal estado, &c. La confesion informe es à quella, que haze el penitente con algun defecto en el dolor v.g. por llegar à confessar se con auerion imperfecta, y dolor inefficaz, y con vna beleadad que ni bien tenia determinacion de apartarse del pecado, ni bien de dexaua de tenerla: mas el penitente que llegaua al Sacramento èon verdadero dolor, ò porno haze suficiente examen de la consciencia por ignorancia, ò negligencia, aunque culpable, y por esto se oluidò de confessar algunos pecados, si bien serà el defecto pecaminoso mas, ò menos, conforme lo aya sido la culpa, y bastarà acusar se despues dello, y de los pecados olvidados tambien. Dixe, y por esto se oluidò de confessar algunos pecados, &c. porque si despues de auer se confesado el penitente: hallasse que los pecados olvidados fueron mas que los confesados, seria necessario boluer à repetir la confesion, porque se arguye auer sido hecha sin examen. Pero al contrario si fueron los confesados mas que los olvidados, es fiesal que el examen fue. suficiente, y la confesion solamente informe. Ita ille; Vide etiam infra.

RESOL. XLIV.

An si quis confiteatur pro lucrando Iubilæo, & postea recedat alicuius peccati obliuio, si non habeat copiam Confessarii, possit Eucharistiam sumere, & lucrari Iubilæum, & Indulgentiam?

Et quid est dicendum, si quis rite sit confessus, & Communionem sacram receperit, si antequam lucraret Iubilæum, labatur in nouum peccatum, vtrum teneatur iterum confiteri?

Et notatur, quod per confessionem sacrilegam non lucratur Iubilæum.

Et quid per sumptionem indignam Eucharistia? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. Ref. 13.

§. 1. Affirmatiuè respondet Pasqualigus in *pract. de Iubilæo quest. 64. num. 3.* vbi sic ait: Si confessio præscribitur solum in ordine ad dispositionem necessariam pro Iubilæo, aut Indulgentia, probabile est, quòd ille, qui non potest confiteri, absque tamen

propria culpa, lucretur Iubilæum, si cætera opera in- iuncta perficiat, & conteratur. Probat; in tali casu confessionis præscriptio se habet ad modum præcepti. Ergo non obligat in casu, in quo fiat impossibilis, sicut nec obligat præceptum.

2. Dies necessariam esse confessionem ob com- munionem, sine qua quantumvis contritus non po- test ad illam accedere, cum hic casus non sit ex illis, qui excusant à præmittenda confessione, quando pro- hiberanda Indulgentia requiritur communio. Deinde neque in hoc casu locum habet, quia sicut damnum notabile tam spirituale, quam temporale excusat, ut possit quis accedere ad Eucharistiam absque præmissa confessione, quando non potest præmittere; ita etiam amissio lucri notabilis præsertim spiritualis, quale ob- tinetur per Indulgentiam; nam damnum, & amissio lu- cri æquiparantur. Ita ille.

3. Sed negatiuam sententiam sustinet Bartholo- meus à Sancto Fausto leg. 4. de Iubil. extraor. q. 41. & Pater Bardi in select. lib. 5. quæst. 3. num. 17. quia licet varie assignentur causæ, ob quas cum sola contri- tione possit quis communicare absque eò quod sacra- mentaliter absoluat, inter causas tamen non appo- nunt Auctores hanc quæ est consequi Indulgentiam, neque tradunt regulam vniuersalem, sub qua conti- neatur acquisitio Indulgentiæ; admitto tamen cum prædictis Auctoribus id fieri posse ad scandalum vi- uentium in tali enim casu erit omnino licitum Eucha- ristiam sumere sine præuia confessione non solum ad Indulgentiam obtinendam, verum etiam absolute nul- la posita Indulgentia, sed hoc est per accidens ex iure naturali dicente scandalum esse videndum. Addo etiam non posse mentem Pontificis eam esse, quam sibi præstident Auctores primæ sententiæ, quia præ- ceptum de præmittenda confessione mortalium ante assumptionem Eucharistiæ, iuxta communem ferè sen- tentiam est de iure Diuino, & non Ecclesiastico; at- que adeò in illo non habet locum humana dispensatio, & amissio confessionis interdum præmittitur non vi alicuius dispensationis, sed interpretationis iuris Diuini non obligantis in quibusdam circumstantiis, quas Doctores enumerant in tractatu de Eucharistia; proinde nunquam audiuius aut legimus in hoc præ- cepto aliquem dispensatum fuisse à Pontifice. Ex hac doctrina patet, quia ratione sit reiicienda responsio, quæ ad hoc argumentum tradit Pasqualigus nu- mero 4. ait enim amissionem lucri spiritualis nota- bilis, quale obtinetur per Indulgentiam, excusare, sicuti excusat damnum notabile tam spirituale, quam temporale; nam in iure ista duo æquiparantur, pa- tet, inquam, qua ratione sit reiicienda; primò, quia, ut dixi, inter causas excusantes à confessione; Doctores nullam faciunt mentionem de utilitate In- dulgentiæ, secundò, quia lucrum hoc spirituale, quantum sit magnum, cum facili negotio haberi possit aliis mediis, idcirco illud amittere per tale determina- tum medium; nempe per Iubilæum, non videtur res magni momenti; passim enim se offerunt me- dia lucrandi Indulgentias plenarias, videlicet mediis gratis benedictis, visitatione Ecclesiarum, quibus concessæ sunt similes Indulgentiæ, &c. Hæc omnia Bardi.

4. Et quidem contra doctum, & amicissimum Pa- trem Pasqualigum suæ sententiæ adherere non pos- sum stante auctoritate Concilij Tridentini sess. 13. c. 7. ubi fuerit prohibetur, ne vllus peccati conscius abs- que præmissa confessione sacramentali ad Eucha- ristiam accedere debeat, quod, ut ego alibi probaui, in- telligitur etiam de aliquo peccato oblito, quod in men- tem venit post factam confessionem in ordine ad communicandum.

5. Sed quid dicendum, si quis ritè sit confessus, &

Tom. IV.

communione sacram receperit, si antequam lucre- tur Iubilæum, labatur in nouum peccatum mortale, vtrum teneatur iterum confiteri? Affirmatiuam sen- tentiam tuetur Amicus in *Curs. Theolog. tom. 8. disputat. 20. section. 8. numero 247.* ubi sic ait: Du- bitari potest, an cum in Iubilæo exigitur confessio, si post confessionem homo mortaliter peccet, ad Indul- gentiam lucranda sufficiat contritio absque noua confessione? Negat Suarez, mouetur, quia talis confessio debet esse de omnibus mortalibus vsque ad tempus Indulgentiæ commissis; nam illa refertur ad tempus ipsum Indulgentiæ; ergo comprehendit omnia mortalia vsque ad tempus Indulgentiæ commis- sa. Ex quo inferit, quòd si quis post confessionem, ante- quam Indulgentiam lucretur, recordetur aliquod peccatum oblitum teneri ad illud confitendum; alio- quin Indulgentiam non lucrabitur, secus si non recor- detur; quia tunc tale peccatum non impedit effectum Indulgentiæ, etiamsi Pontifex expresse requirat con- fessionem omnium peccatorum: quia intelligitur requirere confessionem omnium peccatorum humano modo integram. Quæ sententia non solum est tutior, & in praxi adhibenda, sed etiam probabilior, præser- tim cum exigitur confessio omnium peccatorum. Ita Amicus.

6. Sed mihi magis placet opinio negatiua; quam docet Castrus Palauus *tom. 4. disp. 24. punct. 9. num. 25.* eo quod peccatum oblitum in confessione legitime facta remissum sit virtute gratiæ per Sacramentum communicatæ; ac proinde securitatem Indulgentiæ nullatenus impedire potest: confessio autem expostula- tur omnium peccatorum quæ fuerint ante indulgen- tiam commissa, quæque virtute sacramenti saltem vir- tualiter remissa non fuerint, secus de remissis directè vel indirectè.

7. Nota hic obiter, quod quis per confessionem sa- crilegam non sequitur Iubilæum quicquid in mente aliorum alibi dixerim, quia Pontifex requirit confes- sionem, ut tollatur impedimentum, ad hoc ut acquirat- tur indulgentia: at per confessionem inualidam non tollitur impedimentum, nempe peccatum mortale, proinde non obtinetur Iubilæum.

8. Secus autem per assumptionem Eucharistiæ in- dignam, nam si quis sacrilegè communicauit, non tenetur. Et ducor à pari: sicut enim adimplens alia opera iniuncta, quamvis sit in peccato mortali, nihilominus satisfacit oneri iniuncto, ita etiam & communicans, dum manet in peccato satisfacit impositioni huius operis; Verum si communicatio sit vltimum opus ex iniunctis non poterit ita communicans in eo momento lucrari indulgentiam: non ex eo quòd opus non sit factum in gratia, sed quia ad acquirendam Indulgen- tiam requiritur in acquirentem status gratiæ, & amicitia Dei.

9. Et ita ego olim docui contra Pasqualigum, quem etiam nouissimè refellit Bardi *ubi supra, quæst. 3. num. 3.* respondens ad omnia eius argumenta; non nego tamen eius sententiam esse probabilem quam etiam tuetur Amicus in *cur. theol. tom. 8. d. 21. sect. 5. num. 123.* id quod constanter assero est, ipsum non bene, & parum mo- destè dixisse (quod etiam obseruat Bardi) opinionem contrariam auctoritate Doctotum, & efficaci ratione unitam esse improbabilem.

RESOL. XLV.

An si quis intra tempus à Iubilæo præscriptum, confiteatur & ante consequutionem Indulgentiæ incidat in aliud peccatum teneatur iterum confiteri?

Et quid, si oblitus fuerit alicuius peccati, an requiratur, ut illud confiteatur intra tempus Indulgentiarum?

Idem

Et pro con- tento in hoc Sed quid, in Ref. seq. & inf. in Ref. 54. §. Nota- dum, est etiam.

Sup. hoc in Ref. & §. not. præteritæ.

Alibi inf. in Ref. 54. §. 2. ad med. à vers. Dubi- tatis, &c.

Sup. hoc in Resol. not. præteritæ. Et sup. con- tento, à lin. 3. huius §. sup. in tr. 3. Ref. 2. propè sili: vers. Vnde.

Docuit in Ref. quæ hic est inf. 54. & in aliis eius primæ not.

N A E
nia
II. IV. V
III

Idem dicendum est, si ex causa inculpate peccatum ali-
quod omisit in confessione. Ex p. 5. tr. 12. Ref. 1.

Sup. conten-
to in hac
Ref. inf. in
Ref. 54. cur-
sim in §.
Notandum
est etiam, &
sup. in Ref.
præterea, §.
Sed quid.

§. 1. **C**ausa potest in praxi sæpius, accidere, v. g. præscribitur confessio intra hebdomadam, confessio est quis die Veneris, sed ante absolutum Sabbathum, in quo obtinetur indulgentia, peccat lethaliter, tenebitur iterum confiteri & affirmatiuam sententiam tenet Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 54. sect. 3. num. 7. Villalobos in sum. tom. 1. tract. 26. diff. 11. num. 2. Filiucius tom. 1. tr. 8. cap. 6. n. 187. & Sanctarellus de Iubilæo, cap. 14. dub. 4.

2. Sed illam non approbat Iacobus Granadus in 3. part. de Sacrament. contr. 12. tract. 5. disp. 4. n. 8. quia tenet indulgentiam solum præscribit confessionem, cum autem ea non sit necessario facienda in ultimo tempore Iubilæi, sed posset fieri ante dies aliquot, non est cur nouum onus alterius confessionis imponatur, quia sine illo impletur sufficienter conditio requisita in tenore Indulgentiæ; & aliunde per contritionem liberari potest à peccato lethali denuò commisso, vt ita recuperet statum gratiæ, sine quo Indulgentiæ effectus non percipitur. Imò licet tempore primæ confessionis oblitus fuerit aliquod lethale peccatum, non videtur obligandus ad illius confessionem intra tempus Iubilæi, nisi forte Eucharistiam nondum suscepisset quia ipse nullo modo tenetur infra tempus confiteri, aliunde verò iam confessus est, & consecutus gratiam, quæ ad consequentem Indulgentiam requiritur. Ita Granadus, & nouissimè Ioan. Præpositus in 3. part. D. Thom. quest. 14. de indulgent. dub. 10. num. 84. vbi sic ait. Videtur dicendum cum qui ad effectum Indulgentiarum legitime est confessus, si postea peccet, posse per contritionem disponi ad Indulgentias promerendas. Item non requiri vt oblitus alicuius peccati illud confiteatur intra tempus Indulgentiarum. Idem dicendum si quis ex causa inculpate peccatum aliquod omittat in confessione, etiam si in forma dicatur, Confiteatur omnia peccata, quia illo modo loquendi solum designatur quòd ad effectum Indulgentiam consequendum, confessio legitima requiritur. Hæc Ioannes Præpositus, cui etiam adde Nugnum, in addit. ad 3. partem questio. 23. artic. 3. dubit. 4. & huic sententiæ ego adhareo.

Sup. hoc in
§. nor. præ-
terea.

Sup. hoc in
Ref. præte-
rita leg.
doctr. §. Et
quidem, &
Resolutio-
num eius
annot.

RESOL. XLVI.

Quis consequens est Iubilæum, non tamen est confessus quia peccati mortalis sibi conscius non erat, queritur, an transacto Iubilæo à peccatis reseruatis ante illud commissis, & oblitus absolui possit, & vota commutari?

Et in supra dicto casu, an Confessarius possit vota commutare, tamen si penitens Iubilæi tempore votum fecerit, & noluerit dispensationem petere, an transacto tempore Iubilæi possit Confessarius hoc votum commutare?

Et si aliquis tempore Iubilæi non habuit copiam Confessarii, & contritus sacram Eucharistiam sumpsit & omnia pro lucrando Iubilæo perfecit, an possit absolui à reseruatis transacto tempore Iubilæi?

Et quid dicendum, v. g. ne manifestet complicitatem, vel ex alia iusta causa in confessione Iubilæi non manifestauit peccatum reseruatum, an postea, transacto Iubilæo, possit de tali peccato à quocumque confessorio absolutionem obtinere? Ex part. 3. tractat. 4. Refol. 149. alias 150.

Sup. hoc inf.
in Ref. 62. §.
vlt. cursum
ad med. vers.

§. 1. **N**egatiuè respondeo, quia non fuit vllò modo ablata reseruatio, cum nulla absolutio peccatorum data fuerit; non enim Iubilæum tollit

iplo facto reseruatiorem, sed tantum confert facultatem Confessorio electo illam auferendi media absolute solutione, quæ in casu nostro non est data. Ergo, &c. & ita docet Sanchez de mar. tom. 3. lib. 8. disp. 15. n. 21. Henricquez lib. 6. cap. 16. num. 6. Suarez tom. 4. disp. 4. sect. 4. n. 9. & 24. Floronus de cas. reseru. p. 1. cap. 6. §. 4. n. 3. Pottel. in addit. ad dubia Reg. ver. Iubil. sum. num. 19. & alij.

2. Verum opinionem contrariam tenet amicissimus, & doctus Sanctarellus de Iubilæo cap. 13. dub. 2. quia in rigore loquendo, cum ad Iubilæum obtinendum confessio præcipitur, is qui nullius peccati mortalis conscius est, ad confitenda peccata venialia non tenetur licet vnicuique operæpretium esset præferim, tunc temporis, de peccatis venialibus confiteri. Verum cum præfatus, quidquid ad Iubilæum erat necessarium perfecit, iam Iubilæum lucratus est, & priuilegium, vt ab omnibus casibus reseruatis absoluitur, atque in votis reseruatis dispensetur, sibi vindicauit, quia confessio à tali homine non requiritur, & cum priuilegium à prædictis casibus, & votis absoluedi ad tempus Iubilæi non restringatur, penitens etiam elapso Iubilæo, priuilegio sibi parto gaudere potest.

3. Ex his patet responsio ad argumentum contrariæ sententiæ. Nam dicendum est illa peccata esse adhuc reseruata, quia neque directè neque indirectè absoluta fuerunt, sed, quia talis fecit omnia opera necessaria ad lucrandum Iubilæum, & de facto illud lucratus est, ideo obtinuit priuilegium, vt à casibus reseruatis absoluitur, quod priuilegium ad tempus Iubilæi restringendum esse negamus, & ideo illo transacto potest à quocumque Confessorio virtute illius priuilegij, & consequente Iubilæi obtenti absolutionem à peccatis reseruatis obtinere, sicuti ex opinione ipsius Sanchez in summa tom. 1. lib. 4. cap. 54. num. 40. & aliorum. Confessarius potest vota commutare, tamen penitens Iubilæi tempore votum fecerit, & noluerit petere dispensationem: quia cum præfatus omnia ad Iubilæum consequendum requisita præsterit, iam priuilegium vt sibi vota ante Iubilæum emissa secum dispensari possit, acquisiuit, quod priuilegium ad Iubilæi tempus non est limitatum, quapropter transacto prædicto tempore, parto priuilegio vt ipse omnino dicendum est. Sed hoc accidit in casu nostro. Ergo, &c.

4. Itaque opinio Sanctarelli est probabilis; licet contrariam nouissimè teneat Faustus de Iubilæo lib. 4. q. 134. sed cum Sanctarello consentit Alphonsus de Leone tract. de Iubilæo p. 1. q. 17. num. 197. vbi etiam notat cum Zanardo in direct. confess. p. 1. de Sacram. Paris. cap. 2. q. 20. quod si aliquis tempore Iubilæi non habuit copiam Confessarii, & contritus sacram Eucharistiam sumpsit, & omnia pro lucrando Iubilæo perfecit, potest absolui à reseruatis transacto tempore Iubilæi quia cum Iubilæum adeptus sit, obtinuit iam priuilegium, vt absolui possit à reseruatis.

5. Notandum est etiam hîc à fortiori, quòd quando quis in confessione Iubilæi non manifestauit peccatum reseruatum, ne v. g. manifestaret complicitatem vel ex alia iusta causa, postea transacto Iubilæo potest de tali peccato à quocumque Confessorio absolutionem obtinere, quia in tali casu peccatum illud habetur, vnde indirectè fuit illius reseruatio ablata, & ita docet Homobonus in exam. Eccl. part. 1. tract. 5. cap. 6. q. 38. & alij.

RESOL. XLVII.

An peccata venialia sint confitenda, quando requiritur confessio ad Iubilæum lucrandum?
Ex quo inferitur, an qui caret mortalibus, & venialia tan-

non habet, teneatur illa sub mortali in Quadragesima confiteri pro precepto Ecclesie: Ex p.3. tr.4. Ref. 125. alias 126.

Afirmatiuam sententiam docent Fagundez *ap. 2. lib. 2. cap. 2. num. 20. Sotus in 4. dist. 21. cap. 3. art. 3. Sanchez de matrim. lib. 8. disp. 15. num. 19.* & alij, quia hæc est vna, & potissima conditio, quam requirit Papa, vt quis Iubilæum consequatur, confessio scilicet peccatorum. Ergo.

Sed negatiuam sententiam probabiliorē esse cūctissimo, & ita docent Beia *part. 1. cas. 37. Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 52. sect. 3. num. 5. Coninch. de Sacram. disp. 12. dub. 7. num. 5. Filiucius tom. 1. tract. 8. cap. 6. num. 145. Henriquez lib. 7. cap. 10. num. 8. & cap. 12. num. 2. Zanardus in direct. Confess. part. 1. de Sacramenti. Penit. cap. 11. q. 24. Graffius decis. part. 1. lib. 4. cap. 15. num. 19. Reginaldus tom. 1. lib. 7. cap. ult. q. 2. num. 77. Comitulus in resp. mor. lib. 1. q. 39. & Benzonius de Iubilæo, lib. 5. cap. 15. dub. 6. vbi sic ait. An qui non habet conscientiam peccati mortalis, teneatur confiteri pro Iubilæo consequendo?*

Respondetur breuiter nequaquam teneri, cūm ratio sit in statu gratiæ, nec materiæ necessariam habeat ad confessionem, non obligabitur pro Iubilæo consequendo ad illam. Vnde cūm neque diuino, neque positiuo precepto obligetur quis ad confessionem, quando peccatum mortale non habet, neque tempore Iubilæi obligabitur. Sic Benzonius.

Dices cūm Scoto, Bonauctura, Ales, Siluestro & Benzonium vbi supra, & Caietano tom. 1. opus. de confess. tract. 1. & alijs, qui caret mortalibus, & venialia tantum habet, tenetur sub mortali illa in Quadragesima confiteri. Ergo etiam tenebitur tempore Iubilæi. Respondeo hanc sententiam non esse veram, vt docent DD. quos citat, & sequitur Fagundez pr. 2. lib. 2. cap. 2. n. 8. & rationes inuenies apud illos.

RESOL. XLVIII.

An ad lucrandum dictum Iubilæum, si quis non habet mortalia, tenetur adhuc confiteri?

Et quando in Bulla Iubilæi, vel Indulgentiæ dicitur omnibus verè penitentibus, & confessis, vel omnibus contritis, & confessis, &c. ad lucrandam Indulgentiam, an sufficiat vera, & perfecta contritio cum confessione in voto, seu cum proposito confitendi tempore debito secundum Ecclesie præceptum, etiam si lucraturus Indulgentiam commiserit peccata post vltimam confessionem?

Et an confessio sit præmittenda, quando in Bulla Iubilæi, vel Indulgentiæ exigitur, vel satis sit, vt postponatur, dummodo sit intra tempus Iubilæi?

Et quid est dicendum circa hoc vltimum in Iubilæo anni sancti? Ex p. 5. tr. 12. Ref. 30.

Respondetur contra Pollachum de Iubilæo, sect. 4. num. 20. Laurorium de Iubilæo, part. 2. cap. 14. num. 85. Fernandez in medulla cas. part. 3. cap. 7. n. 8. num. 8. Homobonus de casib. reseruat. cap. 5. obseru. 5. Floronum de casib. reseruat. par. 1. cap. 6. § 6. num. 3. Nugn. in 3. part. q. 27. art. 3. dub. 2. Sanchez de matrim. lib. 8. disp. 15. num. 19. & in summ. tom. 1. lib. 4. cap. 54. n. 41. Vt iam in summ. tom. 1. cap. 54. num. 41. & alios penes ipsos, confessionem sacramentalem non esse necessariam ad lucrandum Iubilæum, si quis peccata mortalia non habet, quia Ecclesia non est solita præcipere confessionem, nisi de mortalibus, & ideo confessio absolutè accepta fumenda est pro confessione mortalium. Pontifex igitur præcipiendo in Iubilæi

confessionem, loquitur suppositiuè, v. g. si lgeratus indiget confessione, & ita hanc sententiam doceat Ludouicus à Cruz in Bulla Cruc. disp. 1. cap. 8. dub. 7. n. 12. Reginaldus tom. 1. lib. 7. cap. ult. num. 147. Comitulus in resp. moral. lib. 1. q. 39. Coninck de Sacramenti. disp. 12. dub. 7. num. 38. Zanardus in Director. Confess. part. 1. de Sacramenti. Penitent. cap. 23. q. 24. Benzou. de Iubilæo, lib. 5. cap. 1. Leo de Iubilæo, part. 1. num. 79. Fabrinus de Iubilæo, cap. 35. dub. 6. Sanctarellus de Iubilæo, cap. 14. dub. 2. & 4. Layman lib. 5. tract. 7. cap. 6. num. 7. & cap. 8. num. 6. Filiucius tom. 1. tract. 8. cap. 6. num. 145. Bottonus de Iubilæo Sixti V. ver. conscientia sua. fol. 182. & 183. Suarez tom. 4. disp. 52. sect. 3. num. 5. Henriquez lib. 7. cap. 12. num. 2. Portel in dub. regular. ver. Iubilæum, num. 6. Zerola de Iubilæo, lib. 1. cap. 15. dub. 6. Faustus de Iubilæo, lib. 1. q. 36. Villalobos in summ. tom. 1. tract. 26. diff. 24. num. 11. & alij.

Nota etiam contra Villalobos in summ. tom. 1. tract. 26. diff. 11. num. 4. Acoftam in Bulla Cruc. q. 14. Bellaminum tom. 1. lib. 3. de Indulgent. cap. 13. q. 3. Sanctarellum de Iubilæo, cap. 14. dub. 3. Laurorium de Iubilæo, part. 2. cap. 10. num. 51. Leonem de Iubilæo, part. 1. num. 65. Zerola de Iubilæo, lib. 1. cap. 15. dub. 3. num. 51. & 55. Layman lib. 5. tract. 7. cap. 6. num. 7. Bonacinam de Sacram. disp. 6. q. 1. punct. 5. num. 5. & alios, quòd quando in Bulla Iubilæi, vel Indulgentiæ dicitur, Omnibus verè penitentibus & confessis, vel omnibus contritis & confessis, qui visitauerint Ecclesiam &c. concedimus plenariam Indulgentiam; ad lucrandam eam sufficere veram & perfectam contritionem cum confessione in voto, seu cum proposito confitendi tempore debito secundum Ecclesie præceptum, etiam si lucraturus Indulgentiam commiserit peccata post vltimam confessionem. Ita Coninck de Sacram. disp. 12. dub. 7. n. 38. Sà ver. Indulgentiam, num. 3. Comitulus in resp. mor. lib. 1. q. 39. Ludouicus à Cruz in Bulla Cruc. disp. 1. c. 8. dub. 7. num. 5. Suarez tom. 4. disp. 52. sect. 3. num. 15. Filiucius tom. 1. tract. 8. cap. 6. n. 148. Henriquez lib. 7. cap. 12. n. 1. & alij, quia in tali casu confessio exigitur non vt opus, sicut solet exigi ieiunium, elemosyna, &c. sed vt dispositio.

Et tandem nota, quòd confessio non est præmittenda, quando in Bulla Iubilæi, vel Indulgentiæ exigitur, sed satis est si postponatur, dummodo sit intra tempus Iubilæi. Ita DD. citati, quicquid in contrarium doceat Nauarr. de Indulg. notab. 32. num. 39. Benzonius de Iubilæo, lib. 5. cap. 15. dub. 4. Pollachus de Iubilæo, cap. 33. loquentes tamen de Iubilæo Anni sancti.

RESOL. XLIX.

An qui tempore Iubilæi per aliquam impotentiam physicam, vel moralem non potest confiteri, sed contritus post alia opera præscripta Communionem sumit, lucratur Iubilæum? Ex p. 5. tr. 12. Ref. 29.

Negatiuè respondet Bartholomæus à S. Fausto in tract. de Iubilæo, lib. 4. q. 41. quia hic non adimpleuit quæ in Iubilæo præscribuntur. Nec recurrendum est ad præsumptam mentem Pontificis, quia sumus in claris, & in claris non egemus coniecturis. Et ita hanc sententiam docet etiam Suarez tom. 4. disp. 52. sect. 3. num. 6. Sanctarellus de Iubilæo, cap. 14. dub. 13. Filiucius tom. 1. tract. 8. cap. 6. num. 146. Laurorium de Iubilæo, part. 2. cap. 14. num. 80. Homobonus in examine Ecclesie. 2. tract. 8. cap. 7. q. 22. & vterque Leo, Alphonsus, & Franciscus, hic in thesaur. fori Ecclesie. p. 1. cap. 7. num. 26. ille in tract. de Iubilæo, p. 1. num. 69. & p. 2. num. 168.

Sup. hoc. sup. in tr. 3. Ref. 147. & lege etiam doct. alex. rius ver. eius annot.

Quod hoc sup. lege doct. Ref. 39. & 99. eius not.

Sup. hoc in Ref. & 9. not. seq. & quoad hoc leg. sup. doct. Ref. 44. & inf. Ref. seq.

2. Non defunt tamen contrariam sententiam docentes, vt Henriquez *lib. 7. cap. 10. §. 6. in glossa lit. N. & cap. 12. §. 12. in glossa lit. H.* Reginaldus, *in praxi, tom. 1. lib. 7. cap. ult. quæst. 2. num. 172. & num. 185.* Layman *lib. 5. tract. 7. cap. 6. num. 7. vers. Dico tertio, in fine.* Fernandez *in Medulla cas. part. 3. cap. 7. §. 8. num. 3.* Zanardus *in direct. Theol. part. 1. de penit. cap. 21. §. 20.* Vega *in summa part. 2. cap. 7. cas. 1. Zetola de Iubil. lib. 1. cap. 15. dub. 13. & 60. & alij penes ipsos; & ratio est, quia in casu Iubilæi confessio non præcipitur tamquam actus, propter quem conceditur Iubilæum, sed vt securus dispositio ad Indulgentiam lucranda, & dum confessio sacramentalis est impossibilis, est omnino præsumendum piam mentem Pontificis esse, vt in tali casu sufficiat contritio, dummodo omnia alia opera iniuncta in Iubilæo adimpleantur.*

3. Quid ego sententiam dicam breuiter, hanc secundam sententiam tanquam probabilem sequutus sum in 3. part. tract. 4. resol. 150. Verùm habeo contra illam validissimum argumentum; vnde primæ sententiæ modò adhæreo, quia hic non est casus, vt quis habens peccatum mortale valeat communicare absque præuia confessione, nisi scandali periculum immincat; ergo, &c.

Quæ hic est
sup. Ref. 46.
& penult. ad
med.

RESOL. L.

An excommunicatus contritus, si non potest obtinere absolutionem, lucratur Indulgentiam, aut Iubilæum si adimpleat alia opera iniuncta?
Et præsertim quoad eos, qui in aliquam hæresim inciderunt; & idem dicendum est de illis, qui sunt excommunicati ob pensiones, & debita, & sunt impotentes ad soluendum? Ex p. 5. tr. 12. Ref. 13.

Quoad hoc §. 1. Casus potest sæpius accidere, & præsertim lege doct. præcedentis Ref. & alterius eius primæ annot. *§. 1. Casus potest sæpius accidere, & præsertim lege doct. præcedentis Ref. & alterius eius primæ annot.* & negatiuam sententiam docet Faustus de Iubilæo, *lib. 3. quæst. 55.* qui citat Suarez, Vgolinum, Siluestrum, Nugnum, & Sotum, quibus ego addo Filliucium *tom. 2. tract. 8. cap. 6. num. 136.* Layman *lib. 1. tract. 5. part. 2. cap. 2. num. 2.* Pollachum de Iubilæo, *sect. 4. num. 22.* Lauiorium de Iubilæo, *par. 2. cap. 14. num. 51.* Sanctarellum de Iubilæo; *cap. 15. dub. 14.* Nugnum *in addit. ad. 3. part. quæst. 17. art. 1.* & Fernandez *in exam. Theol. moral. part. 3. cap. 7. §. 4. num. 2.* & alios, quia excommunicatus etiam contritus, est membrum ab Ecclesia præcisum, arque adeo participare non potest influxum spiritualium bonorum ab ipsa Ecclesia proueniendum.

2. His tamen non obstantibus affirmatiuam sententiam docet Henriquez *lib. 7. cap. 18. num. 2.* Emanuel Sæver. *Indulgentia, num. 2.* Alphonsus de Leone de Iubilæo, *part. 1. num. 197.* & nouissimè Bossius de triplici Iubilæo, *sect. 3. cas. 22. §. 1. num. 12.* Quia non videtur esse intentio piæ matris Ecclesiæ velle priuare huiusmodi suffragiis filios obedientes, & quantum est ex se omnino à contumacia recedentes, & ita dicendum est etiam ex intentione eiusdem Ecclesiæ illis prodesse Indulgentiam, illiusque fructum lucrari posse. Confirmaturque magis, quia excommunicatus potest præstare opera, pro quibus datur Indulgentia, potest enim orare in Ecclesia, priuatim ieiunare, facere elemosynam, & licet ante absolutionem ab excommunicatione non possit recipere sacramenta Pœnitentiæ & Eucharistiæ, nihilominus quoad confessionem valde probabile est non esse necessarium, quando quis vellet confiteri, & non potest, vt latius supra ostendimus. Quoad communionem autem poterit excommunicatus penitens obtinere à Confessario electo commutationem in aliud

opus pium, si Bulla Iubilæi, vel Indulgentiæ eiusmodi facultatem concedat, imò etiam confessio poterit tunc in aliud opus commutari huic excommunicato, vt dictum est supra *num. 6.* de suspensio à perceptione Sacramentorum. Ita Bossius.

3. Verùm ego primæ sententiæ tanquam probabiliori adhæreo quia vt rectè præter DD. citatos obseruat Hurtadus de excommunic. *disp. 3. difficult. 5.* Coninck de Sacrament. *disp. 14. num. 49.* & Sotus *in. 4. dist. 22. quæst. 1. art. 1.* excommunicati quamuis contriti, ac proinde iusti, verè manent excommunicati, quia excommunicatio non tollit penitentiam & iustificationem, sed tantum absolutionem: ergo exclusi sunt à participatione Indulgentiarum. Non nego tamen sententiam affirmatiuam Bossii & aliorum esse satis piam & probabilem, vnde secundum illum hæreticus si verè penituit, & absolutionem obtinere minime potuit, obtinebit tamen Indulgentiam & Iubilæum si adimpleat alia opera iniuncta. Ita Bossius *loc. citato.* Et idem dicendum videtur de illis qui sunt excommunicati ob pensiones, vel debita, & sunt impotentes ad soluendum. Ita Leo *ubi supra*, & sic de similibus.

RESOL. LI.

An quando duobus diebus immediatis occurrit duo Iubilæa, quorum quodlibet requirit confessionem, & communionem, teneatur, qui vult illa lucrari bis confiteri, & bis Eucharistiam sumere?
Et quid est dicendum de aliis operibus iniunctis in quolibet Iubilæo? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 166.

§. 1. Hic casus frequens est, & illum ponit Aloysius Turrianus *in disp. select. par. 2. disp. 31. dub. 64.* & sic respondit. Non deficit, qui affirmaret id, quia quælibet Indulgentia requirit peculiaria opera; sed longè probabilius est non esse necessarium bis confiteri, aut sumere Eucharistiam si penitens perseueret in gratia tempore vtriusque indulgentiæ, quia confessio & communio requiruntur in ordine ad dispositionem animæ, vt existens in gratia possit lucrari Indulgentiam; secus de aliis operibus, sicut si quælibet Indulgentia requirit dare elemosynam, tunc enim necessaria esset dare duas elemosynas, iste enim non habent pro effectu primario emundare animam à peccato, neque videtur contraria intentio requirentis confessionem, & requirentis elemosynam, quando expresse non constat de voluntate requirentis duas confessiones distinctas. Ita ille.

RESOL. LII.

An si in Iubilæo dicatur tantum, quod efficiatur Communio die Dominica, quis satisfacere communicando in alia die hebdomada?
Et docetur Communionem factam in peccato mortali satisficere ad satisfaciendum oneri Communionis iniunctæ ad lucrandum Iubilæum?
Et pueri ex defectu ætatis Eucharistiam suscipere non valentes, an satisfaciant communicando spiritualiter, implendo cetera opera in Iubilæo præscripta, vel in tali casu an sit commutanda Communio in aliud opus pium?
Idem dicendum est de infirmis, & patientibus testibus, comitum, vel quid simile, aut de eo, qui ex obliuione & incuria, seu inaduerentia die designato communicat, nempe die Dominico bibit, & ita de similibus. Ex p. 1. tr. 12. Ref. 170.

Videtur respondendum negatiue, quia constar de mente Pontificis. Verum non desinam hic adnotare contrarium docere Angelum Bossium de Iubilæo, lib. 4. cap. 10. num. 17. vbi sic ait: etiamsi in Bulla, sicut dicitur, ut fieret die Dominica, quæ ieiunia proxime sequitur, & non adderetur, seu in alio die dictarum hebdomadarum, adhuc mihi videtur probabile quod facis sit sumere Eucharistiam in alio die dictarum hebdomadarum antequam ieiunia sint completa, nam tunc dies Dominica non assignaretur communioni præceptiue, sed consultiue tanquam tempus magis congruum perfectissimo operi ob sui excellentiam requiritis maiorem operantis dispositionem, ad quam dispositionem conferunt ieiunia & elemosinæ, ac prout congruentius communio fit vltimo loco, quæ remissis cæteris operibus tanquam præuis dispositionibus. Confirmatur primò ex iis, quæ infra dicemus. Si enim satis est communicare Feria 2. post Dominicam, multo magis sufficit communicare ante dictam diem Dominicam. Confirmatur secundò ex dictis formis de Confessione. Et licet Sixtus V. in sua Bulla iubilæi anni 1585. ponat communionem vltimo loco, assignans illi diem Dominicam his verbis. Die vero Dominica, quæ dicitur elemosinas atque orationes proxime sequetur, sacrosanctam Eucharistiam deuotè accipiant. Propter quæ verba Bottonius in dictam Bullam, pag. 214. propos. 4. tenuit communionem de necessitate pro lucto dicti Iubilæi fuisse faciendam vltimo loco post reliqua omnia opera, & in die Dominica proxime sequente ieiunia. Nihilominus reliqui Summi Pontifices dum in suis Bullis Iubilæorum addiderunt illa alia verba, aut in alio die dictarum hebdomadarum, declararunt Papæ intentionem esse, quod licet conuenientius sit præmittere ieiunia, & postea die Dominica communicare. Vnde semper in Bullis prius præscribuntur ieiunia, & deinde communicatio; tamen hic ordo non est omninò necessarius. Quare dicta verba, aut altero die, &c. à posterioribus Pontificibus addita potius sunt, vt sæpe fit, ad tollendam omnem dubietatem, & scrupulos, quam ad faciendam nouam dispositionem. Ita Bossius qui etiam cum DD. à me citatis in 3. part. tract. 4. resolut. 150. probabiliter docet communionem factam in peccato mortali sufficere ad satisfaciendum oneri communionis inuicendo ad lucrandum Iubilæum, si eadem communicatio non sit vltimum opus in Iubilæo præscriptum. Et respondet ad argumentum pro contraria sententia datum in Iubilæo dicitur Eucharistiam sumendam esse reuerenter & deuotè, quod non potest dici de illo, qui illam sumit cum peccato mortali, respondet, inquam Bossius, quod illæ particule possunt sumi ad iustitiam, & non præceptiue, ita vt Papa solum intuetur & adhortetur fideles ad reuerenter & deuotè suscipiendum Eucharistia Sacramentum, consulendo illi, quod perfectius est, & securius, quo pacto explicet particulam, deuotè, Bottonius pag. 271. Si enim Papa præcipere modam Indulgentiæ & deuotionis, tanquam necessariam ad lucrandam Indulgentiam, is qui cum peccato veniali actuali, v. g. cum voluntaria distractione animi ad res vanas, & inutiles, vel ostentationis, & vanæ gloriæ causa, vel cum quocumque actuali affectu, aut proposito peccati venialis sumeret Eucharistiam ad satisfaciendum oneri communionis, non lucraretur Indulgentiam Iubilæam, quia non accederet deuotè, aut reuerenter, ergo, &c. Secundò illa particula, reuerenter, potest commodè intelligi de reuerentia quæ consistit, tum in externa compositione & modestia, qua fideles debent ad Eucharistiam accedere, tum in actibus internis qui non excludunt culpam mortalem habituales, vt sunt sumere Eucharistiam animo exercendi actum latriæ,

& cultus Christianæ Religionis, aut actum fidei externum, aut obediendi Ecclesiæ, vel Papæ, aut præbendi bonum exemplum cæteris fidelibus, iuxta quam acceptionem ille non reuerenter sumeret Eucharistiam, qui existens in peccato mortali illam sumeret solum animo peccandi, seu inferendi iniuriam Christo, & nullo modo neque virtualiter, neque formaliter ad aliquem finem honestum dictam communionem ordinaret; particula quoque, deuotè, non importat idem quod dignè, seu absque conscientia peccati mortalis ad Eucharistiam accedere, sed idem sonat quod attentè, seu mente non omnino ad aliud voluntarie distracta. Quare qui sumit Eucharistiam intentione aequali, vel saltem virtuali colendi Christum, vel lucrandi Iubilæum, seu obediendi Ecclesiæ, aut Papæ, etiamsi sit in statu peccati mortalis cogniti, dici potest sumere Eucharistiam deuotè, licet non sumat dignè.

2. Notandum est etiam hic obiter contra Fernandez in Medulla p. 3. cap. 8. §. 8. num. 3. & Zanardum in direct. Confess. p. 1. cap. 21. quest. 28. pueros ex defectu ætatis Eucharistiam suscipere non valentes, minimè satisfacere communicando spiritualiter adimplendo cætera opera in Iubilæo præscripta, nam in tali casu commutanda est communio in aliud opus pium, vt rectè obseruat Faustus de Iubilæo, lib. 4. quest. 49. sicut etiam infirmis & patientibus tussim, vomitum, vel quid simile, aut ei qui ex obliuione, & incuria, seu inaduertentia die designato communionis, nempe die Dominico, bibit, & ita in similibus casibus.

Sup. hoc magis late inf. in Ref. 54. §. pen. & vlt.

Sup. hoc magis late sup. in Ref. 38. §. vlt.

RESOL. LIII.

An si quis suscipiat Eucharistiam in peccato mortali, vel faciat confessionem sacrilegam, lucratur postea Iubilæo, si in vltima Iubilæi periodo per actum contritionis sit in gratia? Ex p. 3. tr. 4. Ref. 147. aliàs 148.

1. Negatiuam sententiam docent Sanctarellus in de Iubilæo cap. 7. dub. 2. & Petrus Proft in specielegio Theol. de Iubilæo c. 7. dub. 2. Zanardus in direct. confess. part. 1. de sacram. Pœnit. cap. 21. quest. 28. Alphonsus Leone tract. de Iubilæo part. 2. sect. 5. n. 108. & alij, quia Summus Pontifex confessionem validam, & communionem ritè factam exigit.

2. At ego opinionem contrariam non minus probabilem esse puto, quam tæuent Fernandez in exam. Theol. mor. p. 3. cap. 7. §. num. 1. Henriquez lib. 7. cap. 9. num. 5. & nouissimè Bartholomæus à Sancto Fausto de Iubilæo, lib. 4. quest. 46. quia non est necessarium (ait ille) vt quis sit in statu gratiæ toto tempore, quo singula opera facit, sed sufficit, vt in vltimo instanti, in quo vltimum opus perficitur, sit in gratia. Dicendum est igitur, quòd si in die Dominica in ipso Iubilæi termino in gratiam cum Deo talis rediret, obtineret quidem Iubilæum, non obstante, quòd confessio fuerit inualida, & communicatio in peccato mortali facta. Igitur vtraque opinio est probabilis.

Sup. hoc in Ref. præterita, §. 1. ad med. & vers. Ita Bossius qui, & in Ref. seq. §. 1. & 2. & superius in tr. 1. Ref. 5. §. vlt. cursum ad med. & inf. in tr. 5. Ref. 12. §. vlt. &c. Et pro confessione sacrilega in Ref. 2. huius not. in eius §. 2. ante med. à vers. Dubitabis an. & in aliis eius annot. & superius in tr. 3. ex Ref. 2. in §. vlt. ad med. vide eius doct.

RESOL. LIV.

An ad lucrandum Iubilæum sufficiat indigna Communio, seu facta in peccato mortali? Ex quo inferitur, an si quis fecit intra hebdomadam Iubilæi confessionem sacrilegam, sufficiat ad effectum Indulgentiæ habere contritionem ante finem hebdomadæ, an vero debeat iterum validè confiteri? Et an, si quis det alteri tempore Iubilæi elemosinam distribuendam, si iste talis non distribuatur, Indulgentiam non lucratur?

Et

Et quid, si tamen præcipiat Oeconomo, ut in tali casu det eleemosynam?

Et quid est dicendum, si emitteretur eleemosyna tempore Iubilæi ad pauperem distantem, ad quem non posset pervenire intra illam hebdomadam; an tunc eleemosyna non daretur intra tempus legitimum?

Et an in prædicto casu Iubilæi, si eleemosyna daretur ficto pauperi, lucraretur Iubilæum?

Et an si quis lucraturus Iubilæum consecratur, & antequam adimpleat opera iniuncta, incidat in mortale, teneatur iterum confiteri?

Et quid dicendum est de eo, qui in confessione facta de aliquo peccato obliuiscatur; aut ex causa inculpate peccatum aliquod in confessione omittitur?

Et an sufficiat Communio, qua præcedat tempus Iubilæi?

Et quid, quando plures Indulgentiæ eadem die diversis Ecclesiis concessæ sunt iis, qui post confessionem, & communionem eas visitaverint & ibi oraverint; an tunc unica confessio, & communio sufficiat ad lucrandam utramque Indulgentiam?

Idem dicendum est, si Indulgentia non eadem die, sed sequenti, vel intra debitam distantiam occurrerit.

Et tandem queritur, an coniunctio Communionis pro Iubilæo non afficiat pueros, & proinde non sit opus commutatione? Ex p. 10. tract. 13. & Misc. 3. Ref. 55.

Sup. hoc sup. in Ref. 52. §. 1. ad med. vers. Ita Bossius, & in Ref. 53. & superius in tr. 1. Ref. 5. §. ult. cursum ad med. & inf. in tr. 5. Ref. 12. §. ult. & hic sup. in Ref. 44. §. penult. & vit.

Sup. hoc in Ref. 2. not. præteritæ, & in Ref. 4. §. ult. & sup. ex Ref. 44. quævis recitari lege eius §. Nota hic, & magis late in Ref. 43. vide eam per tot. & signanter à §. Sed ego.

Quæ hic est sup. Ref. 52.

§. 1. Sententiam negatiam tenent Doctores, quos Sciat & sequitur Pasqualigus in *Praxi de Iubilæo, decis. 76. num. 3.* qui affirmatiuam sententiam omnino improbabilem putat.

2. Sed immerito, nec debebat tot Doctorum viro- rum sententiam, nota improbabilitatis inurere: nam ita tenent Suarez, Filiucius, Henriquez Bonacina, Corduba, Faustus, & Fernandez, quibus addo Quintanaduënam de *Iubilæo duarum hebdomadarum, cap. 26. num. 3.* vbi sic ait. [E] que hiziera comunion sacrilega si despues hiziera la vltima diligencia en gracia, ganaria el Iubilæo sin ser necessaria otra Communio, que basta sea en si buena esta obra, y con ella se cumpliera, como cumple con el precepto de la Misa el dia de Fiesta el Sacerdote, que celebra en mortal. El que con confession informe, en que no recibiesse gracia, comulgasse con buena fe, sin otra Confession, ni Communio le gauana. Ita ille; & ante illum Eminentissimus Dominus meus Cardinalis Lugo, de *Sacram. Pœnit. disput. 27. sect. 3. num. 103.* vbi ita asserit: Dubitabis an si fecit aliquis intra hebdomadam Confessionem sacrilegam; sufficiat ad effectum Indulgentiæ habere contritionem ante finem hebdomadæ; an verò debeat iterum validè confiteri? Prima opinio dicit; non requiri secundam Confessionem. Contraria tamen sententia vera est: Probari potest ex his quæ diximus præceptum Ecclesiæ obligare ad confessionem validam, nec ei satisfieri per sacrilegam, & inualem confessionem. Similiter ergo, quando eadem Ecclesia confessionem exigit, de valida confessione intelligit; nam illa alia non est confessio, sed irritio. Circa Communione tamen, illam primam sententiam admitterem, vt licet sacrilega fuerit, non requiratur alia, cum re vera fuerit vera, & valida Communio, licet sine fructu propter obiectionem peccati. Hæc Lugo. Vnde contra id quod asserit Pasqualigus, hanc sententiam tanquam probabilem admittit doctus, & amicissimus Pater Gobat de *Iubilæo, cap. 26. quæst. 69. numero 177.* sic asserens: Etiam qui sacrilegè communicat, ordinationi Pontificis Communione requirentis satisfacit, eò quod Sacrilega quoque Communio sit propriè dicta Communio. Et censet Diana *resol. 17.* post Bossium, hanc doctrinam esse veram etiam tunc, cum Pontifex di-

cit; Qui reuerenter, & deuotè communicauerit &c. eò quod per ly reuerenter, intelligi possit reuerentia, & modestia exterior; per ly deuotè, attentio interior, quam sufficienter habet is, qui sumit Eucharistiam intentione actuali, vel virtuali colendi Christum, vel lucrandi Iubilæum, seu obediendi Ecclesiæ, vel Papæ. Hæc vtraque doctrina est, ob auctoritatem, & ob rationes à Bossio allatas, probabilis. Sic ille, & iterum Ego: puto tamen sententiam negatiuam esse probabilioem.

3. Notandum est tamen hîc, me olim docuisse quod si quis det alteri tempore Iubilæi eleemosynam distribuendam, si iste talis non distribuatur, Indulgentiam non lucrabitur: Sed hanc sententiam impugnat Pasqualigus *vbi supra, quæstione 136. numero 3.* quibus poterat in sui fauorem etiam adducere Gobat de *Iubilæo, capite 30. quæstione 80. numero 121.* & Lezanam in *Summa, tomo 3. verb. Iubilæum, numero 14.* Sed ego sententiam negatiuam, cui adheci, nunc etiam adhaereo, & me citato illum tenet Leandrus *vbi supra, quæstione 49. Quintanaduënas, numero 12.* & amantissimus Dominus meus Cardinalis de Lugo, *num. 112.* vbi sic asserit: Dabitur circa eleemosynam, an sufficiat dare famulo, vt ipse det pauperi; si tamen ipse famulus postea non det. Affirmat aliqui; quia iam Dominus dedit ex parte sua. Secus esse, si solum præcipiat Oeconomo, vt det: nam præcipere non est dare? Quare Oeconomo non dante, non dedit Dominus eleemosynam. Veritas tamen credo, in neutro casu satisfieri; quia dare est transferre dominium: famulo autem non dante eleemosynam, nondum est translatum dominium, nisi forte aliquis iam pro ipso paupere acceptasset, tunc enim iam esset irrevocabilis donatio. Et ita videtur hanc partem tenere Corduba de *Indulgentiis, quæstione 26. dubio 2.* Vnde idem dicerem, si mitteretur eleemosyna tempore Iubilæi ad pauperem distantem, ad quem non posset pervenire intra illam hebdomadam: tunc enim eleemosyna non daretur intra tempus legitimum, cum posset reuocari mandatum toto illo tempore, nisi aliquis, vt prædicti, pro paupere acceptasset. Ita ille: *qui num. 113.* optime docet, quod dans eleemosynam ficto pauperi, lucraretur Iubilæum. Idem etiam tenet Quintanaduënas *numero 15.* Gobat *numero 222.* Leandrus *quæst. 69.* cum aliis.

4. Notandum est etiam, Pasqualigum, *decisione 61.* docere, quod si quis lucraturus Iubilæum, consecratur, & antequam impleat opera iniuncta incidat in mortale, tenetur iterum confiteri. Sed ego contra. Primum docui, & nunc doceo; & me citato docet Leandrus *tom. 1. tract. 5. disp. 14. quæst. 79.* qui idem dicitur affirmat de eo, qui in confessione facta de aliquo peccato obliuiscatur, aut ex causa inculpate peccatum aliquod in confessione omittitur. Et hæc omnia etiam docet Quintanaduënas *vbi supra, cap. 18. num. 7.*

5. Nota etiam hîc Pasqualigum, *quæst. 77. num. 4.* docere, non sufficere communionem, quæ præcedat tempus Indulgentiæ. Sed debere esse communionem eiusdem diei, in quo statuta est Indulgentia. Quod ita accipi debet, vt si Indulgentia duret per plures dies, sufficiat in aliquo ipsorum sumplisse Eucharistiam. Si vero per vnicum diem, sufficiat sumere Eucharistiam illo die, vel die præcedenti, in Indulgentia incipiat à primis Vesperis. Sed contrariam sententiam tenet Cardinalis Lugo *vbi supra, num. 5.* sic asserens: Aduerte tamen, hoc non procedere, quan-

do plures Indulgentiæ eadem die diuersis Ecclesiis concessæ sunt iis, qui post confessionem, & communionem eas uisitaerint, & ibi orauerint: tunc enim unica confessio, & communio sufficit ad lucranda veramque Indulgentiam, vt notauit Turrianus *vbi supra*, & Diana *tom. 4. tract. 4. Miscellan. resol. 166.* quia confessio & communio non videtur exigi directe, sed per se dispositiue ad maiorem dispositionem subiecti ad hanc intentionem. Vnde idem dicendum esset, licet secunda Indulgentia non eadem die, sed sequenti, vel intra debitam distantiam occurreret Ita Lugo; & postquam Gobat loco citato *num. 181.* cuius verba hæc sunt: *Idem dicendum esse, licet secunda Indulgentia non eadem die, sed sequenti, vel intra debitam distantiam occurreret, existimat Lugo loco citato post Communionem, quæst. 39.* qui interrogatus, vtrum qui primo die Augusti Sacramenta confessionis, & communionis suscepserat, nil plane cogitantes de Indulgentia, quæ omnibus confessis & communicatis proponebatur ad diem sextum eiusdem mensis, possent sine noua confessione, & communione lucrari illam Indulgentiam? Respondit posse, eam potissimum ob causam, quod illi, de quibus erat sermo, verè potuerint dici, esse confessi, & communicati. Comitulum integre sequitur Portel, *num. 5.* Et quando duobus diebus immediatis sunt duæ Indulgentiæ plenariæ, requirentes confessionem, & communionem, sentit cum Comitolo, Turrianus *in sel. disput. relatus à Diana, part. 4. quæst. 4. num. 166.* non dissentiente. Hæc Gobat; qui pro hac opinione citat etiam Escobar, quibus etiam adde me citato Quintanaduenam *vbi supra, num. 9.* & etiam me citato Lezanam, *in Summa, tom. 4. verb. Indulgentiam, num. 15.*

Et tandem nota Pasqualigum, *quæst. 81. num. 3.* firmare, quod iniunctio communionis pro Iubilæo non afficiat pueros, sed tantum eos, qui iam apti sunt ad suscipiendam Eucharistiam: & proinde non esse opus commutatione. Ratio autem est quia prohibetur à iure, seu consuetudine sumere Eucharistiam, & Pontifex id non ignorat; atque aded conditio communionis quoad ipsos est impossibilis de iure. Ergo non censetur imposita pro ipsis: nam conditio de iure impossibilis, etiam si apponatur, habetur pro non posita *cap. Iua, & cap. Requisiuiti de Testament. & Clement. 1. de Relig. domib.* Confirmatur. Cum Pontifex sciat pueros non posse sumere Eucharistiam, si etiam quod ad ipsos iniungeret hanc conditionem, frustra iniungeret, quia obstat ius, ne possit impleri.

7. Sed communis sententia est in contrarium, quam ego docui, & quam nouissimè tenet Quintanaduena *vbi supra, num. 4.* [No dixerón bien Fernandez, y Zanardo, que los niños incapaces de comulgar sacramentalmente comulgassen espiritualmente (como si fueran capaces para esta comunión no siendo para aquella) A los tales auer se esta de comutar en otra obra pia especifican Fausto de Iubilæo, *lib. 4. quæst. 45.* Lorenzo de sancto Francisco, *notatione 8.* y otros. Ni dno bien Fr. Filipe de la Cruz, *tract. 1. §. 11. numero 3.* Que los niños no comulgando ganauan el Iubleo, si hazian las demas diligencias. Aduiertase para este, y otros Iubleos, y para el articulo de la muerte la doctrina, que con tanta autoridad, y razones prueba Iuan Sanchez, *Select. disput. 26.* Que à los niños en llegando al uso de razon, ó años de discrecion aunque solos sean fiere, si saben distinguir lo malo de lo bueno; y qual es pecado, se à de dar y deue la Eucharistia, y que dello es capaz, el que lo es de la confesion, y que mas capacidad se requiere para esto, por ser mas difciles de aprehender sus actos de examen, dolor, proposito, &c. que para à quella, que son mas faciles: que alli no ay

pan, si no Christo, que se à da recibir en ayunas, y sin pecado grande, confessandolo antes. Ita ille. Ea verò, quæ in hac, & sequenti Resolutione obseruabimus, dicta esse volo ad magis confirmandas aliquas opiniones à nobis alibi adductas, non quod existimem opiniones Patris Pasqualigi viri docti, & artificissimi, non esse satis probabiles.

Alibi in omnibus Ref. de signatis in omnibus annotationibus huius Ref.

RESOL. LV.

In praterito Iubilæo, cum quis illud obtinisset in prima hebdomada, incidit postea in casus reseruat, & fuit in secunda hebdomada iterum à quodam Confessario absolutus; quæsiuit à me dictus Confessarius, an peccauerit, & teneatur de errore admonere penitentem? Et resolutio huius casus pendet ex illa questione, an si quis priori hebdomada expleuit opera iniuncta in Iubilæo, & illud comparauit, possit in secunda hebdomada iterum lucrari, & à reseruatibus absoluti? Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. Ref. 89.

§. 1. Respondi, esse maximam inter DD. difficultatem, an si quis priori hebdomada expleuit opera iniuncta in Iubilæo, & illud comparauit, possit in secunda hebdomada iterum lucrari, & à reseruatibus absoluti; Negentem sententiam sustinet Layman *in Theol. mor. lib. 5. tract. 7. cap. 8. num. 9.* Sanchez *in sum. tom. 1. lib. 4. cap. 54. num. 30.* Suarez *de Relig. tom. 2. lib. 6. cap. 16. num. 21.* Bonacina *de Sacr. disp. 5. quæst. 7. punct. 5. §. 3. num. 17.* Rodriguez *in sum. tom. 4. cap. 188. num. 2.* & nouissime Raphael de la Torre *tom. 1. in 2. 2. quæst. 88. art. 1. 2. disp. 6. num. 8.* vbi ait. Annotandum est, falsam esse sententiam existimantem, quod si quis in prima hebdomada factis omnibus diligentibus ad gratiam Iubilæi consequendam, obtineat voti alicuius commutationem; si postea iterum voueat, potest sequenti hebdomada, illius voti nouiter facti commutationem obtinere, si iterum faciat diligentiam ad consequendam gratiam Iubilæi necessariam, falsa, inquam, est hæc positio, quia in forma Iubilæi expressè habetur, gratiam consequendam esse, vna è duabus hebdomadibus disunctiue; ait enim, qui prima hebdomada post publicationem, vel in sequenti post illam.

2. At contraria sententia non falsa, vt ait Torres, sed probabilis visa est Bonacinae, qui contrariam opinionem vocat tantum probabiliorum: & illam absolute tuerentur hi omnes, Iacobus de Grassis *in appendice ad suas dec. lib. 2. cap. 5. n. 23.* Alphonus de Vega *in sum. tom. 2. cap. 7. cas. 19.* ex Societate Iesu Henriquez *de Indulg. lib. 7. cap. 11. num. 1. de penit. lib. 6. cap. 16. num. 3.* & Reginaldus *in sua praxi tom. 1. lib. 8. cap. 5. sect. 2. num. 64.* ex nostra religione P. Molfesius *in sum. tom. 1. tract. 7. cap. 16. num. 45.* quia, vt ipse ait, si propter opera indulgentia conceditur, & duabus vicibus quis adimplet opera in tempore præfixo, non est ratio conuincens, cur bis indulgentiam prædictam non lucretur. Deinde est valde probabile, indulgentiam tempore limitato concessam, modò in ea non limitetur, vt semel tantum acquiratur, posse plus quam semel comparari. Ergo, &c. Tertio, quia versamur in materia fauorabili, nulli perniciofa; ergo latam interpretationem admittit. Quarto, absolutio reseruatorum potest sæpius obtineri ante consecutionem Iubilæi; ergo etiam potest obtineri obtento Iubilæo, si tamen non sit transactum tempus Iubilæi.

3. Ad argumentum Raphaelis de la Torre & aliorum, respondetur ex mente nostri Molfesij, illam particulam disunctiuam respicere commoditatem ipsorum fidelium, vt qui non possit, vel nolit prima hebdomada opera adimplere, adimpleat in secunda. At non sequitur

Sup. hoc in Ref. seq. & in prima post. seq. à lin. 4. & in tom. 1. tr. 3. Ref. 160. §. Accedit paulo post initium, à vers. Ideoque, in to. 7. tr. 1. Ref. 109 §. 2. cursum ad medium.

N A
B N I A
L I V V
I T I

sequitur exclusio, ut nequeat duabus vicibus quis indulgentiam lucrari, si opera faciat. Hæc ille. Et ita stante probabilitate huius opinionis, ad nihil obligavi supradictum confessarium, qui in secunda hebdomada Iubilæi absoluerat alia vice illum penitentem.

RESOL. LVI.

An qui lucratus est Iubilæum in prima hebdomada, iterum in secunda hebdomada possit illud lucrari? Ex part. 5. tr. 12. Ref. 28.

Quæ hic est Ref. antecedens, & in aliis eius not.

§. 1. **N**egatiue respondent Doctores, quos ego citavi in 2. part. tr. 17. resol. 49. quibus nunc addo Portel in *dub. Regular. vov. Indulgentia, num. 16.* Faustum in *Theol. rel. lib. 4. q. 61.* & ita hanc sententiam declaratæ factam Cardinalium Congregationem testatur Fillucius tom. 1. tract. 8. cap. 10. n. 261. vbi sic ait. Aduerte tamen hoc mensè Maio anno 1620. declarasse sacram Congregationem Concilij tantum semel acquiri Indulgentiam per Iubilæum, & semel tantum à casibus absolui quempiam posse; quare huic declarationi standum erit.

2. Cui ego, vt par est, omni cum reuerentia starem, si mihi constaret talem declarationem verè emanasse à sacra Congregatione, sed quia de illa non constat authenticè, puto posse interim penitentes & Confessarios in praxi affirmatiuam sententiam sequi cum Doctoribus, quos ego ipse vbi supra citavi, quibus nunc addo Benzonium de *Iubilæo, lib. 5. cap. 15. dub. 23.* Zerolam de *Iubilæo, lib. 1. c. 16. q. 20.* Sanctarellum de *Iubilæo, c. 5. dub. 4.* Lauorium de *Iubilæo, p. 1. cap. 21. n. 65.* Leonem de *Iubilæo, part. 2. n. 183.* Fernandez in *medulla p. 3. cap. 7. §. 8. numero 4.* & nostrum Naldum in *summ. ver. Indulgentia, numero 4. & 5.* cum Florono de *casibus referuatis, part. 1. capit. 6. §. 5. numero 2.*

RESOL. LVII.

Qui lucratus est Iubilæum Messana, postea negociandi causa Panormum venit, vbi Iubilæum celebratur; queritur, an possit illud lucrari, & Confessarius à peccatis referuatis de nouo incurris illum possit absoluerè?

Et docetur Sacram Congregationem respondisse semel tantum sumi posse Iubilæum tam in anno Sancto quam in alijs.

Et notatur, quod, qui tempore, quo fuit publicatum Iubilæum in sua Patria, & ex aliqua ignorantia inuincibile non habuit notitiam illius, poterit illo tempore transacto, lucrari inter duas hebdomadas à die notitiæ.

Idem dicendum est de illo, qui Feria sexta vel Sabbato habuit notitiam de Iubilæo. Ex p. 3. tract. 4. Ref. 150. alias 151.

§. 1. **H**ic casus frequenter potest accidere, & non ita facile apud auctores inuenies. Noster Alphonfus Leone in *tract. de Iubilæo part. 2. quæst. 17. num. 196.* affirmatiuam sententiam docet, & potest probari hæc opinio; quia multi asserunt posse duabus hebdomadibus lucrari Iubilæum ab eodem, vt docent Floronus de *casu referuati part. 1. cap. 6. §. 5. numero 2.* Reginaldus in *praxi tom. 1. lib. 8. cap. 5. sect. 2. numero 65.* Henriquez lib. 6. cap. 6. numero 3. Fernandez in *exam Theol. moral. p. 3. cap. 7. §. 8. numero 4.* Zanardus in *direct. Confess. part. 1. de Sacram. Penit. cap. 21. quæst. 30.* Naldus

Sup. hoc in duabus precedentibus Ref. & in alijs eorum notationum.

in *summ. ver. indulgentia, num. 4.* & alij penes ipsos. Ergo, &c.

2. Non reticebo tamen Fillucium tom. 1. tract. 8. cap. 10. num. 178. adnotare Clementem VII. rogatum, respondisse semel tantum sumi posse Iubilæum tam in anno Sancto quam in alijs. Et ita respondisse factam Cardinalium Congregationem, de hoc interrogatum testatur idem Fillucius num. 261. quod antea docuerant multi Doctores, vt Sanch. in *summ. tom. 1. lib. 4. cap. 54. numero 30.* Suar. de *relij. tom. 2. lib. 6. cap. 16. numero 17.* Portel. in *addit. ad dubia Reg. ver. Iubilæum, num. 10.* Benzonius de *Iubilæo lib. 5. cap. 15. dub. 23.*

3. Verum certum est, quod si quispiam dum in patria versabatur, Iubilæum lucrari neglexerit, elapsi verò duabus hebdomadibus aliò pergat, vbi Iubilæum durat, illud, omnia requisita in Bulla exequendo & adimplendo, consequi poterit. Ita Sanctarellum de *Iubilæo, cap. 7. dub. 1.* Vgolinus de *potest. Episcop. cap. 4. §. 4. num. 5.*

4. Notandum est etiam hic obiter, quod qui tempore, quo fuit publicatum Iubilæum in sua patria, ex aliqua ignorantia inuincibili non habuit notitiam illius, poterit illo tempore transacto lucrari inter duas hebdomadas à die notitiæ. Ita Bottenus in observationibus Iubilæi Sixti V. fol. 131. Et idem dicendum est de illo qui feria sexta, vel Sabbato habuit notitiam de Iubilæo, vel cum isto Confessarius committeret in alia opera ieiunia prætermissa, & illum absoluat, & communionem sumere faciat in illa hebdomada non transacta.

RESOL. LVIII.

Plausibilis est Confessarijs illa questio. An qui voluit voti, vel ex obliuione tempore Iubilæi non petijt commutationem alicuius voti, possit inde post transactum Iubilæum, etiam post multos annos eandem commutationem obtinere?

Supponimus omnia opera præscripta fecisse, & Iubilæum consequutum fuisse.

Idem est de dispensatione in irregularitate, & de relijs in Iubilæo concessis. Ex part. 2. tr. 16. & Milic. Ref. 9. alias 11.

§. 1. **N**egantem sententiam amplexus est Regius in *sum. resol. cas. 21. per totum*, qui citat Bezzium & Graffium, idem docet Suarez de *Relig. tom. 2. lib. 6. c. 6. n. 14. & 15.* Bonac. *tract. de legibus, disp. 4. quæst. 2. punct. 7. §. 3. n. 14.* & nouissimè Fillucium *in q. 2. mor. tom. 2. tr. 26. c. 10. n. 302.* Et ratio est, quia sacerdos qui erret iurisdictione, non potest dispensare, & commutare vota, sed confessarius transacto Iubilæo, caret iurisdictione, cum illa facultas absoluedi, dispensandi & commutandi sit alligata tempore quindecim dierum. Ergo &c. Nec valet exemplum de peccatis obliuatis, de quibus postea transacto Iubilæo potest quis absolutionem obtinere, nam est disparitas inter vota, & peccata referuata obliuata; hæc enim si habeant amerciam censuram, per absolutionem generaliter tollitur censura, si non habeant, tollitur saltem referuatio quia absoluntur indirecte, hoc ipso, quod per obliuionem non fuerint confessi.

2. Sed ego contrariam opinionem, etiam probabilem, & tutam in praxi esse existimo. Et illam tuetur Henriquez in *sum. lib. 7. de indulgent. cap. 11. num. 4.* Serrus in *Clauis Regia lib. 6. cap. 12. numero 17.* & alij quos citat, & sequitur Sanchez in *sum. tom. 1. lib. 4. cap. 44. num. 39. & 40.* Nam, quamuis opera in Iubilæo præscripta, ad eius executionem alligentur tempore designato

signato in eo, ita ut eo tempore transacto, fieri nequeant, at his factis in illo tempore consequens Iubilæum comparat privilegium, ut absolatur ab omnibus referatis, & in quibusdam secum dispenseretur, & ut commutentur ei vota, usque ad Iubilæi tempus emissa. Quod utique privilegium temporis certo adstrictum non est, ut constat ex ipsius tenore, qui ubi prius opera faciendâ temporis alligavit descendens ad privilegia concessa, sic ait absque vlla temporis limitatione. Concedimus ut possint hac vice tantum idoneos presbyteros approbatos, eligere, qui eorum Confessionibus diligenter auditis, licite valeant ipsos absolueret, &c. nec non & vota commutare, &c. Sicut si Pontifex eroganti certo die elemosynam, concedat privilegium aliquod, erogatio elemosynæ alligatur temporis, non autem privilegium. Et confirmatur, quia in Bulla Cruciatæ expressè Pontifex finito anno, cessare omnia eius privilegia, itaque cum in Iubilæo hoc non exprimat, apparet non velle illa cessare.

Ex his patet responsio ad argumentum Bonacinae, & aliorum. Nam dicimus, Sacerdotem etiam transacto Iubilæo, habere iurisdictionem, & potestatem commutandi vota illius penitentis, qui Iubilæum consequutus est, nam privilegium commutandi talia vota non erat alligatum temporis, sicuti alia opera ad consequendum supradictum Iubilæum. Et ita hanc sententiam præter doctores citatos novissime amplectus est Leonardus Lessi, in ultima editione operis sui de Iubilæo de iust. & iure, lib. 2. c. 40. dub. 16. n. 109.

RESOL. LIX.

An si tempore Iubilæi quis noluit petere commutationem votorum, possit postea, transacto Iubilæo, illam petere? Ex quo inferitur, quod quando tempore Iubilæi quis obtinuit a Confessario generalem commutationem, & dispensationem circa vota, (imo quando nulla facta est a Confessario electo commutatio) censetur sublatâ reservatione votorum oblatorum, & sic illa, transacto Iubilæo, possunt commutari à quocumque Confessario, si penitens verè lucratus est Iubilæum. Ex part. 5. tract. 12. Ref. 40.

A Firmatiam sententiam alibi docui cum Sanchez & aliis, & nunc iterum docco cum Laurentio Portel in dubiis Regular. ver. Indulgentia pro Iubilæo, num. 18. ubi sic ait. Qui tempore Iubilæi habebat votum, & noluit pro tunc illud sibi commutari, potest nihilominus transacto Iubilæo petere illius voti commutationem eamque dare potest quilibet Confessor. Nam concessio illa sibi facta in Iubilæo pro commutandis votis, & hoc privilegium non est alligatum temporis, quo durat Iubilæum, sed potest eo vi eo tempore transacto (non sic verò potest vi licentia ut absolatur à reservatis nisi de oblatis Iubilæo finito.) Iam enim penitens per confessionem factam tempore Iubilæi acquisivit ius ad hoc privilegium, & ut postea postea dictum votum commutaret, ita ille, & post illum novissime Angelus Bossius de Iubilæo, sect. 2. cap. 47.

Hic a fortiori inferitur contra Suarez de Relig. tom. 2. lib. 6. c. 16. num. 4. Filliucium tom. 1. tract. 8. cap. 10. num. 2. 9. Layman lib. 5. tract. 7. c. 8. num. 9. Lauorium de Iubilæo p. 1. c. 14. n. 94. Pollachum de Iubilæo, sect. 42. num. 69. & alios quando tempore Iubilæi quis obtinuit a Confessario generalem commutationem & dispensationem circa vota, censetur sublatâ reservatione votorum oblatorum, & sic illa transacto Iubilæo possunt commutari à quocumque Confessario. Ita tenet Sanchez de matrim. lib. 8. disp. 15. num. 16. & in summa, Tom. I V.

tom. 1. lib. 4. cap. 54. num. 37. Sanctarell. de Iubil. cap. 8. dub. 3. Leo de Iubilæo, part. 2. num. 201. & Bossius ubi supra, cap. 44.

Imò ego puto etiam quòd quando intra tempus in Iubilæo præscriptum nulla facta est à Confessario electo commutatio vel dispensatio generalis votorum, sed aut nulla vota penitentis sunt commutata, vel ea sola in specie quæ ab eodem penitente fuerunt. Confessario detecta vota oblata possint tempore Iubilæi elapso ab alio Confessario commutari, si penitens verè lucratus est Iubilæum. Ita Zerola de Iubilæo lib. 2. cap. 12. dub. 10. Henriquez lib. 7. cap. 11. num. 4. Sanchez de matrim. ubi supra, num. 17. & in summa, num. 39. Fernandez in medulla, part. 1. cap. 7. §. 8. num. 6. Sanctarellus de Iubilæo, cap. 11. dub. 1. Leo loco citato, num. 200. & alij, quicquid contrarium etiam probabiliter asserat Suarez, Filliucius, Layman, Pollachus, & Lauorius locis citatis.

RESOL. LX.

An per generalem votorum commutationem factam in virtute Iubilæi aut Bullæ possit Confessorius transacto postea tempore Iubilæi, vel Bullæ, illa commutare? Et docetur, quòd per absolutionem generalem datam in confessione vigore Iubilæi, vel Cruciatæ à censuris reservatis, & dispensatione in irregularitatibus, & absolutione à peccatis oblitis reservatis, non est dubitandum manere penitentem absolutum à censuris, & dispensationem in irregularitatibus; & quòd peccata oblata reservata possunt transacto Iubilæo & Cruciatâ, confiteri, & absolvi à quocumque Confessario ab Ordinario approbato. Et deducitur, quòd potest Confessorius intra tempus Iubilæi dicere penitenti commutatum votum in illam rem, aut res, quam, aut quas tibi designabo post tres, aut quatuor hebdomadas post transactum Iubilæum. Item potest Confessorius eligere commutationem votorum in rem illam, quam talis, aut talis indicaverit prudenter sustinendam. Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. Ref. 30. aliàs 28.

Negativè respondet Texeda in Theol. mor. 10. 2. lib. 3. tract. 3. §. 4. controu. 10. n. 91. Primò, quia ad rationem commutationis Voti, requiritur necessariò ut expressè cognoscatur Votum à Vouente emissum, & cuius qualitas sit: sicuti ad rationem dispensationis requiritur necessariò, quòd causa dispensationis cognoscatur à Dispensante. Secundo, quia ex vi illius generalis commutationis, vigore Iubilæi à Confessario factæ, vel Penitens manet absolutus ab obligatione Voti reservati vel non; Si dicas secundum, iam illa commutatio generalis nihil operata est, nec ablata fuit ab illo Voto reservatio: si Primum, ergo iam potest fieri Votorum commutatio, ab que cognitione expressa illorum; quòd repugnat rationi commutationis: Insuper etiam sequitur, quòd cum Votum reservatum iam immutatum sit, ita ut Vouens illud frangens non sit Voti reus, ut vult Sanchez, siquidem non tenetur illud exequi circa aliam materiam subrogatam, cum adhuc in illo tempore non sit signata.

Imò sequitur ex sententia modernorum, quòd quis sit obstrictus Voto reservato, & quòd non teneatur illud implere; quòd est fallum, & contra ius naturale. Probat, quia per generalem illam commutationem, non fuit ablata obligatio voti, cum non fuerit alia materia subrogata; per commutationem enim veram non tollitur absolute voti obligatio, sed transfertur in aliam, ut ex dictis constat; ergo, cum obligatio illa voti reservati non sit in alteram translata, quia nulla fuit subrogata materia, manet re vera Votum, & eius obligatio, & tamen qui eo est obstrictus,

P non

Sup. contra-
to in hoc §.
lege doct.
Ref. præce-
dentis.

Sup. hoc in
Ref. præce-
rita §. Hinc.

N A
N I A
L I V V
L I

non tenetur illud seruare, cum sit commutatum, vt supponimus.

3. Obiiciunt Aduersarij; prædicta Vota referuata tempore habili sunt commutata, & solum superest declaratio circa materiam subrogandam, ergo transacto Iubilæi tempore, possunt commutari Vota ante illud emissa, etiam si referuata sunt; nec tunc commutata dummodò præcesserit illa generalis commutatio. Respondetur Primo; hoc argumentum minus inficiare vim rationis nostræ, quæ eontrà illud est. Secundo respondetur; quod quamuis illa generalis commutatio sit facta tempore habili, est tamen instructuosa, nec aliquid operatur; quia deficit in Confessario commutante Voti cognitio expressa, & eius materia. Nec est simile de absolutione generali à Censuris referuatis, & de Dispensatione in Irregularitatibus, ac de commutatione Votorum, vt malè opinantur præfati Moderni: nam

Sup. hæc est supra in 10. §. tr. 1. Resol. 188. & si placet, lege doct. aliarum Resol. eius not. & signanter in §. 2. Resol. 3. annot. seq. Et pro obliuione in confessione contentis in hoc textu magis late sup. in tr. 3. Ref. 52. & in tom. 1. tr. 5. Ref. 26. & 39. §. Nota etiam, in fin.

Censura, etiam si annexa sit casibus referuatis, cum non exposcat sui ipsius cognitionem, tollitur directè per absolutionem generalem, etiam si ablata sit, & absit malitia, & etiam Irregularitas, etiam si ablata sit; censentur etiam dispensata, quia Absoluens generaliter intendit etiam in illis dispensare, quatenus ipse potest, quod sufficit, quamuis illarum non habeat cognitionem. Casus etiam referuati etsi in Confessione sint obliti, dummodò Confessario sit circa illos concessa facultas, remittuntur in Confessione (vt dicemus eontrà Suarez *quæst. seq.*) saltem indirectè, ac si essent ibi detecti, cum onere tamen, & obligatione illos confitendi, dum in memoriam venerint, & opportunitas occurrerit, à quibus potest quilibet Confessor expositus ab Ordinario absoluerè, eò quod per priorem absolutionem fuit ab eis ablata referuatio: In Votis autem commutandis aliter contingit propter explicatam cognitionem eorum, quæ in Commutante necessaria sunt; nam quomodò potest Commutans Votum pro materia promissa subrogare aliam, nisi Votum cognoscat, & qualitatem eius? Hucusque Texeda, qui contrariam sententiam, pro qua adducit Henriquez, Sanchez, & Suarez, falsam vocat.

4. Sed iste Auctor, vt verum fatear, licet alioquin sit Vir doctus, tamen in censurandis Auctorum opinionibus aliquando nimis, & parum modèstè se gerit. Idèd ego puto sententiam affirmatiuam esse satis probabilem, quam ego olim docui, & me citato docet nouissimè Pater Quintanaduena *de Iubilæo duarum hebdomadarum, cap. 11. num. 8.* cui adde amicissimum, & doctum Patrem Georgium Gobat *de Duplici Iubilæo, cap. 39. quæst. 107. num. 305.* vbi hæc ait: Potest verò commutatio Voti intrà tempus Iubilæi ita fieri, vt tamen tunc non fiat actualis subrogatio in locum materia Voto promissa; nam potest Confessarius dicere

Decisi in Resol. & §. nouissimè not. prime huius Ref.

Sup. hoc lege sup. in tr. 3. doct. Resol. 74. & hic inf. ex Ref. 63. §. 4. vlt. Sup. hoc ex doct. Ref. & §. not. præterita.

Pœnitenti. Ex hunc commuto tuum Votum in illam rem, aut res, quam, aut quas tibi designabo post tres, aut quatuor hebdomadas. Sic docet Sanchez *cap. 54. num. 31.* Rodriguez, & alij. Probo hoc inde, quia posset Confessarius post decem annos designare illas res etiam si tempore Iubilæi nil audisset de tuo Voto; quare magis si ei illud exposuisti? Imò potest Confessarius dicere: Commuto tuum Votum in rem illam, quam talis, aut talis vir doctus à te consultus iudicauerit prudenter sustinendam. Ita Lessius, Ratio est, quia ille, qui præcisè substituet aliam rem, non exercebit vllum actum Iurisdictionis: ergo ei poterit dari potestas sustinendi. Ita ille, & iterum ego.

RESOL. LXI.

Quis absolutus fuit virtute Iubilæi, quod postea non

lucratu est, quarum, an peccata oblita referuata possint postea cuiuscumque Confessario confiteri?

Et notatur, quod si aliquis confiteatur animo lucrandi Iubilæum, & absoluitur ab excommunicatione & peccatis referuatis, sed postea illud non lucratur, referuationem, & excommunicationem illam iterum non redire. Idem dicendum est de votis commutatis. Et deciditur, quod Confessarius non potest absoluerè à casibus referuatis, imò nec à censuris ea conditione, vt pœnitens Iubilæum lucratur. Et an prædictus absolutus à casibus, & censuris modo, quo supra, si postea mutet voluntatem, & non lucratur Iubilæum, peccet mortaliter? Ex p. 3. tract. 2. Rel. 144. alias 145.

§. 1. Probabiliter negatiuam sententiam docet Suarez in 3. p. tom. 4. disp. 31. sect. 4. num. 23. Ar ego magis probabiliter contrariam puto cum Sanchez *de matrim. tom. 2. lib. 8. disp. 15. n. 21.* & in *sum. tom. 1. lib. 4. c. 54. n. 45.* Portel. in *addit. ad dubia Regul. Iubilæi num. 19.* & aliis, quia cum valida sit illa confessio, Confessarius ab omnibus peccatis, tum directè expositis, tum indirectè ex obliuione ommissis absoluit, & dum Confessarius absoluit, habet, & habere debet intentionem, quamcumque referuationem à pœnitente remouendi illum iuxta potestatem suæ extensionem absoluens & verè hac intentione cum absoluerè potest. Ergo, &c.

2. Notandum est etiam hæc obiter, quòd si aliquis confiteatur animo lucrandi Iubilæum, & absoluitur ab excommunicatione, & peccatis referuatis, sed postea illud non lucratur referuationem, & excommunicationem illam iterum non redire, quidquid in contrarium asserant Angles in *scribitur. par. 1. de confess. c. 2. art. 5. disse. 4.* Rodriq. in *Bull. Cruc. §. 2. n. 8.* & alij. Ratio est, quia non absolutus fuit ab excommunicatione ad reincidentiam, nihil enim in diplomate Iubilæi de hoc agitur, nec absolutio à referuatis data fuit ea conditione, vt pœnitens Iubilæum lucratur, verum sine vllò alio pacto, & obligatione absolutus fuit, sicque dicendum est de votis commutatis. Et ita hanc sententiam sustinent. Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 31. sect. 4. n. 5. & tom. 5. disp. 7. sect. 5. n. 30. Filliucius *tom. 1. tr. 8. c. 10. n. 280.* Emmanuel Sa *ver. absolutio, n. 18.* Sanchez *de matrim. lib. 8. cap. 54. n. 14.* Henricq. *lib. 6. c. 16. n. 6.* & *lib. 7. c. 11. num. 4.* Filliucius *tom. 1. tr. 8. cap. 10. num. 281.* Valquez in 3. part. tom. 2. q. 92. art. 7. *dub. 6. num. 5.* Molinæus in *summa, tom. 1. tract. 7. cap. 10. num. 39.*

3. Aduertant etiam Confessarij, quòd tempore Iubilæi non possunt absoluerè à casibus referuatis ea conditione, vt pœnitens Iubilæum lucratur; nam peccatorum absolutio absoluta esse debet, imò nec à censuris sub tali conditione, nisi ex Pontificis concessione absoluerè possunt. Ita Henriquez & Sa *vbi supra, Sanctarellus in summa loco citato, num. 49.* alij.

4. Sed inquit curiosus lector, an supradictus pœnitens absolutus à casibus & censuris modo quo supra, si postea mutet voluntatem, & non lucratur Iubilæum, peccet mortaliter, & aliqui affirmatiuè respondent. Ita Suarez *de Relig. tom. 2. lib. 2. cap. 6. n. 11.* Coriolan. *de cas. resp. par. 1. sect. 3. art. 17.* existimantes hunc grauius peccare. Mihi placet opinio negatiua quia hic nihil promisit, neque Confessarius, nec ipsum Iubilæum vllam obligationem ei imposuit, neque ipse Pontifex: quamobrem illum Iubilæi lucrandi propositum habuisse satis est & sententiam mutans non peccat eò quòd nullis promissis, pacto, aut obligationi contraueniat. Deinde tale præceptum non apparet. Itaque sine maximo fundamento pœnitenti imponi non debet. Et ita hanc sententiam docent Sanctarellus *de Iubilæo, c. 22. dub. 4.* Naldus in *summa, ver. Indulgentia, num. 4.* Sanchez in *summa, tom. 1. lib. 4. cap. 64. num. 54.* Henriquez *lib. 8. cap. 16.*

ca. 6. Floronus de cas. refer. part. 1. c. 6. §. 6. num. 2. Portel. in addit. ad dubia Regul. ver. Iubilæum, num. 20. & alij.

RESOL. LXXII.

An qui tempore Iubilæi obtinuit commutationem votorum, sed aliquorum oblitus est, transactio eo tempore Iubilæi possit a dictis votis oblitis commutationem petere, & non obstante, quod lucratus non sit Iubilæum, quia certum est, quod vota commutata etiam si postea non lucratur Iubilæum, minime reuiviscere? Et notatur hanc opinionem esse veram, etiam circa vota commutata a Confessario tantum generaliter remittenda opera subrogata à se, vel ab alio postea prescribenda. Et quid est dicendum, quando pro Iubilæo lucrando quis non confessus est, quia non habebat mortalia, an iste talis poterit postea absolvi à referuatis, transactio tempore Iubilæi? Ex p. 5. tr. 11. Ref. 41.

Afirmatiuum sententiam ex Homobono docet noster Pater Alphonsus de Leone de Iubilæo, tom. 2. num. 203, quia in Bulla Iubilæi eodem tenore conceditur facultas absolvendi à referuatis, & commutandi vota, ergo commutorum eadem debet esse dispositio, sed quando quis confessus est tempore Iubilæi animo illud lucrandi, remanet liber à referuatione peccatorum referuatorum, oblatorum, etiam si nullum eorum referuatum confusus sit, & postea non lucratur Iubilæum. Ergo etiam remanet liber à referuatione votorum, tamen nullius voti commutationem petere, & obtinuerit.

2. Sed hanc sententiam non admittit Sanchez in Summa, tom. 1. lib. 4. cap. 54. num. 52. quem nouissime sequitur Angelus Bossius de Iubilæo scilicet 2. cas. 45. num. 2. quibus ego addo Fillium tom. 1. tract. 8. cap. 10. numero 279. asserunt enim disparatem esse rationem inter absoluitionem à peccatis, & commutationem votorum.

3. Certum est tamen vota commutata etiam si quis postea non lucratur ex culpa Iubilæum, minime reuiviscere, vt tradit Pollachus de Iubilæo scilicet 42. num. 69. Laurentius de Iubilæo, part. 2. cap. 27. num. 217. Sanctarellus de Iubilæo, cap. 12. dub. 3. Layman lib. 5. tract. 7. c. 8. num. 9. Villalobos in Summa, tom. 1. tract. 26. diffin. 14. num. 1. Filiucius ubi supra, num. 80. & alij. Et nota hanc opinionem esse veram etiam circa vota commutata à Confessario tantum generaliter remittendo opera subrogata à se, vel ab alio postea prescribenda. Ita Sanchez in Summa, tom. 1. lib. 4. cap. 54. n. 50.

4. Verum post hæc scripta inueni omnia dicta in prælati resolutione docere etiam Portel in dub. Regul. ver. Indulgentia pro Iubilæo, num. 19. vbi sic ait. Qui in principio Iubilæi intendens illum lucrari confessus est, postea referuata, & absolutus est ab eis, postea ex negligentia non est lucratus Iubilæum; aliqui dicunt illum reuiviscere in referuata, & in censuras, à quibus est absolutus. Sed verior sententia tenet, non reuiviscere, sed manere verè absolutum, quia peccata, vel censuras semel extincta non reuiviscunt, neque ibi datur absolutio ad reincidentiam, sed absolutè. Imò si tempore Iubilæi habebat quis peccatum referuatum, & postea oblitus est illud confiteri potest transactio Iubilæo ab illo absolvi à quouis Confessore; quamvis enim referuatum oblitum secundum veriorè sententiam adhuc sit referuatum in se, etiam penitens per confessionem præteritam factam tempore Iubilæi acquiescit in us vt possit postea per quemvis Confessorem absolvi ab illo. Vnde colliges quòd si pro Iubilæo lucrando non est confessus quia non habet mortale; vt aliqui dicunt posse facere, iste talis non poterit postea

Top. IV.

absolvi ab illo referuato, quia non est ablata referuatio illa. Si verò etiam in principio Iubilæi intendens illud comparare in confessione obtinuit commutationem aliquorum votorum, & postea ex negligentia non est illud lucratus, talia vota manent nihilominus verè commutata. Secus dicendum est de votis oblitis in illa confessione facta non lucrato Iubilæo; hæc enim non poterunt commutari transactio Iubilæo. Hæc omnia Portel, cui adde Philipp. de la Cruz in Thef. Eccl. tr. 1. §. 20. num. 3.

RESOL. LXXIII.

Quidam obtinuit commutationem multorum votorum virtute Iubilæi, quod intendebat lucrari, sed postea consulto, & liberata voluntate omisit opera in Iubilæo prescripta, & illud non obtinuit, quæsit à me, an remaneat securus in conscientia de tali votorum commutatione, quod est querere an vota commutata vigore alicuius Iubilæi reuiviscant, eo non obtento? Et aduertitur hanc doctrinam esse veram, etiam si Confessarius commutauerit talia vota non prescribendo opera subrogata, sed ea à se, vel ab alio postea, transactio Iubilæo, prescribenda remittens; quod secus dicendum est de votis oblitis. Ex p. 2. tr. 16. & Misc. 2. Ref. 10. aliàs 12.

§. 1. EX Neoterico P. Raphaël de la Torre in 2. 2. r. 1. §. 88. art. 12. disp. vlt. n. 5. Nugnus in addit. ad 3. p. tom. 2. q. 9. art. 2. dub. 4 in fine, asserunt reuiviscere, & talem non esse securum in conscientia, & ideo dicendum existimant in hoc casu, talem commutationem aut dispensationem voti non esse omninò firmam, sed manere votum quasi suspensum, vique dum compleantur omnes diligentè prescripta pro obtinendo Iubilæo. Probat; gratia & fauor Iubilæi conceditur sub istis conditionibus, & non aliter; sed vna ex precipuis, quæ per huiusmodi Iubilæa conceduntur, est commutatio, aut dispensatio voti. Ergo nisi condiciones compleantur, non erit valida commutatio talis voti.

2. Dinde non videtur verisimile Pontificem voluisse absolutè dispensare cum eo, qui voluntatè Iubilæum omittit.

3. At contraria sententia omninò est amplectenda, quam sequitur Suarez de Relig. tom. 2. lib. 2. c. 16. n. 10. Sanchez in Summa, tom. 1. lib. 4. cap. 55. num. 49. & præter DD. quos ipsi citant, docet etiam hanc sententiam Bonacina tract. de legib. disp. 4. quest. 2. punct. 7. §. 3. n. 18. Rodriguez in Summa, tom. 4. cap. 188. numero 9. Naldus in Summa, verb. indulgentia, numero 4. Filliuc. in quest. mor. tom. 2. tract. 26. cap. 10. num. 300. Mollet. in Summa, tom. 1. tract. 7. cap. 19. num. 39. & 41. cum aliis. Ratio est, quia Summus Pontifex in Iubilæo, nulla conditione appositâ, absolutè concedit potestatem absolvendi à referuatis, & commutandi vota. Ergo, cum semel legitime facta fuerit, ac proinde votum extinctum, absurdum est dicere, postea non obtento Iubilæo, reuiviscere. Probat; verò, quòd Summus Pontifex non dat talem potestatem ad commutandum, cum dependentia à futuro euentu; nam si id intenderet, potius ordinaret vt commutatio non fieret, nisi post reliqua completa vel saltem clariùs illam conditionem exprimeret in re tam graui. Vnde patet responsio ad secundum argumentum. Ad primum verò responderetur, licet concedatur hæc gratia commutandi vota, propter effectum Iubilæi vt faciliùs obtineatur, non inde sequitur dari conditionaliter, aliàs non haberet effectum donec impleatur conditio, quòd est fallum; nam statim potest votum non seruari, vel expleri per aliud opus, in quòd commutatum est. Satis ergo est, quòd detur sub tali onere, quòd non sit conditio, sed modus.

4. Aduertant tamen Confessarij cum Sanchez, & aliis

P 2

Sup. hoc in præterita, §. Certus est, & in aliis eius nota.

NIA
nia
III

Sup. hoc
sup. in Ref.
60. §. vi. le-
ge doctri-
nam eius
Poteft.

Sup. hoc in
Ref. præte-
rica, in
principio &
in fine.

aliis *vbi supra*, n. 50. & §. 1. supradictam doctrinam esse veram, etiam si Confessarius commutauerit talia vota, non præscribendo opera subrogata, sed ea à se, vel ab alio postea transacto Iubilæo præscribenda remittens. Et ratio est clara, quia verè, & legitime est commutatio dictorum votorum iam erat facta. Secus dicendum est de votis oblitis; nam transacto Iubilæo, non obtento à poenitente, minime possunt commutari, licet talia vota specialia eo tempore sint legitime commutata, quia cum ea non sint verè sublata, & poenitens per consequentem Iubilæi privilegium non obtinuerit, sequitur omnino non posse à Confessariis auferri, quia commutarent illa vota sine iurisdictione, & potestate delegata.

RESOL. LXIV.

Conuenienter superiori questionem istam adiungimus: An qui voti commutationem accepit virtute alicuius Iubilæi, peccet postea moraliter, si voluntarie omittat onera Iubilæi, & illud non consequatur?

Idem dicendum est de illo, qui obtinisset absolutionem à reservatis, & censuris, & postea omitteret opera præscripta in Iubilæo. Ex p. 1. tr. 16. & Misc. 2. Ref. 11. aliis 13.

Sup. hoc in
Ref. seq. &
in to. 8. tr. 4.
Ref. 78 §.
Quinto, post
medium.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet P. Emmanuël Rodriguez in *summa*, tom. 4. c. 188. num. 10. P. Suarez de *Relig.* tom. 2. l. 6. cap. 16. num. 11. & Filluc. in *q. moral.* tom. 2. tr. 26. c. 10. num. 301. siue contra pactum implicitum, & iustum; siue contra obligationem relictam ex voto, & inclusam in tali commutatione, seu dispensatione: nam dispensatio, vel commutatio semper intelligitur data sub onere faciendi quod in se est, ex parte poenitentis ad gratiam consequendam.

2. Igitur cum contra pactum implicitum, & alioqui iustum delinquit in re graui, consequenter peccabit mortaliter. Et hanc esse præsumptam Pontificis intentionem, talem facultatem concedentis, dicendum videtur.

3. Altera opinio, cui tanquam probabiliori adhaereo, negat peccare mortaliter, quia poenitens nil promisit, nec obligationem vllam Confessarius imposuit, nec etiam de talis Pontificis intentione constat, & ille, si vellet, posset hanc suam voluntatem explicare. Ideo non debemus præceptum imponere absque virgenti fundamento. Ita Sanchez in *summa*, tom. 1. l. 4. c. 5. n. 54. & præter DD. quos ipse citat, docet hanc sententiam Martinus Bonacina tr. de *Sacr. disp.* 5. quæst. 7. punct. 5. num. 18.

4. Ad argumentum contrariæ sententiæ, negandum est ex natura rei includi id pactum in ea actione, neque illud propositum transire in pactum, vel computari poenitentia acceptatæ; & de Pontificis intentione dictum est supra, non constare.

5. Vnde supradicta sententia applicanda est etiam in casu, quo aliquis obtinisset absolutionem à peccatis reservatis, & censuris, & postea omitteret opera præscripta in Iubilæo, neque illud acciperet, puto enim contra Suarez in 3. p. tom. 4. disp. 3. l. sect. 4. n. 5. & alios, talem non peccare mortaliter postea omittendo Iubilæum. Ita Henriquez in *summa* l. 6. de poen. cap. 16. n. 6. & Bonac. *vbi supra*.

Sup. hoc in
Ref. seq. &
sup. in Ref.
61. §. vi.

RESOL. LXV.

An qui tempore Iubilæi absolutus fuit à reservatis, & obtinuit commutationem votorum, si ex culpa sua voluntarie non lucretur Iubilæum, peccet mortaliter? Et docetur, quod est Regula generalis, quod quando est

dubium, an pro aliqua re sit præceptum, impostum, tunc indicandum sit non dari tale præceptum. Ex p. 1. tr. 12. Ref. 42.

§. 1. **R**espondeo negatiuè cum Portel in *dubio Reg. ver. Indulgentia pro Iubilæo*, num. 20. vbi sic ait. Non peccat mortaliter ille, qui Iubilæum lucratur intendens, eaque de causa obtinuit absolutionem à censuris & reservatis, & votorum commutationem, & postea retrocedens Iubilæum non lucratur, si dolus defuit, & id verius puto, nam talis retrocedens, & non lucrans, nihil promisit, nec Confessarius illi aliquam obligationem imposuit, neque constat de tali Pontificis intentione, si enim tale Papa intenderet, id facile posset explicare, vt sit aliquando in aliis concessionibus Pontificis. Est enim regula generalis, quod quando est dubium, an pro aliqua re sit præceptum impostum, tunc indicandum est non dari tale præceptum, idque in fauorem libertatis in eo dubio possidentis. Ita ille, & ego alibi cum multis Doctoribus.

RESOL. LXVI.

An quando in aliquo Iubilæo non conceditur facultas absoluedi à reservatis, sed tantum requiritur pro consequenda Indulgentia, vt quis confiteatur, & visitet certas Ecclesias, possit adhuc à reservatis absolui?

Et an quando in Bulla, vel Iubilæo, aut aliquo alio indultu conceditur facultas absoluedi ab omnibus excommunicatis, vigore talis indulti possit fieri absolutio à censuris reservatis? Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. Ref. 6. aliis 4.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Magister Texeda tom. 2. lib. 3. tract. 3. num. 113. vbi sic ait: Sed quid dicendum est quando in aliquo Iubilæo non conceditur facultas absoluedi à reservatis, sed tantum exigitur ad indulgentiam lucrandam, quod poenitentes confiteantur peccata sua, & communicent cum certis precibus effundendis in tali Ecclesia, an ille qui ligatus est à Censura reservata, & non potest ad superiorem iterum facere, possit nihilominus ab inferiori Confessario ratione Iubilæi lucrandi absolui? Dico tamen poenitente eo casu posse suo proprio Confessario confiteri, qui cum potest absolue non solum à peccatis confessis, sed etiam ab excommunicatione reservata; tunc enim poenitens, manet absolutus à peccatis confessis per se, & directè, ita vt nunquam ea iterum confiteri teneatur ex vi alicuius præcepti, ab excommunicatione autem reservata quasi materialiter, & per accidens, non vero simpliciter, & ideo tempore congruo tenetur à Iudice superiori absolutionem ab excommunicatione reservata petere, quia Confessor ille inferior solum absoluit in quantum potuit, prope exigebatur, & necessarium erat ad consequendam indulgentiam; ne poenitens aliàs bene dispositus, desiderio consequendi indulgentiam illam, inculpabiliter priuaretur. Ita ille.

2. Qui postea numero 120. quaerit an quando in Bulla, vel Iubilæo, vel aliquo indulto conceditur facultas absoluedi ab omnibus casibus reservatis vigore talis indulti possit fieri absolutio à censuris reservatis? Circa quam difficultatem Suarez tom. 4. par. 3. disp. 28. sect. 3. numero 15. agens de quodam motu proprio à Clemente VIII. edito, in quo abhulit ab omnibus Prælatibus regularium facultatem referuandi peccata pro suis subditis, nisi cum consensu Capituli; asserit nihilominus, eo motu proprio non obstantes, posse Prælatos excommunicationes sibi referuare, vnde colligitur ex huius Auctoris sententia, nonne casuum referuatorum quantum ad absolutionem

Sacramentorum. Ex part. 10. tract. 11. & Misc. 1. Refol. 34.

privilegiatam Censuras non comprehendi: adeo si in-
soluto concedatur facultas absolventes a
causibus referuatis, si alias sint excommunicatione refer-
uata innodati, virtute talis indulti absolui nequeunt
per se, & directè.

3. Nihilominus dicendum est quantum ad præ-
sens punctum, nomine casuum referuatorum in Pon-
tificum Decretis, aut sacræ Congregationis latis com-
prehendi Censuras referuatas; & ideo quoties in ali-
quo privilegio in fauorem penitentis concessio, con-
ceditur facultas absolventi a referuatis, penitens qui
habet referuatam aliquam Censuram, vigore talis
privilegij potest ab illa absolui directè, & per se, quia
quævis sub nomine casus referuati, non compre-
henduntur Censuræ, cum casus referuatus sit pecca-
tum, Censura vero sit pœna, tamen secundum com-
munem vsum loquendi sacrorum Canonum, & Con-
ciliorum nomine casus referuati intelligitur censura,
vt expressè habetur in Extrauagant. *Et si Dominici*,
vbi dicitur ideo casus à Pontifice referuari, ne fideles
ob veniæ facilitatem sumant ansam peccandi; at ista
ratio æqualiter militat in censuris, præcipuè in ex-
communicatione, ac in culpis. Confirmari istud po-
test, quia vbi est eadem ratio, debet esse eadem iuris
dispositio, præcipuè hoc est verissimum, quia qui ha-
bet casus referuatos, & simul est excommunicatus non
potest ab illis absolui, nisi prius absoluat ab excom-
municatione, & ideo dicendum est mentem Pontificis
concedentis facultatem absolventi a referuatis virtute
talis indulti esse vt possit Confessor absolvere à cen-
suris, quia excommunicatio præcipuè cum sit tam grauis
censura, impedit absolutionem à peccatis: & ideo præ-
sumendum est in eo casu intentionem Pontificis privi-
legium promulgantis, esse, vt extendatur ad censuras
illis casibus annexas. Et hæc omnia docet Texeda
vbi supra.

RESOL. LXVII.

An in Iubilæo sufficiat opinio probabilis ad lucrandam
Indulgentiam? Ex part. 5. tr. 12. Ref. 32.

67. Hic casus est valde notandus, nam circa opera
& materiam Iubilæi adfunt hinc inde multæ
DD. opiniones, ideo quaritur, an si aliquis tempore
Iubilæi sequatur aliquam opinionem probabilem, cir-
ca illud lucratur Indulgentiam? & negatiuam senten-
tiam docet Bartholomæus à S. Fausto in tr. de Iubilæo,
lib. 4. 64. vbi sic asserit. In materia Indulgentiarum
non tenet opinio probabilis ad lucrandam Indulgen-
tiam, si oppositum sit verum, quia non præstat opus
prescriptum ad acquirendum Indulgentiam. Ita ille.
Vnde si aliquis, v. g. in prima hebdomada ieiunauit,
Ecclesiasticas adiit, elemosinas dedit, & in secunda con-
fessus est, & Eucharistiam sumpsit, sufficit secundum
aliquos ad lucrandum Iubilæum; sed hæc opinio licet
sit probabilis, tamen à parte rei si esset falsa, remaneret
quidem talis absolutus à referuatis; quia, vt alibi di-
ctum est, opinio probabilis confert iurisdictionem,
non tamen lucratur Indulgentiam Iubilæi; & sic
etiam dicendum erit in similibus casibus, quod, vt dixi,
est valde notandum. Vide etiam Bossium de Iubilæo,
lib. 4. cap. 3. n. 5.

RESOL. LXVIII.

An si quis tempore Iubilæi sequatur circa illud opinionem
probabilem, lucratur Indulgentias?
Iam deducitur circa iurisdictionem in administratione
Tom. IV.

§. 1. Questio est satis practicabilis, & ego ad il-
lam olim cum Fausto, Bonacina, & aliis, ne-
gatiuè respondi, quibus nunc addo ex Prædicatorum
Familia Magistrum Leonardum in *Thesoro Sacratif-
simi Rosarij*, cap. 9. folio 61. vbi sic ait; aliqui docent,
quod quando conceditur Indulgentia hoc vel illud in
aliqua Ecclesia facienti, si confessus fuerit, & com-
municauerit; is, qui fuit confessus, & communicauit
quatuor diebus ante, & non habet mortalem culpam,
possit lucrari illam Indulgentiam. Quod approbat
Laurentius Hertel, verb. *Indulgentia*, num. 5. Verum
securius est in Bulla facienda præscribitur fortassis
enim tunc ipsa confessio est pars operis ad Indulgen-
tiam requisiti. Ea propter quamplurimi Doctores cen-
sent confessionem necessario esse præmittendam, & in
vniuersum omnes hoc consulant. In hac enim materia
non oportet imitari opinionibus probabilibus, sed secu-
rioribus; cum ipsa opinionum probabilitas hic nihil
conferat. Ita ille.

2. Sed his non obstantibus, me citato, affirmatiuè
sententiæ adhaeret Leandrus de Sacram. tom. 1. tract. 5.
disp. 14. q. 164. qui testatur ita sentire multos Doctos
modernos, & inter illos ex sua Religione Patrem
Franciscum de sancto Iuliano. Probatur primò, quia
cum circa materiam, & opera Iubilæi, adfunt hinc in-
de variæ, & permultæ Doctorem (quas sequuntur lu-
crantes) opiniones; vix essent, qui Indulgentiam ob-
tinerent. Secundò, quia si opinio probabilis est suf-
ficiens ad hoc, vt censetur tribuere Papa Iurisdic-
tionem Sacerdoti, vt à referuatis absoluat Penitentem;
cur eadem opinio probabilis non erit etiam sufficiens,
ad hoc, vt credatur, Pontificem de facto Indulgentiam
Iubilæi concedere illi, qui secundum dictam opinio-
nem opera Iubilæi exequitur? Hoc enim de Benigni-
tate Sedis Apostolicæ certo credendum videtur.

3. Hanc etiam sententiæ nouissimè etiam, me ci-
tato, tenet doctus P. Martinus de San Ioseph, in
los auisos de Confessores, tom. 1. lib. 2. de Indulgentiis, tr. 12.
num. 12. vbi sic ait: [Es de auertir, que quando ay opi-
niones encontradas, sobre si se gana, ò no el Iubilæo
con tales, ò tales diligencias, ò en tal tiempo. Le gan-
nan todos los, que figuen opinion probable; por que
se deue presumir assi de la piadosa intencion del Ponti-
fice, que la estendiendo à opiniones probables. Esto de-
uen llevar los que tienen, que en materia de Sacramen-
tos, quando se trata de jurisdiccion, se puede seguir opi-
nion probable, por que es visto darla su Sentidad. Vt
Suarez, in 3. part. tom. 4. disp. 32. sect. 5. Sanchez, de
Matrim. lib. 3. disp. 20. n. 4. & disp. 22. quest. ult. num. ult.
Henriquez lib. 5. de Penitent. c. 14. num. 3. & 4. Lessius
lib. 2. de Instit. cap. 29. dub. 8. n. 68. Si es visto dar su au-
toridad en lo vno, lo mismo se deue dezir en la mate-
ria de ganar Indulgentias] Quia argumentum de simili-
bus ad similia valet, & est fortissimum. Glossa in leg. 3.
ff. de Offic. eius cui mandata est, & Glossa penult. in leg. 1.
Cod. de Interdictis, & §. Si uxorem, & ibi Glossa Instit.
de nupt. Y la razon es, que; De similibus simile est iudi-
cium, §. veltè, Instit. mandat, leg. Non possunt, leg. & se-
quenti, ff. de legibus. Farinacius Fragment. Crimin. part. 1.
lit. E. n. 188. De que resulta, que no solamente que-
darà vno absuelto en el Iubilæo de los Casos referua-
dos, sino que ganará las Indulgentias. Ita ille. Et tan-
dem hoc anno 1650. hanc sententiæ etiam docuit ex
nostra Religione, doctus & amicissimus Pater D. Pau-
lus Maria Quarti in tract. de Iubilæo Anni Sancti, c. 2.
punct. 1. post Dubium 6. Vnde ego nunc hanc senten-
tiæ fati probabilè existimo.

Sup. hoc in
Ref. præce-
dit.

Sup. hoc sup
in Ref. 51. &
54. Nota
etiam hic
per totum, &
inf. in tr. 5;
Ref. 13. cur-
sum in fine.

Sup. hoc in
tom. 8. tr. 1.
Ref. 2. §. 2. ad
mediu, veris-
simè, &
Et tadem, &
in Ref. 4. &
in Ref. 5. si-
gnanter in
eius §. Sed,
& in tom. 7.
tr. 1. Ref. 92.
§. Sed si, &
seq. & in tom.
3. tr. 1. Ref. 4.
& in tom. 1.
tr. 5. Ref. 56.
§. 2. inter
principium
& medium,
veris. nam si
aliquæ, &
hic inf. in
tr. 8. ex lata
doctrina
Refol. 59. §.
Añado, à lin.
8. & veris-
simè.

RESOL. LXIX.

Quot Ecclesia in Iubilao visitande sunt?

Et quid si Episcopus deputaret plures Ecclesias, quam sint a Papa prescriptae in Vrbe?

Et quid vero, si Ordinarius pauciores Ecclesias, aut vniam tantum deputet? Ex parte 5. tractatu 12. Ref. 56. alias 55.

§.1. **F**illucius tom. 1. tract. 8. cap. 10. num. 174. & Leo de Iubilao, p. 2. num. 131. asserunt sufficere duas tantum visitare. Sed in casibus contingentibus obseruanda sunt verba Bullae Iubilaei, illaque seruanda, nam aliquando Pontifex praescribit tres Ecclesias, iniungens fidelibus, vt omnes tres visitent, & sic fecit SS. D. N. Urban. VIII. in Iubilao anno 1631. & hoc etiam anno 1636.

2. Notandum est tamen hic vnum valde notabile cum Angelo Bossio de Iubilao, sect. 4. cap. 16. num. 6. quod si Episcopus deputaret plures Ecclesias, quam sint a Papa prescriptae in Vrbe, tunc censetur sufficere, si tot visitentur, quot fuerint in Vrbe assignatae a Papa; nam Episcopus non potest onerare priuilegium a Papa concessum, & praesumendum est solum ob maiorem populi commoditatem, & non ad necessitatem imponendam plures Ecclesias deputasse. Si vero Ordinarius pauciores Ecclesias, aut etiam vniam tantum deputaret, vt fit in oppidis paucis, in quibus vna reperitur Ecclesia, tunc sufficit illam visitare.

RESOL. LXX.

De oratione facienda ad lucrandum Iubilum. Ex part. 5. tract. 12. Ref. 33.

§.1. **S**ufficit orare iuxta mentem Summi Pontificis, quae intentio non est necesse vt sit actualis, sed sufficit virtualis, videlicet quod quis audita Iubilaei publicatione determinans velle illud consequi, habeat tunc propositum orandi & praestandi reliqua iuxta mentem Summi Pontificis, licet postea actualiter non recorderet, dum orat, aut caetera opera praestat. Ita nouissime doctus Bossius in tract. de Iubilao, sect. 4. cap. 17. n. 15. vbi etiam ex aliis probat, quod quando in Bulla non praescribuntur certae preces, sufficit fundere pro Iuero Iubilaei quaslibet preces, & quacunque lingua, Latina, vulgari, Gallica, &c. & satis est etiam fundere preces alias debitas ex obligatione voti, poenitentiae, &c. Potest etiam quis orare vna cum socio recitando alternatim preces, & hoc sedendo, stando, & etiam operto capite. Et tandem oratio pro obtinendo Iubilao, sufficit quacunque etiam minima & breuis. Ita Bossius vbi supra, cum Leone de Iubil. p. 1. cap. 18. n. 8. Fillucio tom. 1. tract. 8. cap. 6. n. 164. & 165. Suar. tom. 4. disp. 52. sect. 8. num. 5. & alij, quicquid in contrarium asserat Polacchus de Iubilao, sect. 42. n. 57. & Coninch de Sacram. disp. 12. dub. 6. num. 34. Consulendum tamen est omnibus vt prolixam & deuotam, quantum fieri potest, orationem faciant.

RESOL. LXXI.

De quibusdam dubijs circa Iubilum anni Sancti. Primum an per Bullam Iubilaei huius anni Sancti tollantur Indulgentia plenaria pro mortuis?

Secundum an tollantur Indulgentia plenaria concessa pro articulo mortis?

Tertium, an tollantur Indulgentia plenaria Ecclesiarum

Vrbis Romae? Ex part. 11. tractat. 8. & Miscel. 8. Refol. 61.

§.1. **T**ria dubia sentio agitanda esse in Congregatione facienda. Primum, an per Bullam Iubilaei huius anni Sancti tollantur Indulgentiae plenariae pro mortuis. Secundum, an tollantur Indulgentiae plenariae concessae pro articulo mortis. Tertium, an tollantur Indulgentiae plenariae Ecclesiarum Vrbis Romae.

2. Et ad primum, prima facie videtur affirmatiue respondendum, ex regula quod expressio generis operatur expressionem omnium specierum: Sed in Bulla Iubilaei suspenduntur omnes, & singulae Indulgentiae, ergo etiam, & haec pro defunctis; quae, vt negari non potest, est species Indulgentiae.

3. Sed negatiue sententiae communitate adhaerent Doctores. Vnde Martinus Carrillo, in explicacione Bullae defunctorum, part. 2. cap. 9. num. 9. sic asserit: Las indulgencias concedidas a las animas de Purgatorio, no se suspenden por suspensiones generales, como por la suspension de Año Santo, en el qual suspenden qualesquier indulgencias, porque la razon que fu Santidad tiene para suspender las indulgencias en semejante tiempo, es, para que todos los fideles con mas desseo y disposicion vayan a Roma a visitar los santos lugares, y alli con mayor deuocion ganen el Santo Iubilao: la qual razon cessa en las animas de Purgatorio. Ita ille. Et sic interrogatum Clementem Octauum respondisse testatur Rodriguez de Iubilao, cap. 3. num. 4. & Urbanum VIII. testatur Bonacina de Sacram. disp. 6. punct. 8. num. 2. Probat hanc opinionem; quia in Bulla Iubilaei non suspenduntur Indulgentiae absolutae, & simpliciter, sed ob illam causam, ne Christi fideles occasione aliarum Indulgentiarum intermittant suscipere peregrinationem ad Urbem pro visitandis Ecclesijs id deputatis, quae causa finalis, quoad mortuos cessat. Praeterea, cum huiusmodi Indulgentiarum suspensio sit exorbitans a iure communi, non debet extendi de alio in aliud, saltem vbi non est eadem ratio: ergo haec Indulgentiarum suspensio, quoad viuentes, ex iurata ratione facta, scilicet, vt ipsi Christi fideles viuentes non spiritu fidei, & Religionis, quo maiori fieri poterit concursu Romae conueniant pro Iubilao consequendo, non debet extendi ad Indulgentias etiam quoad defunctos, in quibus nullo modo militare potest eadem ratio. Vnde ex rationibus adductis patet, quod conclusio a nobis superius fundata procedit non solum in Indulgentijs pro defunctis tantum concessis, sed etiam de his, quae viujs conceduntur cum facultate vt applicentur defunctis: nam quoad hanc responsonem eadem est virtutis Indulgentiae ratio, non in quantum viujs concessae, sed in quantum pro defunctis applicandae; & ideo applicatio Indulgentiarum per modum suffragij, quam concedunt Pontifices in eorum Indulgentijs, idem est, ac concessio pro defunctis: Quod ex Cardinali Lugo putat Quintanaduenas in Appen. ad Iubil. tract. 8. quaest. 14. num. 4. & ideo nostram sententiam negatiuam circa praesens dubium, praeter Quintanaduenam, & Carillum citatos, mordicus tenent Trullench in Bullam Cruciatam, lib. 5. dub. 4. num. 3. Layman lib. 5. tract. 7. capit. vltim. num. 1. Lauorius de Iubil. part. 1. cap. 10. num. 16. Lezana in summa, tom. 3. verb. Iubilum, num. 5. Bossius discept. 3. dub. 1. num. 13. Alucius de Iubilao, cap. 1. num. 20. Rota tract. de Animab. Purgat. cap. 14. Rodriguez de Iubil. cap. 3. num. 4. Sacchettus de Iubil. cap. 9. dub. 18. Calstrus Palaus tom. 4. tract. 14. punct. 12. num. 7. Peyrinus tom. 1. priuileg. Constit. 7. Leonis X. n. 4. & alij. Nec vrget argumentum contrarium in principio positum: nam tunc expressio generis denotat expressionem specierum, quando militat eadem ratio: sed in nostro

sup. hoc cu
socio lege
inf. in tr. 6
ex Ref. 55.
& c.
Et pro fe-
quere in hoc
& oratio-
ne minima
sup. cu Sua-
rio tantu hic
citato in tr.
2. Ref. 59. §
De quanta-
te, signata
post med.

nostro casu non militat eadem ratio indulgentia pro
vitiis, & pro defunctis: ergo. Sed relinquamus mor-
tuos, & subueniamus moribundis; id eod.

Ad secundum dubium Respondeo, Quintanad-
am in *Append. Iubil. tract. octavo, dub. 16. num. 5.*
Bulliam in *discept. 2. dub. tertio, numero 20.* Layman
lib. quarto, *tractat. septimo, capit. octavo, num. tertio, &*
Regulam de Republica, tomo secundo, lib. 2. disp. quin-
ta, §. 1. num. 14. Fabrinum de *Iubilæo capit. 2. Graf-*
ium lib. 2. cap. 8. numero 4. Nauarrum de *Iubil. not. 28.*
n. 6. Faulium ubi infra, Benzonium de *Iubil. lib. 4.*
cap. 8. num. 3. docere per Bullam Iubilæi Anni sancti
indulgentias etiam remanere indulgentias plenarias con-
cessas existentibus in articulo mortis, quia in Bulla
dicitur, *suspendimus omnes, & singulas indulgentias*
concessas vniuersalitatibus, &c. personis, &c. coronis, &c.
quæ verba sunt generalia apta comprehendere etiam
indulgentias quoad viuos pro articulo mortis concessas:
ergo de facto comprehenduntur; ex regula 80.
Quod in toto non est dubium, partem comprehendendi,
de *regul. iur. in sexto*, & ita hanc sententiam præter
Doctores citatos sustinet in terminis Bullæ Sanctissimi
D. N. Sacerdotis in *Summa. de Iubilæo cap. 9. n. 19.*
Nec obstat quod hi non possint Romam ire, & vi-
deantur cessare ratio legis; hoc enim vim non habet
quando legislator suam explicat mentem, & in præ-
sentibus, exprimens personam impeditas. Tum quia
latus legis, vel suspensionis finis est non solum ut
innotescat cum frequentia celebretur hoc Iubilæum, sed
etiam ut omnes admoneantur se pendere à Romana
Ecclesia, ut constat ex Bulla indictionis Iubilæi. Vnde
licet prima ratio in impeditis deficiat, non verò se-
cunda: lex enim si duplici nititur ratione, quamuis
vna deficiat, sustinetur tamen decisio propter alteram,
ut ex *§. Affinitatis, institut. de nuptiis*. Probat Vallaeus
cons. 6. n. 6. verum his non obstantibus, negati-
uam sententiam tenet Pater Magister Lezana in *Sum-*
ma, tom. 1. verb. Iubilæum, n. 5. Zambellus in *Reperitorio*
moralis verb. Iubilæum n. 7. Faulius de *Iubilæo lib. 3. q. 85.*
Peyrinus *tom. 2. priuileg. Constit. 8. Pauli V. §. 19. num. 10.*
Quartus *Tractat. de Iubil. cap. 3. punct. 1. dub. 3.* & ita de-
clarasse Vbanum VII. & eius declarationem Romæ
publicasse dominum Coccinum, tunc Pœnitentiarie
Vicegerentem, testatur Alphonsus Leone de
Iubil. part. 1. num. 242. & ex Bonacina Sacchetti de
Iubilæo cap. 9. dub. 19. probatur hæc opinio: nam quæ
speciali nota digna sunt, ut suspensio indulgentia-
rum tempore mortis, non censetur tacite esse sublata;
de Iulio Xystus IV. in Extrauag. Quæ admodum de pœ-
nitentiis de remissionibus expressè reuocauit indulgentias
pro articulo mortis; ergo cum Xystus IV. in sua Bulla
expressè; ceteri autem Pontifices, & qui hodie fe-
liciter regnat Sanctissimus D. N. Innocentius ne-
quam illas non esse suspensas dicendum omnino
inducitur argumento Textus in *leg. item apud Labœonem,*
de Prætor. ff. de iniuriis? ubi à contrario sensu probatur,
quod tacite non censetur ademptæ, quæ specialis
nota digna sunt nota: & ex regula iuris, quod expres-
sa nocent, non autem, quæ non sunt expressa. Vnde
ex his Nouarius in *Lucerna Regularium verb. indulgentia*
num. 3. Peyrinus *tom. 2. priuileg. Constit. 8. Pauli V.*
num. 10. Lezana in *Summa tom. 1. cap. 3. n. 19.* docent,
quæ generalem reuocationem indulgentiarum à Paulo
Quinto circa Regulares factam non fuisse sublata
indulgentiam concessam Regularibus in articulo mor-
tis tanquam speciali nota dignam.

Et quidem si Sacra Concilia, & Summi Ponti-
ficis sunt adeo munifici, & liberales cum existentibus
in articulo mortis ut eis præbuerunt facultatem
ut possint absolui à quocunque Sacerdote etiam non
approbato ab Ordinario, etiam suspensio, excommu-

nicato, Hæretico, Schismatico, ab omnibus censuris,
casibus, &c. quo pacto certè præsumendū est; ut postea
delecta iam culpa, velint non obstante indulgentia pro
illo articulo eis antea benigne concessa quod in purga-
torio remaneant ad luendam pœnam per multorum
ammorum curricula. Non est equidem de pia mente
Pontificis existimandum, sed potius dicendum, velle, &
quoad culpam vigore confessarij, & quoad pœnam, vi-
gore indulgentiæ moribundis aperire Thesaurus suo
liberalitatis, & beneficentiæ, & sic in Anno Iubilæi
in illis clausulis generalibus Bullarum non suspende-
re, neque includere indulgentias plenarias pro illo ar-
ticulo mortis concessas; ut expressè declarauit Vbanius
VII. in suo Iubilæo Anno 1625. ut præter Leo-
nem, & Sacerdotum testantur etiam Peyrinus, Zam-
bellus, & Quartus, ubi supra cum Bonacina de *Sacri-*
disput. 6. quæst. 1. punct. 8. num. 2. & ex superius dictis pa-
tet responsio ad argumenta contrariæ sententiæ.

6. Et tandem ad tertium dubium Respondeo Fran-
ciscum Rodriguez de *Iubil. cap. 3. num. 2.* asserere,
per Bullam Iubilæi videtur sublatas omnes indulgentias
plenarias, tam extra quam in Vrbe. Sed commu-
niter contrarium docent Doctores: Et ratio est, quia
non militat in istis Ecclesiis ratio suspensionis indul-
gentiarum, scilicet, ne quis retrahatur à peregrinatio-
ne Romana. Et quidem cum legis mens, & finis atten-
dendi potius sint, quam verba, ex *leg. scire ff. de legibus*
leg. non aliter delegat. finis autem, & mens huius sus-
pensionis sunt, quod omnes extra urbem degentes, om-
nibus indulgentiis priuati Romam confluant, minimè
credendum est, Pontificem indulgentias obtinendas
in Vrbe Romana suspendere hoc anno præsertim cum
magis alliciantur fideles Romanæ accedere pro his infu-
per consequendis simul cum Iubilæo, Adde quod cum
tot laboribus, ac expensarum incommodis Peregrinis,
& externis constet Romam accedere, par est, ut non
solum Iubilæi huius indulgentiam, sed etiam omnes
alias, quas habent aliæ Basilicæ & in stationibus aliis-
que viis lucrari solent, & possunt, si non esset Annus
Iubilæi, lucrarentur: aliter deterioris esset conditionis hic
annus, etiam pro aduentibus Romam, quam alij: nam
quidem, si per Annum Iubilæi remanerent suspensæ
indulgentiæ Romanæ Peregrinis qui Romam petit
ad lucrandam indulgentiam Anni Sancti, esset peioris
conditionis hoc anno quam si aliis annis Romam pe-
teret, nam in aliis annis inueniret infinitas indulgen-
tias plenarias, quas recipere posset; sed in hoc Anno
Iubilæi vnam tantum, vel saltem pauciores; quod
quidem asserere nimis durum videtur. Et hæc omnia
ex rationibus superius dictis, non solum procedunt
quoad indulgentias, quæ sunt concessæ in omnibus
Ecclesiis, Basilicis, Oratorijs, & alijs locis pijs intra
Romæ muros contentis; sed, ut innuit Nauarrus
notab. 33. num. 4. quæ in Suburbis, Vicis, Pagis, Prædijs,
& alijs Romæ subiacentibus, & quæ sub vrbis appel-
latione comprehenduntur: nam in his etiam Ecclesijs
non militat ratio suspensionis facta pro tempore Anni
Sancti, vnde indulgentiæ Sancti Sebastiani, Sancti
Laurentij, &c. non sunt per Bullam Anni Iubilæi
suspensæ. Nec obstat dicere, quod in Bulla sus-
penduntur indulgentiæ *vbius locorum, & gentium,*
dictiones enim supradictæ idem sonant, ac *Vbiusque*
vbiusque seu quolibet in loco est vniuersalis, & omnia
loco comprehendit, ut in *capit. ad honorem, de vsu*
Pallij notant Tuschus *tom. 2. lit. D. conclus. 3. quæst. 1.*
Vulpellus *dict. vbi fol. 126.* ergo Romam non excludit:
ergo in ea suspenduntur indulgentiæ. Respondeo, dis-
tinguendo; Bullam Iubilæi suspendere Indulgentias
vbiusque locorum concedo: suspendere Indulgentias
vbiusque locorum in Vrbe nego. Et ratio dispari-
tatis desumitur ex ipsa Bulla, quia in locis extra Vr-
bem

dem militat ratio finalis, cur suspendantur Indulgentia à Pontifice, in locis verò existentibus in Vrbe, non solum non militat, sed deficit dicta ratio finalis suspensionis Indulgentiarum, quia iam Peregrini Romanam petierunt: ergo, &c. Dicendum est igitur, quod illa clausula, vbi cumque locorum, ratione huius Indulgenti Pontifici, restricta est ad omnia loca, scilicet, extra Romam in qua solemnior fiet celebratio Iubilæi, si non solum ipsum, sed alia omnes Indulgentia ab incolis, & exteris obtineantur. Et idcirco hanc negatiuam sententiam nempe Indulgentias plenarias Romanas non esse per Bullam Iubilæi sublatas, declarauit Greg. XIII. vt testatur Quintanaduenas in *Append. Iubil. tract. 8. dub. 11. n. 3.* & Rodriquez de *Iubil. c. 5. p. 1.* & patet etiam ex Bullis Sixti IV. & Iulij III. vt testatur Sanctarellus de *Iubilæo c. 5. dub. 7.* & ita declarasse Vrbanum VIII. testatur Bonac. de *Sacr. pœnit. disp. 6. q. 1. punct. 8. n. 2.* &

ita tenent communiter Doctores vt Lezana in *summa tom. 3. verbo Iubilæum n. 5.* qui citat Nauarum, Gratianum & Bossium, quibus addo Quintanaduenam loco citato, Filliuc. *tom. 1. tr. 8. cap. 10. n. 251.* Castum Palatum *tom. 4. tr. 24. punct. 12. n. 7.* Laurorium de *Iubilæo part. 1. de Iubilæo c. 21.* Pollachum de *Iubilæo sect. 43. n. 32.* Benzonium de *Iubilæo lib. 4. c. 8. dub. 9.* Quartum, de *Iubilæo c. 3. punct. 1. dub. 4.* Faustum de *Iubilæo lib. 3. q. 78.* Zecolam in *praxi Episc. part. 2. verb. Annu Sanctus q. 4.* Fragosum de *Republ. Christiana tom. 2. l. 2. disp. 5. §. 1. n. 14.* Layman in *theol. mor. lib. 5. tr. 7. c. 8. n. 1.* & cum alijs,

In indice primo huius Tom. 4. Vide Appendicem ad hunc Tract. 4. Vbi reperies alias paucas quasi militas, & dispersas per alios Tom. Tract. & Res. quæ simul pertinent ad hunc Tract. 4. de Iubilæo.

TRACTATUS QUINTVS

DE

INDVLGENTIIS.

RESOLVTIO PRIMA.

An causa Indulgentia non solum debet esse pia, sed proportionata? Ex p. 3. tr. 12. Ref. 10.

Sup. hoc
lege doct.
Ref. seq.

DESV negatiuam sententiam docent, & hi sunt Reginald. in *praxi t. 1. lib. 7. c. 12. n. 137.* & Gregor. de Valent. *tom. 4. disput. 7. quaest. 20. punct. 4.* vbi probat quòd vt Indulgentia valeat, sufficere quamcumque causam piam, atque ad eam valere absolute tantum, quantum sonat, quamvis fieri quidem possit, vt qui concedit maximas Indulgentias propter causas minimas, peccat quandoque ex quadam indiffinitione, & fortè etiam ratione alicuius scandali maxime si ea res contingat venire in contemptum Indulgentiarum. Et pro hac firmanda opinione Valentia multos adducit Doctores videlicet Durandum, Alexandrum de Ales, Gabrielem, D. Antoninum, Syluestrum, Paludanum, & teste Corduba, omnes ferè Thomistas, & ratio est primò, quia sæpè eadem Indulgentia pro causis admodum differentibus conceduntur: nec id à Pontificibus temerè fieri præsumendum est. Secundò minimam gloriam diuinam quæ ex opere quocumque pio & vtili fidelium redundare potest, longe pluris faciunt Christus & Sancti, quam quodlibet opus satisfactorium, vt præcisè satisfactorium est, quale ad pœnam temporalem soluendam requiritur.

2. Sed his non obstantibus contrariam sententiam docent Suarez *tom. 4. disput. 54. sect. 3. numero 5.* Henriquez *lib. 7. cap. 14. num. 13.* Coninch de *Sacram. disp. 12. dub. 6. conclus. 1.* Layman *lib. 7. tract. 7. cap. 5. num. 1.* Bellarmin. *lib. 1. de Indulgent. cap. 12.* Granadus in *3. part. controuers. 12. tract. 3. disp. 1. num. 5.* Præpositus in *3. part. quaest. 14. de Indulgent. dub. 8. numero 62.* Tannerus *tom. 4. disp. 6. quaest. 8. dub. 4. numero 85.* Sorus in *4. disp. 21. quaest. 2. art. 2.* Caietanus de *Indulgent.*

tract. 9. quaest. 1. Syluius in 3. part. quaest. 25. art. 2. quartum 1. concl. 2. Filliucius *tom. 1. tract. 8. cap. 5. num. 113.* Ludouicus à Cruz in *Bull. Cruc. disp. 1. cap. 8. dub. 9. numero 15.* & alij penes ipsos. Et ratio est primò, quia ad valorem Indulgentia necessaria est causa iusta, vt autem iusta sit, debet esse vel adæquata, vel proportionata: iustum enim non est nisi quod aliquo modo adæquatur, vel proportionatur rei ergo, &c. Alias rationes videbis apud Authores citatos, quibus addo Tannerum *tom. 4. disp. 6. q. 8. dub. 4. num. 84.* Syluium in *addit. ad 3. part. q. 2. art. 2. quaest. 2.* Philippum de la Cruz in *Theol. Eccles. tract. 1. §. 6. numero 5.* & Philippum Fabrum de *pœnitent. in 4. sentent. disp. 19. quaest. 1. disp. 38. cap. 9. num. 278.*

3. Quid ego sentiam dicam breuiter. Secunda opinio est communior & probabilior, primam autem puto etiam probabilem esse cum Villalobos in *summa tom. 1. tract. 26. difficult. 8. num. 6.* quam ex Neoteris, præter Valentiam & Reginaldum vbi supra, tenet Bonacina de *Sacram. disp. 7. quaest. 1. punct. 4. num. 5.* & vt verum fatear, huic sententia fauet D. Thom. in *supplement. q. 25. art. 3.* vbi sic ait. Quacumque causa adit quæ in vtilitatem Ecclesie & honorem Dei vergat, sufficiens est ratio Indulgentia faciendi, & ideo dicendum, quod Indulgentia simpliciter tantum valent, quantum prædicantur, dummodo ex parte dantis sit autoritas, & ex parte recipientis charitas, & ex parte cause pietas. Ita S. Doctor & prius reicecit opinionem dicentium non sufficere quamlibet causam piam ad cuiusvis Indulgentia valorem.

4. Nec desinam hic apponere verba Emanuelis S. post Romanam correctionem, ver. *Indulgentia* 1. vbi sic asserit. Indulgentiam etiam sine causa datam uelere, quidam aiunt, alij non solum iustam causam requiri, sed & Indulgentia proportionatam, ego de Indulgentia à Papa data non sentio quicquam dubitandum. Ita ille.

RESOL.